BISERICA LUI ISUS HRISTOS A SFINŢILOR DIN ZILELE DIN URMĂ • OCTOMBRIE 2016

Liahona

Patru moduri de a simţi bucuria de a învăţa, p. 10

Sinuciderea: un strigăt disperat, neauzit de ajutor, p. 18

Lecţii despre istoria familiei de la Lehi, p. 26

Remediul împotriva poftei trupeşti, p. 30

„Aş dori ca tu să-ţi aduci aminte că, în măsura în care îţi vei pune încrederea în Dumnezeu, tu vei fi eliberat din încercările tale şi din necazurile tale şi din suferinţele tale; şi vei fi înălţat în ultima zi."

Alma 38:5

Liahona, octombrie 2016

MESAJE

4 **Mesajul Primei Preşedinţii – Binecuvântările pe care le primim datorită supunerii**
Preşedintele Thomas S. Monson

7 **Mesajul învăţătoarelor vizitatoare – Familia este rânduită de Dumnezeu**

ARTICOLE DIN ACEST NUMĂR

16 **Copiii mici şi împărtăşania**
Aaron L. West
Atunci când iau din împărtăşanie, copiii mici se pot pregăti să facă legăminte.

18 **Să înţelegem sinuciderea: semne şi prevenţie**
Kenichi Shimokawa
Învăţaţi cum să preveniţi sinuciderea şi să-i ajutaţi pe membrii familiei care au pierdut pe cineva drag din această cauză.

24 **Cuvinte profetice găsite într-un loc neaşteptat**
Colette Lindahl
Câteva reviste Liahona *lăsate într-un apartament i-au schimbat viaţa unui bărbat conducându-l spre Evanghelie.*

26 **Istoria familiei: pace, protecţie şi promisiuni**
Vârstnicul Bradley D. Foster
Atunci când adunăm informaţii despre istoria familiei noastre şi ducem numele strămoşilor noştri la templu, noi, împreună cu posteritatea noastră, vom fi binecuvântaţi.

30 **Dragoste contra poftă trupească**
Joshua J. Perkey
Care este antidotul împotriva poftei trupeşti, dorinţa de a poseda lucruri într-un mod opus voinţei lui Dumnezeu?

36 **Slujind dincolo de Iordan**
R. Val Johnson şi Rachel Coleman
Un cuplu de misionari umanitari a influenţat vieţile a mii de oameni slujind acolo unde Domnul a avut nevoie de ei.

RUBRICI

8 **Să slujim în Biserică: Duminicile mele pline de slujire**
Jeffery A. Hogge

9 **Cugetări: Ultima cină a lui Melva**
Cheryl Harward Wilcox

10 **Să predăm în felul Salvatorului: Bucuria de a învăţa**
Tad R. Callister

40 **Glasuri ale sfinţilor din zilele din urmă**

44 **Căminele noastre, familiile noastre: Postind şi rugându-ne pentru Emma**
Cecilie Norrung

80 **Până ce ne vom revedea: Geniul divin al Bisericii Domnului**
Preşedintele Gordon B. Hinckley

4

PE COPERTĂ
Faţă: fotografie de Leslie Nilsson. Copertă interioară faţă: Fotografie de jamievanbuskirk/GettyImages. Copertă interioară spate: Montaj fotografic de Ryan McVay şi Christopher Elwell/Thinkstock.

TINERI ADULŢI

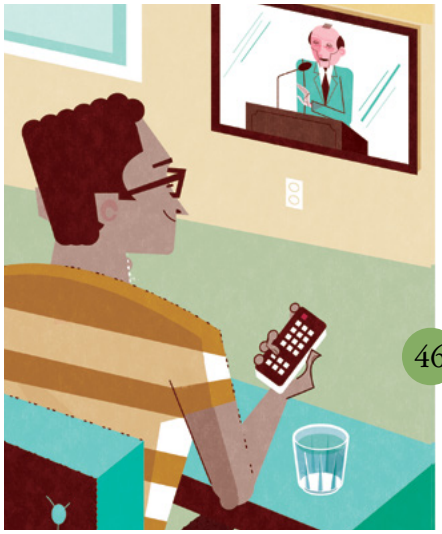

46 Fiţi oameni ai mileniului adevăraţi
Preşedintele Russell M. Nelson
Patru recomandări despre cum să fim oameni ai mileniului adevăraţi.

Vedeţi dacă puteţi găsi Liahona ascunsă în acest număr. Indiciu: Au vecinii dumneavoastră pomi fructiferi?

TINERI

54 Miracolul răbdării
David A. Edwards
În ce fel răbdarea vă poate ajuta să faceţi cel mai bun sandviş cu brânză şi, de asemenea, să deveniţi mai asemănători lui Isus Hristos?

57 Afiş: Imaginaţi-vă că sunteţi clădiţi din nou

58 Putere pentru a persevera
de Jessica Turner după cum i-a fost povestită lui Lynne Crandall
Lucrurile simple pe care le-am făcut să-mi întăresc credinţa m-au ajutat să mă vindec şi să merg înainte după ce am avut un accident de maşină.

61 Răspunsuri din partea conducătorilor Bisericii: Ce să facem pentru a-L pune pe Hristos în centrul vieţii noastre
Vârstnicul D. Todd Christofferson

62 O reţetă pentru învăţare
Rosemary Thackeray
Urmaţi aceşti patru paşi pentru a face cuvântul lui Dumnezeu să fie delicios pentru sufletul dumneavoastră.

64 Întrebări şi răspunsuri
Unii oameni îmi spun că, pentru a-mi întări standardele, trebuie să am prieteni care nu mi le împărtăşesc. Este adevărat?

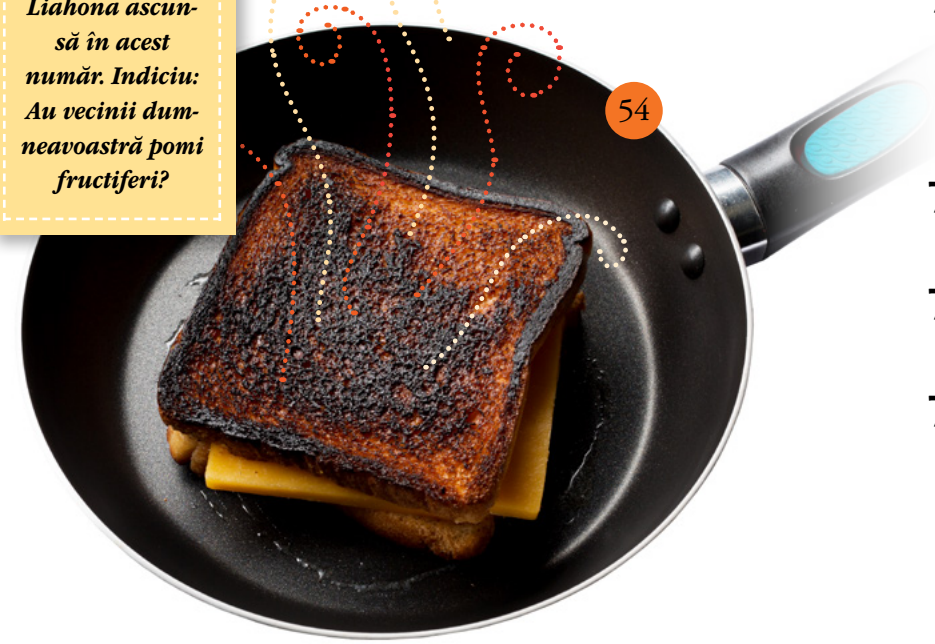

COPII

66 La pescuit
Julia Ventura
Lui Hayden îi era teamă că frăţiorul lui avea să sperie toţi peştii. Dar a fost şi mai îngrijorat când frăţiorul lui s-a rătăcit.

68 Răspunsuri de la un apostol: Cum pot ajuta la transformarea căminului meu într-un loc paşnic?
Vârstnicul Gary E. Stevenson

69 Pagina noastră

70 Copii curajoşi: O povestire despre Story
Jill Hacking
Story şi familia ei erau singurii membri ai Bisericii din Turkmenistan. Vezi cum a dat dovadă de curaj.

72 Lecţii de la mama
Vârstnicul Jairo Mazzagardi
Vârstnicul Mazzagardi a învăţat despre cinste de la mama sa. Ce principii aţi învăţat de la părinţii voştri?

74 Eroi din Cartea lui Mormon: Femei eroine din Cartea lui Mormon

76 Povestiri din Cartea lui Mormon: Călătorie spre pământul făgăduit

79 Pagină de colorat: Muzica mă face fericit

OCTOMBRIE 2016, VOL. 19, NR. 3
LIAHONA 13290 171
Revistă internaţională a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă

Prima Preşedinţie: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Cvorumul celor Doisprezece Apostoli: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Redactor: Joseph W. Sitati
Redactori asistenţi: James B. Martino, Carol F. McConkie
Consultanţi: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett, Craig A. Cardon, Cheryl A. Esplin, Christoffel Golden, Douglas D. Holmes, Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens
Director general: Peter F. Evans
Director Asistenţă familii şi membri: Vincent A. Vaughn
Director Revistele Bisericii: Allan R. Loyborg
Director comercial: Garff Cannon

Redactor-şef: R. Val Johnson
Asistent al redactorului-şef: Ryan Carr
Asistent de producţie: Megan Seitz
Colectiv de redactare şi editare: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garry H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jill Hacking, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Anne Selu, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Director general artistic: J. Scott Knudsen
Director artistic: Tadd R. Peterson
Colectiv de grafică: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley, Susan Lofgren, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Rachel Smith, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Coordonator proprietate intelectuală: Collette Nebeker Aune
Director de producţie: Jane Ann Peters
Colectiv de producţie: Glen Adair, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty, Derek Richardson

Responsabil tipărire preliminară: Jeff L. Martin
Director tipar: Steven T. Lewis
Director difuzare: Stephen R. Christiansen

Distribuire:
Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmuhlstrasse 16, 61352 Bad Homburg.v.d.H., Germany

Informaţii privind abonamentul:
Pentru abonare sau schimbarea adresei, vă rugăm să contactaţi Serviciul clienţi
Tel. gratuit: 00800 2950 2950
Tel.: +49(0)6172 4928 33/34
E-mail: orderseu@ldschurch.org
Online: store.lds.org
Preţul abonamentului pe un an: 6,52 lei pentru România şi 1,85 lei moldoveneşti pentru Republica Moldova

Trimiteţi manuscrise şi întrebări pe Internet accesând liahona.lds.org; pe e-mail la adresa liahona@ldschurch.org; sau prin poştă la adresa *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Liahona (termen din Cartea lui Mormon însemnând „busolă" sau „îndrumător") este publicată în albaneză, armeană, bislama, bulgară, cambodgiană, cebuană, chineză, cehă, croată, daneză, olandeză, engleză, estonă, fijiană, finlandeză, franceză, germană, greacă, marshaleză, maghiară, islandeză, indoneziană, italiană, japoneză, kiribati, coreeană, letonă, lituaniană, malgaşă, mongolă, norvegiană, polonă, portugheză, română, rusă, samoană, spaniolă, slovenă, suedeză, swahili, tagalog, tahitiană, thai, tongană, ucraineană, urdu şi vietnameză. (Frecvenţa publicării variază de la o limbă la alta.)

© 2016 Intellectual Reserve, Inc. Toate drepturile rezervate. Tipărită în Statele Unite ale Americii.

Textele şi ilustraţiile din *Liahona* pot fi copiate pentru a fi folosite ocazional, în scopuri necomerciale, în activităţi desfăşurate acasă sau la Biserică. Ilustraţiile nu pot fi copiate dacă legenda care le însoţeşte menţionează astfel de restricţii. Întrebările trebuie expediate la adresa: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sau prin e-mail la: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:
October 2016 Vol. 19 No. 3. LIAHONA (USPS 311-480) Romanian (ISSN 1096-5157) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $4.00 per year; Canada, $4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Idei pentru seara în familie

Acest număr cuprinde articole şi activităţi care pot fi folosite în cadrul serii în familie. Mai jos sunt două exemple.

„Copiii mici şi împărtăşania", pagina 16. După ce părinţii citesc articolul, ei pot discuta despre moduri în care îi pot învăţa pe copiii lor mai mici despre importanţa împărtăşaniei şi legămintele pe care le vor face, cândva, la botez. Puteţi folosi rugăciunile de la împărtăşanie (care se găsesc în Doctrină şi legăminte 20:77, 79) pentru a preda despre promisiunile pe care le facem la botez şi modul în care faptul de a lua din împărtăşanie în fiecare duminică ne permite să reînnoim acele promisiuni. Puteţi, de asemenea, să vă gândiţi cum să-i ajutaţi pe copiii dumneavoastră mai mici să se concentreze asupra Salvatorului în timpul împărtăşaniei, precum crearea unor cărţi simple cu imagini ale Salvatorului.

„O reţetă pentru învăţare", pagina 62. Dacă aveţi copii mai mari care studiază singuri scripturile, aveţi în vedere să citiţi acest articol împreună cu ei şi să-i invitaţi să încerce să pună în practică ideile din acest articol. Puteţi ruga fiecare membru al familiei să creeze un jurnal personal de studiu al scripturilor în care să scrie cu regularitate. Membrii familiei se pot oferi voluntar să împărtăşească idei şi impresii din jurnalele lor în cadrul serilor în familie viitoare.

MAI MULTE INFORMAŢII ONLINE

Revista *Liahona* şi alte materiale ale Bisericii sunt puse la dispoziţia dumneavoastră în multe limbi la adresa **languages.lds.org.** Vizitaţi **facebook.com/liahona.magazine** (disponibilă în limba engleză, portugheză şi spaniolă) pentru a găsi mesaje inspirate, idei pentru serile în familie şi materiale pe care le puteţi împărtăşi prietenilor voştri şi familiei.

TEME DIN ACEST NUMĂR

Cifra se referă la prima pagină a articolului.

Ajutor umanitar, *36*
Cartea lui Mormon, *26, 43, 74, 76*
Chemări, *8*
Copii, *16, 42*
Credinţă, *46, 58, 74, 76*
Curaj, *74*
Dragoste, *30, 41*
Duhul Sfânt, *70*
Familie, *7, 26, 44, 66, 68, 70*
Istoria familiei, *26, 42*
Isus Hristos, *4, 61, 76*
Împărtăşanie, *9, 16*
Încercări, *18, 44, 58*
Mărturie, *74*
Milă, *40*
Miracole, *44*
Muncă misionară, *24, 36*
Muzică, *79*
Natură divină, *46*
Onestitate, *72*
Pace, *58, 68*
Poftă trupească, *30*
Porunci, *4*
Post, *44*
Predare, *16, 72*
Prieteni, *64*
Profeţi, *46, 80*
Răbdare, *54*
Revelaţie personală, *46*
Rugăciune, *44, 66*
Să-l urmăm pe profet, *46*
Sinucidere, *18*
Slujire, *41, 58*
Speranţă, *58*
Standarde, *64*
Studiul scripturilor, *43, 62*
Supunere, *4, 30, 46*
Templu, *69*
Zeciuială, *72*
Ziua de sabat, *8, 42*

Preşedintele Thomas S. Monson

BINECUVÂNTĂRILE PE CARE LE PRIMIM DATORITĂ SUPUNERII

Preşedintele Thomas S. Monson ne-a învăţat: „Cea mai importantă lecţie pe care o putem învăţa în viaţa muritoare este că, atunci când Dumnezeu vorbeşte şi noi ascultăm, vom avea întotdeauna dreptate”[1].

Vom fi, de asemenea, binecuvântaţi. După cum a spus preşedintele Monson în cadrul unei conferinţe generale recente: „Atunci când ţinem poruncile, vieţile noastre vor fi mai fericite, mai împlinite şi mai puţin complicate. Provocările şi problemele noastre vor fi mai uşor de suportat şi vom primi binecuvântările pe care ni le-a promis [Dumnezeu]”[2].

În următoarele fragmente din învăţăturile preşedintelui Monson în calitate de preşedinte al Bisericii, dânsul ne aminteşte că supunerea faţă de porunci este calea cea mai sigură către fericire şi pace.

Îndrumări pentru călătorie

„Poruncile lui Dumnezeu nu sunt date pentru a ne împiedica sau pentru a deveni obstacole în calea fericirii noastre. Exact opusul este adevărat. El, care ne-a creat şi ne iubeşte, ştie exact cum trebuie să trăim pentru a obţine cea mai mare fericire posibilă. El ne-a dat îndrumări care, dacă le urmăm, ne vor îndruma în această călătorie din viaţa muritoare ce este, deseori, periculoasă. Ne amintim cuvintele cunoscutului imn: «Ţineţi poruncile! În ele avem pace, siguranţă» [vezi „Ţineţi poruncile”, *Imnuri*, nr. 193]”[3].

Tărie şi cunoaştere

„Supunerea este o caracteristică comună a profeţilor; de-a lungul istoriei, aceasta le-a oferit tărie şi cunoaştere. Este esenţial să ne dăm seama că şi noi avem dreptul la această sursă de tărie şi cunoaştere. În zilele noastre, este disponibilă cu uşurinţă fiecăruia dintre noi atunci când ne supunem poruncilor lui Dumnezeu…

Cunoaşterea pe care o căutăm, răspunsurile la care tânjim şi tăria pe care o dorim astăzi pentru a face faţă provocărilor unei lumi complexe şi schimbătoare pot fi ale noastre când ne supunem de bunăvoie poruncilor Domnului.”[4]

Alegeţi să vă supuneţi

„Tendinţa vremurilor noastre este toleranţa faţă de ticăloşie. Revistele şi emisiunile de televiziune prezintă vedete de film, eroi ai competiţiilor sportive – acele persoane pe urmele cărora mulţi tineri doresc să calce – în timp ce nu iau în considerare legile lui Dumnezeu şi se fălesc cu practici păcătoase, aparent inofensive. Să nu credeţi acest lucru! Va veni timpul când se va trage linie – chiar timpul balanţei de verificare. Fiecare Cenuşăreasă are propriul miez al nopţii – dacă nu în această viaţă, atunci în următoarea. Ziua judecăţii va veni pentru toţi… Vă implor să alegeţi să vă supuneţi.”[5]

Bucurie şi pace

„Vi se poate părea uneori că cei din lumea de afară se distrează mult mai bine decât dumneavoastră. Unii dintre

ILUSTRAŢIE DE JIM MADSEN.

dumneavoastră se pot simţi îngrădiţi de codul de conduită la care noi am aderat în Biserică. Dragii mei fraţi şi dragile mele surori, vă declar că, totuşi, nu există *nimic* care să poată aduce mai multă bucurie în vieţile noastre sau mai multă pace în sufletele noastre decât Spiritul care poate veni la noi atunci când Îl urmăm pe Salvator şi ţinem poruncile."[6]

Umblaţi în dreptate

„Eu depun mărturie în faţa dumneavoastră că binecuvântările care ne sunt promise sunt incomensurabile. Deşi norii furtunii se pot aduna, deşi ploile se pot revărsa asupra noastră, cunoaşterea Evangheliei şi dragostea noastră pentru Tatăl nostru Ceresc şi Salvatorul nostru ne vor alina şi susţine şi ne vor aduce bucurie în inimă în timp ce umblăm în dreptate şi ţinem poruncile. Nimic din lumea aceasta nu ne poate înfrânge."[7]

Urmaţi-L pe Salvator

„Cine a fost acest Om al durerii, obişnuit cu suferinţa? Cine este Regele slavei, acest Domn al oştirilor? El este Învăţătorul nostru. El este Salvatorul nostru. El este Fiul lui Dumnezeu. El este urzitorul mântuirii noastre. El ne îndeamnă: «Vino după Mine». El ne învaţă: «Du-te de fă şi tu la fel». El ne imploră: «Păziţi poruncile Mele».

Să-L urmăm. Să ne ridicăm la înălţimea exemplului Său. Să ne supunem cuvântului Său. Când facem astfel, noi Îi oferim darul divin al recunoştinţei."[8] ■

NOTE

1. „Ei ne-au arătat drumul pe care să-l urmăm", *Liahona*, oct. 2007, p. 5.
2. „Ţineţi poruncile", *Liahona*, nov. 2015, p. 83.
3. „Ţineţi poruncile", p. 83.
4. „Supunerea aduce binecuvântări", *Liahona*, mai 2013, p. 90, 92.
5. „Credeţi, supuneţi-vă şi înduraţi", *Liahona*, mai 2012, p. 129.
6. „Staţi în locuri sfinte", *Liahona*, nov. 2011, p. 83.
7. „Fiţi bucuroşi", *Liahona*, mai 2009, p. 92.
8. „Să găseşti bucuria de a trăi", *Liahona*, nov. 2008, p. 88.

SĂ PREDĂM DIN ACEST MESAJ

Preşedintele Monson ne învaţă despre multele binecuvântări pe care le putem primi atunci când suntem supuşi, inclusiv tărie, cunoaştere, bucurie şi pace. Aveţi în vedere să-i întrebaţi pe cei cărora le predaţi cum au fost binecuvântaţi atunci când au ţinut poruncile. Îi puteţi îndemna să continue să cugete la binecuvântările lor şi să-şi noteze gândurile şi experienţele într-un jurnal. Îi puteţi încuraja, de asemenea, să-şi arate recunoştinţa faţă de Dumnezeu pentru binecuvântările lor continuând să fie supuşi.

Incendii şi lecţii despre supunere

Odată, preşedintele Thomas S. Monson a povestit despre o experienţă prin care a învăţat importanţa supunerii. Când avea 8 ani, a mers împreună cu familia la cabana lor din munţi. El şi prietenul lui au vrut să cureţe un loc ierbos pentru un foc de tabără. Ei au încercat să rupă iarba cu mâna, trăgând şi smulgând cât au putut de tare, dar tot ce-au reuşit să scoată au fost câteva mâini de buruieni. Preşedintele Monson a spus: „Apoi, în mintea mea de copil de opt ani, mi-a venit ideea unei soluţii pe care am considerat-o perfectă. I-am spus lui Danny: «Tot ce trebuie să facem este să dăm foc acestor buruieni. Vom *arde* doar un cerc de buruieni!»"

Cu toate că el ştia că nu avea voie să folosească chibrituri, a alergat la cabană să ia câteva şi, împreună cu Danny, au aprins un foc mic în locul acela ierbos. Se aşteptau ca focul să se stingă de la sine, dar acesta s-a extins într-un incendiu mare şi periculos. El şi Danny au fugit să ceară ajutor şi, curând după aceea, adulţii s-au grăbit să stingă focul înainte de a ajunge la copaci.

Preşedintele Monson a continuat: „Danny şi cu mine am învăţat câteva lecţii grele dar importante în ziua aceea – una majoră fiind importanţa supunerii". (Vezi „Pregătirea aduce binecuvântări", *Liahona*, mai 2013, p. 89-90).

Asemenea preşedintelui Monson, a trebuit vreodată să învăţaţi o lecţie despre supunere pe propria piele? Ce obiective vă puteţi fixa pentru a fi în siguranţă în viitor fiind supuşi?

Alege ce e drept

Când alegem ce e drept, ne apropiem de Tatăl Ceresc şi de Isus Hristos. De asemenea, faptul de a alege ce e drept ne ajută să fim fericiţi şi în siguranţă. Încercuiţi modalităţile prin care puteţi alege ce e drept.

Copiez la şcoală

Citesc scripturile

Merg la Biserică

Slujesc altora

Mă joc jocuri frumoase

Mă cert cu surorile şi fraţii mei

ILUSTRAŢII DE KATIE MCDEE

Studiaţi, rugându-vă, acest material şi căutaţi inspiraţia de a şti ce să împărtăşiţi. În ce mod înţelegerea declaraţiei „Familia: o declaraţie oficială către lume” va mări credinţa dumneavoastră în Dumnezeu şi le va binecuvânta pe cele cărora le purtaţi de grijă prin învăţământul prin vizite? Pentru mai multe informaţii, accesaţi **reliefsociety.lds.org**.

Familia este rânduită de Dumnezeu

„Cuvintele [cântecului de la Societatea Primară] «Dumnezeu ne-a dat o familie» ne amintesc de doctrina pură”, a spus Carole M. Stephens, prima consilieră în Preşedinţia generală a Societăţii de Alinare. „Învăţăm, nu doar că Dumnezeu ne-a dat o familie ci, de asemenea, că fiecare dintre noi face parte din familia lui Dumnezeu…

Planul Tatălui pentru copiii Săi este un plan al dragostei. Este un plan care îi uneşte pe copiii Săi – familia Sa – cu El.”[1]

Vârstnicul L. Tom Perry (1922-2015), din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a spus: „Noi credem, de asemenea, că familiile tradiţionale puternice nu reprezintă doar unităţile de bază ale unei societăţi stabile, ale unei economii stabile şi ale unor valori culturale stabile – ci şi unităţile de bază ale eternităţii, precum şi ale împărăţiei şi guvernării lui Dumnezeu.

Noi credem că organizarea şi guvernarea din cer vor fi clădite pe baza familiilor şi a familiilor extinse”[2].

„Fiecare dintre noi, indiferent de starea civilă şi numărul de copii, poate fi apărătoare a planului Domnului descris în declaraţia oficială privind familia”, a spus Bonnie L. Oscarson, preşedinta generală a Tinerelor Fete. „Dacă acesta este planul Domnului, ar trebui să fie şi planul nostru!”[3]

Scripturi suplimentare

Doctrină şi legăminte 2:1-3; 132:19

Aveţi în vedere următoarea întrebare:

De ce este familia cea mai importantă unitate în viaţa muritoare şi în eternitate?

NOTE

1. Carole M. Stephens, „Dumnezeu ne-a dat o familie”, *Liahona*, mai 2015, p. 11, 13.
2. L. Tom Perry, „Motive pentru care căsătoria şi familia sunt importante – pretutindeni în lume”, *Liahona*, mai 2015, p. 41.
3. Bonnie L. Oscarson, „Apărătoare ale declaraţiei oficiale”, *Liahona*, mai 2015, p.15.
4. Julie B. Beck, „Teaching the Doctrine of the Family”, *Liahona*, mart. 2011, p. 32, 34.

Credinţă, familie, alinare

Doctrina familiei

Sora Julie B. Beck, fostă preşedintă generală a Societăţii de Alinare, ne-a învăţat că teologia despre familie este bazată pe creare, cădere şi pe ispăşirea lui Isus Hristos:

„Crearea pământului a asigurat un loc în care familiile puteau trăi. Dumnezeu a creat un bărbat şi o femeie care reprezintă cele două jumătăţi esenţiale ale unei familii. Era parte a planului Tatălui Ceresc ca Adam şi Eva să fie pecetluiţi şi să formeze o familie eternă…

Căderea a făcut posibil ca ei să aibă fii şi fiice.

Ispăşirea [lui Hristos] a permis ca familia să fie pecetluită împreună pentru eternitate. Aceasta permite familiilor să aibă parte de creştere şi perfecţionare eterne. Planul fericirii, numit şi planul salvării, a fost un plan creat pentru familii…

Aceasta a fost doctrina lui Hristos… Fără familie, nu există plan; nu există rost în viaţa muritoare”[4].

FOTOGRAFIE ÎN FAŢA TEMPLULUI BUENOS AIRES, ARGENTINA

DUMINICILE MELE PLINE DE SLUJIRE

Jeffery A. Hogge

Duminicile mele sunt încărcate, dar sunt recunoscător că pot sluji fără a întâmpina greutăţile de care au avut parte conducătorii din perioada de început a Bisericii precum Parley P. Pratt.

Este duminică dimineaţă. Mă aşteaptă 12 ore de adunări, interviuri, confirmări şi rânduiri. Voi începe într-un centru de ţăruş şi voi încheia într-o casă de adunări aflată în cealaltă parte a oraşului – toate într-o zi toridă.

Aştept cu nerăbdare fiecare adunare, interviu, confirmare şi rânduire. Însă ieri, gândindu-mă la cât de ocupat voi fi, am început să mă autocompătimesc – până când am deschis *Autobiography of Parley P. Pratt (Autobiografia lui Parley P. Pratt)* şi am început să citesc de unde am rămas. Vârstnicul Pratt fusese luat prizonier, împreună cu Joseph, Hyrum Smith şi alţii şi avusese parte de zile grele în Missouri. După ce au fost duşi la Independence, aceşti fraţi au fost închişi într-un hotel în care urmau să doarmă pe jos cu o bucată de lemn pe post de pernă.

Într-o dimineaţă rece de iarnă, vârstnicul Pratt s-a trezit şi, fără să-l vadă nimeni, a plecat în linişte de la hotel. A mers spre est, traversând oraşul şi câmpiile învecinate. După ce a mers pe jos aproximativ 1,6 km, vârstnicul Pratt a intrat într-o pădure, ninsoarea acoperindu-i urmele şi copacii ţinându-l ascuns.

El a cugetat la situaţia sa dificilă. Dacă continua să meargă spre est, putea să ajungă într-un alt stat, unde îşi putea aduce familia. Dacă se întorcea la hotel, urma să fie închis şi acuzat de infracţiuni grave. Deşi a fost tentat să evadeze, vârstnicul Pratt s-a gândit la „necazurile imense sau chiar moartea” pe care aveau să le îndure ceilalţi prizonieri dacă pleca.

În timp ce se confrunta cu această dilemă, şi-a amintit de un verset din scriptură: „Căci oricine va vrea să-şi scape viaţa, o va pierde; dar oricine îşi va pierde viaţa din pricina Mea şi din pricina Evangheliei, o va mântui” (vezi Marcu 8:35; D&L 98:13).

Vârstnicul Pratt s-a întors la hotel. Au urmat luni de închisoare grea – fără familie, fără tovărăşia sfinţilor sau fără posibilitatea de a sluji în chemarea sa apostolică.[1]

ILUSTRAŢII DE CHIDY WAYNE

După ce am închis cartea, am reflectat la toate suferinţele sfinţilor din perioada de început a Bisericii – unii dintre ei fiind strămoşii mei. Datorită mărturiei lor despre Evanghelie şi a credinţei lor în Isus Hristos, au îndurat acte de cruzime şi persecuţie. Datorită îndurării lor, eu pot astăzi să slujesc şi să preaslăvesc în mod liber, fiind unit cu ei în credinţă şi în mărturie.

În timp ce eu mă pregătesc pentru această zi de sabat, familia mea este în siguranţă, aşteaptă cu nerăbdare să preaslăvească într-o casă de adunări confortabilă. Tovărăşia cu sfinţii ne va face ziua mai frumoasă. Ne vom bucura împreună cu ei înfăptuind confirmări şi rânduiri, îndeplinind responsabilităţi şi întărindu-ne credinţa. Vom lua din împărtăşanie, amintindu-ne de Salvatorul nostru şi de sacrificiul Său ispăşitor. Şi, în această seară, ne vom aduna în căminele noastre pentru a citi din Cartea lui Mormon şi a ne ruga împreună înainte de a ne întinde în paturile noastre confortabile şi a ne pune capul pe pernele noastre moi.

Duminicile mele sunt încărcate. Sunt recunoscător şi binecuvântat pentru acest lucru. ■

Autorul articolului locuieşte în California, S.U.A.

NOTE

1. Vezi Parley P. Pratt, *Autobiography of Parley P. Pratt*, redactată de Parley P. Pratt jr. (1979), p. 194-197.

ULTIMA CINĂ A LUI MELVA

Cheryl Harward Wilcox

„Doreşti să încerci să iei din împărtăşanie?”, am întrebat-o pe mama mea muribundă.

Mama mea a trăit până la vârsta de 92 de ani şi, de curând, a decedat. Se afla în spital când medicii au hotărât că nu se mai putea face nimic; trebuia ajutată doar să se simtă cât se putea de confortabil până când avea să treacă dincolo.

În timp ce ne pregăteam să o ducem acasă, doi fraţi din episcopia locală au venit în salon şi m-au întrebat dacă mama mea dorea să ia din împărtăşanie. La început, le-am spus: „Nu, mulţumesc!”. Mama de-abia putea înghiţi. Apoi, am spus: „Totuşi, daţi-mi voie să o întreb”. M-am aplecat spre urechea ei şi i-am spus: „Doi deţinători ai preoţiei sunt aici. Doreşti să încerci să iei din împărtăşanie?” Cu o voce slabă, dar clară, a răspuns: „Da!”

După binecuvântare, am luat o bucăţică de pâine de pe tavă, am rupt o fărâmitură mică şi am pus-o încet în gura ei. S-a chinuit să o mestece un timp şi eu le-am cerut scuze bărbaţilor pentru că a durat atât de mult. Ei m-au asigurat că era în regulă. După rugăciunea de binecuvântare a apei, am luat o cupă mică de plastic cu apă şi am dus-o la buzele ei. A luat numai o înghiţitură, dar am fost surprinsă cât de uşor a înghiţit-o.

Le-am mulţumit fraţilor şi ei s-au dus în cealaltă încăpere. După aproximativ o oră, mama a decedat.

În zilele care au urmat, mi-am dat seama de sfinţenia momentului pe care avusesem ocazia să-l trăiesc împreună cu mama mea. Ultimul lucru pe care l-a făcut în această viaţă a fost să ia din împărtăşanie. Ultimul cuvânt pe care l-a rostit a fost „da” – da la a primi împărtăşania, da la a-şi oferi ca sacrificiu „o inimă frântă şi un spirit smerit” (3 Nefi 9:20), da la a lua asupra ei numele lui Isus Hristos şi a promite că-şi va aminti totdeauna de El, da la a primi Spiritul Său. Ultimele lucruri care i-au atins buzele au fost simbolurile împărtăşaniei.

ILUSTRAŢIE DE CHRISTOPHER THORNOCK

Cât de dulce trebuie să fi fost ultima ei cină! Deşi era prea slăbită pentru a se mişca sau a vorbi, cât de vie în Hristos trebuie să se fi simţit! Cât de recunoscătoare trebuie să se fi simţit pentru puterea Lui mântuitoare şi care întăreşte, care a purtat-o prin aceste ultime momente ale călătoriei ei în viaţa muritoare şi care i-a oferit speranţa vieţii eterne.

În fiecare săptămână, în timp ce luăm din împărtăşanie, fie ca noi toţi să fim recunoscători pentru ocazia pe care o avem să ne reînnoim legămintele şi să simţim iertarea şi harul Salvatorului pe măsură ce ne străduim să devenim mai asemănători Tatălui nostru din Ceruri şi Fiului Său, Isus Hristos. Atunci pâinea şi apa pot să ne fie la fel cum i-au fost mamei mele: „dulce mai presus decât orice lucru care este dulce… şi pur mai presus decât orice lucru care este pur” (Alma 32:42). ■

Autoarea articolului locuieşte în Utah, S.U.A.

Tad R. Callister
Preşedintele general al Şcolii de duminica

Pe măsură ce studiem cu mai multă conştiinciozitate, vom avea parte de bucuria divină care rezultă din faptul de a învăţa Evanghelia lui Isus Hristos şi de a trăi potrivit ei.

Bucuria DE A învăţa

A fost odată un om care a devenit cunoscut drept leneşul oraşului. Nu dorea să lucreze, nu dorea să-şi caute un loc de muncă. Trăia, pur şi simplu, pe spatele altora. În cele din urmă, cetăţenii oraşului s-au săturat. Ei au hotărât să-l ducă în afara oraşului şi să-l alunge. În timp ce oamenii din oraş îl escortau cu căruţa la marginea oraşului, vizitiului i s-a făcut milă de el. Poate ar trebui să i se mai dea o şansă amărâtului. Prin urmare, el a întrebat: „N-ai vrea o baniţă de posmagi să o iei de la capăt?”

Leneşul a răspuns: „Da’ muieţi-s posmagii?”[1]

Învăţătorii şi cursanţii au aceeaşi responsabilitate de a-şi aduce contribuţia la lecţie

Uneori oamenii doresc să dobândească înţelegere cu privire la scripturi fără să depună niciun efort – ei vor ca scripturile să le fie explicate înainte să le citească. Ei vor Evanghelia prezentată în imagini şi sunete antrenante. Ei vor ca învăţătorul de la Şcoala de duminica să fie singurul care depune efort în pregătirea lecţiei, fără ca ei să se pregătească sau să participe.

Spre deosebire de acest fapt, odată, Salvatorul i-a trimis pe ascultătorii Lui acasă pentru că nu-I înţelegeau cuvintele. El le-a poruncit să se roage, să cugete şi „să-[şi pregătească] minţile pentru ziua de mâine”, când urma să [vină] iarăşi la [ei]” (vezi 3 Nefi 17:2-3).

El i-a învăţat următorul lucru: nu doar învăţătorul are responsabilitatea să vină pregătit, ci şi cursantul. La fel cum învăţătorul are responsabilitatea de a preda cu ajutorul Spiritului, şi cursantul are responsabilitatea de a învăţa cu ajutorul Spiritului (vezi D&L 50:13-21).

În Cartea lui Mormon este consemnat: „Preotul nu era mai bun decât cei care-l ascultau, *şi nici învăţătorul nu era mai presus decât cei care învăţau; şi astfel, ei erau egali*” (Alma 1:26; subliniere adăugată).

În continuare, vă prezentăm câteva sugestii cu privire la ce putem face pentru a simţi bucuria care vine atunci când ne facem partea în a învăţa Evanghelia şi a trăi potrivit ei.

Învăţarea în cadrul căminului

Studiaţi scripturile

Fiecare membru are responsabilitatea de a învăţa Evanghelia; această responsabilitate nu poate fi delegată altcuiva. Cel mai bine învăţăm Evanghelia studiind cu regularitate scripturile. Preşedintele Harold B. Lee (1899-1973) a spus: „Dacă nu citim zilnic din scripturi, mărturiile noastre devin mai slabe”[2]. Apostolul Pavel a observat că iudeii din Perea „aveau o inimă mai aleasă decât cei din Tesalonic. Au primit Cuvântul cu toată râvna” şi, apoi, el a spus care era motivul pentru care erau atât de receptivi: „[Ei] *cercetau Scripturile în fiecare zi*” (Faptele apostolilor 17:11; subliniere adăugată).

Studiul zilnic din scripturi este un ingredient esenţial pentru spiritualitatea noastră. Nimic altceva nu poate compensa pe deplin absenţa acestuia din rutina noastră zilnică. Din această cauză, studiul scripturilor ar trebui să aibă loc la o oră stabilită, nu printre alte activităţi, pe fugă.

Unii ar putea spune: „Dar nu am timp pentru studiul zilnic al scripturilor. Am atâtea lucruri de făcut în viaţă”. Acest lucru ne aminteşte întrucâtva de povestea celor doi tăietori de lemne care au făcut un concurs pentru a stabili care dintre ei putea doborî cei mai mulţi copaci într-o zi. În zori, concursul a început. La fiecare oră, bărbatul cu o constituţie mai firavă se oprea din tăiat şi hoinărea prin pădure timp de aproximativ 10 minute. De fiecare dată când făcea acest lucru, adversarul lui zâmbea şi dădea din cap mulţumit, încrezător că avea să câştige concursul. Bărbatul cu o constituţie mai solidă nu a plecat deloc de la locul său, nu s-a oprit niciodată, nu a luat nicio pauză.

La sfârşitul zilei, bărbatul cu o constituţie mai solidă a fost uimit să afle că adversarul său, care părea că pierduse atât de mult timp, tăiase mult mai mulţi copaci decât el. „Cum ai reuşit? Ai luat atâtea pauze!”, a întrebat el.

Câştigătorul a răspuns: „O, mi-am ascuţit securea”.

De fiecare dată când studiem scripturile, ne ascuţim securea. Şi partea miraculoasă este că, atunci când facem acest lucru, reuşim să folosim restul timpului pe care-l avem mai înţelept.

Pregătiţi-vă din timp

Studiile au arătat că doar o mică parte din membrii Bisericii citesc din timp scripturile care urmează a

fi discutate în lecţiile de duminica. Fiecare dintre noi poate schimba această situaţie. Ne putem face partea noastră în experienţa de învăţare venind pregătiţi la lecţie, având materialul pentru studiu citit şi fiind pregătiţi să împărtăşim gânduri şi idei. Pregătirea noastră poate fi un dar spiritual pe care-l oferim tuturor membrilor clasei.

Să învăţăm în clasă

Participaţi la lecţie

Porunca de a ne deschide gura (vezi D&L 60:2-3) se poate pune în practică nu doar în munca misionară, ci şi în sala de clasă. Când participăm, noi invităm Duhul Sfânt să depună mărturie despre adevărul spuselor noastre şi să ne lumineze minţile cu mai multă cunoaştere. În plus, contribuţia noastră poate inspira gândurile altei persoane şi, astfel, o poate îndemna să-şi spună părerea.

În acest mod, noi urmăm un principiu de predare pe care l-am învăţat de la Domnul: „Să vorbească câte unul şi toţi să asculte ceea ce spune, astfel încât, atunci când toţi au vorbit, *toţi să fie edificaţi de către toţi*” (D&L 88:122; subliniere adăugată). Uneori, nu este uşor să participăm la lecţie; trebuie să părăsim zona noastră de comfort. Dar, când facem aceasta, toată clasa are de câştigat.

Consemnaţi impresii

Un timp, am dus cartonaşe albe la Biserică şi am căutat înţelegere mai profundă privind doctrina sau impresii spirituale pe care să le consemnez. Pot spune sincer că am fost foarte recompensat. Acest mod de a învăţa mi-a schimbat perspectiva; m-a ajutat să mă concentrez mai mult şi să învăţ mai repede; mi-a sporit nerăbdarea de a merge la Biserică.

De ce este atât de important să consemnăm experienţele pe care le avem la Biserică şi în altă parte? Imaginaţi-vă că o mamă vorbeşte cu fiul ei adolescent şi, la un moment dat, el zice: „Mamă, acesta este un sfat bun”. Apoi, scoate un carneţel şi începe să-şi noteze impresiile pe care le-a primit în urma conversaţiei lor. După ce mama îşi revine din şoc, nu credeţi că va dori să-i dea mai multe sfaturi?

Fără îndoială, acelaşi principiu este valabil şi în ceea ce priveşte sfaturile de la Tatăl nostru din Cer. Când consemnăm impresiile pe care ni le dă, este mult mai probabil să ne dea mai multe revelaţii. În plus, multe dintre impresiile pe care le primim pot părea, la început, gânduri mici cât ghinda, dar, dacă le hrănim şi medităm asupra lor, ele pot creşte şi deveni stejari spirituali.

Profetul Joseph Smith a vorbit despre importanţa de a consemna gânduri şi impresii: „Dacă continuaţi să discutaţi despre lucruri importante şi nu le notaţi, poate, din cauză că nu le scrieţi atunci când Dumnezeu vi le revelează, considerând că nu au suficientă valoare, Spiritul se poate retrage… şi primiţi, sau aţi primit o cunoaştere vastă de importanţă infinită, care acum s-a pierdut”[3].

Bucuria de a învăţa

Învăţarea este mult mai mult decât o îndatorire divină. Este menită, de asemenea,

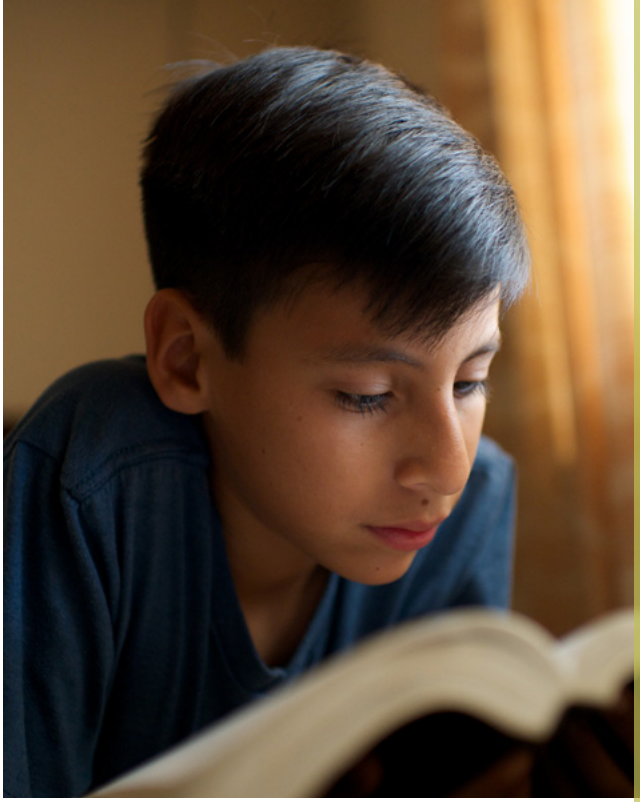

să fie o bucurie extraordinară.

Odată, un matematician pe nume Arhimede a fost rugat de către regele său să stabilească dacă noua coroană a regelui era din aur masiv sau dacă aurarul îi înlocuise în mod necinstit o parte din aur cu argint. Arhimede s-a gândit profund la o soluţie; într-un sfârşit, el a primit răspunsul. A fost atât de bucuros de această descoperire, încât, potrivit legendei, a fugit prin oraş strigând: „Eureka! Eureka!” – adică „Am găsit răspunsul! Am găsit răspunsul!”

Pe cât de mare a fost bucuria lui de a descoperi un principiu ştiinţific, pe atât de mare ar trebui să fie bucuria noastră atunci când descoperim adevărurile Evangheliei lui Isus Hristos: acele adevăruri nu doar că ne informează, ci ne şi salvează. Din această pricină, Salvatorul a spus: „V-am spus aceste lucruri, pentru ca… bucuria voastră să rămână deplină” (Ioan 15:11). Şi din acest motiv „fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie” (Iov 38:7) când au aflat despre planul salvării. La fel cum seminţele au puterea inerentă de a creşte, tot aşa adevărurile Evangheliei au puterea de a aduce bucurie.

Porunca „căutaţi să învăţaţi” (D&C 88:118) nu este numai o poruncă divină, ci şi o încercare de a deveni mai asemănători lui Dumnezeu. De fiecare dată când studiem scripturile, venim mai bine pregătiţi la lecţie, participăm la discuţiile din clasă, punem întrebări şi consemnăm impresii sfinte, noi devenim mai asemănători lui Dumnezeu, reuşind astfel să simţim tot mai mult bucuria pe care o simte El.

Fie ca noi toţi să ne străduim să învăţăm cu mai multă sârguinţă într-un mod mai divin – acasă, la Biserică şi oriunde am fi. Pe măsură ce facem acest lucru, vom avea parte de bucuria dumnezeiască care rezultă din faptul de a învăţa Evanghelia lui Isus Hristos şi de a trăi potrivit ei. ■

NOTE

1. Vârstnicul D. Todd Christofferson a spus o povestire asemănătoare în cadrul Conferinţei Generale din octombrie 2014.
2. Harold B. Lee, seminarul pentru reprezentanţii regionali, 12 dec. 1970.
3. Joseph Smith, în *History of the Church (Istoria Bisericii)*, 2:199.

o încercare de a deveni mai asemănători

LUI Dumnezeu prin a învăţa

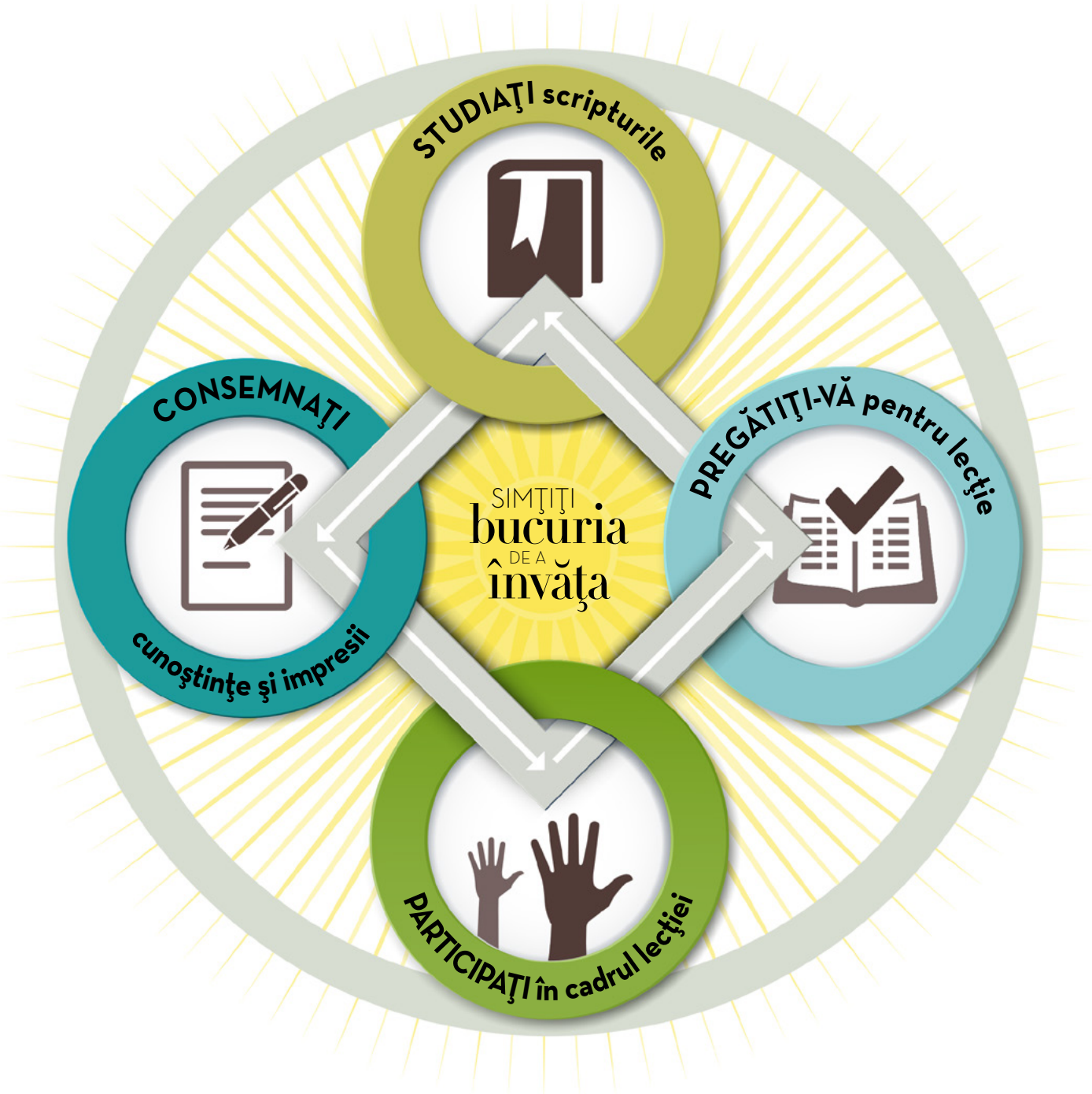

De fiecare dată când studiem scripturile, venim mai bine pregătiţi la lecţie, participăm la discuţiile din clasă, punem întrebări şi consemnăm impresii sfinte, devenim mai asemănători lui Dumnezeu, reuşind astfel să simţim tot mai mult bucuria pe care o simte El.

Copiii mici și împărtășania

Copilaşii noştri au simţit că împărtăşania era importantă pentru noi. Am fi putut face mai mult pentru a-i ajuta să vadă că împărtăşania era, de asemenea, importantă pentru ei.

Aaron L. West

V-aţi întrebat vreodată de ce le dăm voie copiilor mici să ia din împărtăşanie? Doar ca să evităm scandalul şi zarva pentru o bucată de pâine? Doar să facem ca rânduiala să fie mai uşor de administrat, să menţinem pacea?

Nu cred că acesta este motivul. Cred că există motive mai importante. Cred acest lucru deoarece sunt convins că, atunci când Isus Hristos spune „toţi", El se referă la toţi. Şi când se adresează unei mulţimi, El nu exclude pe nimeni.

Când Salvatorul înviat a stabilit pentru prima oară împărtăşania poporului Său de pe meleagurile americane, El a subliniat că rânduiala avea însemnătate deosebită pentru cei care fuseseră botezaţi.[1] Chiar şi aşa, El le-a poruncit ucenicilor Lui să „dea [împărtăşania] *mulţimii*"[2]. Acea mulţime i-a inclus pe „cei mici"[3].

Astăzi, când deţinătorii preoţiei rostesc rugăciunile de împărtăşanie, ei Îi cer Tatălui Ceresc să binecuvânteze şi să sfinţească pâinea şi apa „pentru sufletele *tuturor* acelora" care iau din ele.[4] Tuturor. Fiecare persoană care ia din împărtăşanie – inclusiv fiecare copil mic.

Dacă, prin faptul de a lua din pâine şi din apă, copiii mici primesc aceste simboluri ca pe o binecuvântare

pentru sufletele lor pure, trebuie să existe o cale de a-i ajuta să înţeleagă rânduiala.

Având această cunoaştere, îmi amintesc de zilele în care copiii mei erau mici. Soţia mea şi cu mine am reuşit să-i facem să stea liniştiţi în timpul administrării împărtăşaniei. Cred că ei au simţit că împărtăşania era importantă pentru noi. Dar am fi putut face mai mult pentru a-i ajuta să vadă că împărtăşania era, de asemenea, importantă pentru *ei*.

Ce am fi putut face? Ne-am fi putut aduce aminte că micuţii noştri sunt capabili să ţină promisiunile din rugăciunile de împărtăşanie. Ei pot să înţeleagă, în felul lor simplu, dar puternic, semnificaţia cuvintelor „să-şi amintească totdeauna" de Isus. Pot promite „să [ţină] poruncile pe care El le-a dat lor". Pot chiar să arate că „[doresc] să [ia] asupra [lor] numele" lui Hristos, ştiind că vor avea acel privilegiu în curând, când vor fi botezaţi şi confirmaţi.[5]

Dar ce se întâmplă cu reînnoirea legămintelor? Conducătorii Bisericii ne-au învăţat că, atunci când luăm din împărtăşanie, noi ne reînnoim toate legămintele pe care le-am făcut cu Domnul.[6] Copiii mici nu au niciun legământ de reînnoit.

Mă gândesc din nou la vremea în care copiii noştri erau mici. Nu am fi putut să îi ajutăm să-şi amintească de legăminte, dar am fi putut să-i ajutăm să anticipeze legăminte. Îmi imaginez că discut cu un fiu sau o fiică într-o dimineaţă de sabat: Îi spun: „Când vei avea opt ani, vei fi botezat şi vei primi darul Duhului Sfânt. Vei face un legământ. Legământul pe care îl vei face *atunci* va fi asemenea promisiunilor pe care le faci *acum* când iei din împărtăşanie.

„Eu astăzi, când voi lua din împărtăşanie, îmi voi reînnoi legămintele de la botez, ca şi cum aş face din nou acele promisiuni. Tu vei fi acolo cu mine, dar tu nu-ţi vei reînnoi niciun legământ. Încă nu ai făcut unul. În schimb, tu poţi *exersa* că faci un legământ. De fiecare dată când iei din împărtăşanie, te poţi pregăti pentru botez şi confirmare. În acest fel, vei fi pregătit când vei împlini opt ani".

Dacă pare neobişnuit să folosiţi cuvântul *a exersa* în acest fel, gândiţi-vă la următorul lucru: într-o împrejurare plină de reverenţă, un tată îi poate ajuta pe copiii săi să se pregătească pentru rânduiala botezului arătându-le cum vor sta în apă împreună şi rostind cuvintele din rugăciunea de botez. În acea împrejurare, el nu înfăptuieşte rânduiala. Într-un fel, el îi ajută pe copiii lui să exerseze. Astfel, ei nu-şi vor face griji cu privire la ceea ce se va întâmpla când intră în apele botezului. Cred că mamele şi taţii îi pot ajuta, de asemenea, pe copii să exerseze faptul de a face şi a ţine legământul de la botez. Fiecare adunare de împărtăşanie poate fi o sesiune sacră în care copiii mici exersează, în timp ce iau din simbolurile ispăşirii Salvatorului.

Aşadar, mă întorc la prima mea întrebare. De ce le dăm voie copiilor nebotezaţi să ia din împărtăşanie? Doar ca să „păstrăm pacea"? Desigur că nu. Îi ajutăm pe micuţii noştri să ia din împărtăşanie pentru a-şi aduce aminte de Salvatorul lor şi a păstra pacea Sa – o pace pe care lumea nu o poate oferi.[7] Îi ajutăm să se pregătească să primească acea pace mai din abundenţă în viitor, când vor face legăminte cu El şi le vor ţine. ■

Autoarea articolului locuieşte în Utah, S.U.A.

NOTE

1. Vezi 3 Nefi 18:5, 11.
2. 3 Nefi 18:4; subliniere adăugată.
3. Vezi 3 Nefi 17:21-25; 18:1-4.
4. Doctrină şi legăminte 20:77, 79; subliniere adăugată.
5. Doctrină şi legăminte 20:77.
6. Vezi L. Tom Perry, „Acum, când luăm din împărtăşanie", *Liahona*, mai 2006, p. 41.
7. Vezi Ioan 14:27.

SĂ ÎNŢELEGEM sinuciderea

SEMNE ŞI PREVENŢIE

Dr. Kenichi Shimokawa
Servicii SZU pentru familii, biroul din Japonia

Când Kevin avea 16 ani, părinţii lui au divorţat. Cam în aceeaşi perioadă, el nu şi-a mai luat medicamentele pentru epilepsie, care îl ajutau să fie liniştit. Fără să ştie că suferea de tulburare bipolară, el a început să aibă paranoia, idei fixe istovitoare şi depresie severă. Medicamentele nu păreau să-l ajute. S-a ajuns într-un punct în care s-a simţit atât de sătul de toate, încât a hotărât să-şi pună capăt zilelor fără să spună altora nimic despre intenţiile sale.

Kevin îşi aminteşte de ziua în care a încercat să-şi ia viaţa: „Plângeam. Eram atât de obosit, atât de epuizat din punct de vedere emoţional. Mă uitam pur şi simplu la oameni, dorind să aud pe cineva întrebându-mă: «Eşti bine?». Pe cât de mult îmi doream acest lucru, auzeam în mintea mea voci care-mi spuneau: «Trebuie să mori»… În tot acest timp, mă imploram să nu fac acest lucru, însă vocile erau prea puternice, pur şi simplu nu am putut rezista”[1].

Din nefericire, nimeni nu a observat suferinţa lui. Convins că nimănui nu-i păsa de el, a făcut încercarea – dar a supravieţuit în mod miraculos.

Putem simţi măcar o mică parte din suferinţa lui copleşitoare şi din strigătul lui disperat, dar stins pentru ajutor?

Sinuciderea este una dintre cele mai grele încercări din viaţa muritoare, atât pentru cei care se confruntă cu gânduri sinucigaşe, cât şi pentru membrii familiei acestora. Vârstnicul M. Russel Ballard, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a spus: „După părerea mea, nu există o perioadă mai dificilă pentru membrii unei familii decât atunci când cineva drag îşi ia viaţa. Sinuciderea este o experienţă devastatoare pentru o familie”[2]. Având în vedere gravitatea acestei încercări, vom discuta despre

FOTOGRAFII © ISTOCK/THINKSTOCK

(1) ce ştim despre sinucidere, inclusiv semnele care prevestesc sinuciderea şi lucrurile pe care le putem face pentru a o preveni, (2) ce pot face membrii familiei sau ai comunităţii şi (3) ce trebuie să facem cu toţii pentru a ne întări speranţa şi credinţa în Hristos ca să nu disperăm.

Să înţelegem sinuciderea

Peste 800.000 de oameni din întreaga lume îşi pun capăt zilelor în fiecare an.[3] Acest lucru înseamnă că o persoană din lume îşi ia viaţa la fiecare 40 de secunde. Este posibil ca numărul real să fie mai mare deoarece sinuciderea este o chestiune delicată şi ilegală în unele ţări, prin urmare, nu este întotdeauna raportată. Sinuciderea este a doua cauză a morţii printre oamenii cu vârste cuprinse între 15 şi 29 ani. În majoritatea ţărilor, procentul sinuciderii este cel mai mare la persoanele de peste 70 de ani. Sinuciderea afectează direct sau indirect o mare parte dintre segmentele societăţii noastre.

Semne

Când provocările vieţii sunt peste capacitatea noastră de a le îndura, putem ajunge la limita stresului. Când suferinţa emoţională pare de nesuportat, gândirea omului poate fi înceţoşată şi-l poate face să simtă că moartea este singura opţiune. Poate simţi că nimeni nu-l poate ajuta, ceea ce duce la izolare socială şi poate agrava suferinţa şi sentimentul că este blocat şi fără speranţă, care duce, în cele din urmă, la gândul că sinuciderea este singura opţiune.

Când cineva prezintă *oricare* dintre următoarele semne[4], trebuie să cerem urgent ajutorul unui profesionist în sănătate mintală sau unor servicii de urgenţă precum poliţia:

- ameninţă că se va răni sau se va omorî;
- caută căi de a-şi lua viaţa;
- vorbeşte sau scrie despre moarte, faptul de a muri sau sinucidere.

Următoarele semne pot arăta o situaţie mai puţin urgentă, dar nu trebuie să ezităm să ajutăm persoana care le manifestă:

- exprimă lipsa de speranţă şi pierderea rostului în viaţă;
- arată furie sau supărare şi caută răzbunare;
- are un comportament necugetat;
- se simte blocată;
- bea alcool sau se droghează mai mult;
- se izolează de prieteni, membrii familiei sau societate;
- este anxioasă sau agitată sau are schimbări bruşte de dispoziţie;
- nu poate dormi sau doarme tot timpul;
- simte că este o povară pentru ceilalţi.

Nu toţi cei care se sinucid vorbesc despre intenţiile lor, dar majoritatea prezintă astfel de semne. Deci, luaţi-le în serios!

Chiar dacă nu aveţi la îndemână ajutor profesionist, puterea pe care o au prietenii şi membrii familiei este extraordinară.

Prevenirea

Când cineva are un comportament sinucigaş, familia şi prietenii au un rol vital. După cum ne-a învăţat Alma, trebuie „să [purtăm] greutăţile unul altuia, pentru ca ele să fie uşoare… şi să [jelim] împreună cu cei care jelesc; da, şi să-i [mângâiem] pe aceia care au nevoie să fie mângâiaţi” (Mosia 18:8, 9).

După cum ne-a învăţat Alma, trebuie „să [purtăm] greutăţile unul altuia, pentru ca ele să fie uşoare… şi să [jelim] împreună cu cei care jelesc; da, şi să-i [mângâiem] pe aceia care au nevoie să fie mângâiaţi”.

Iată câteva lucruri pe care le pot face membrii familiei sau prietenii:

Oferiţi-vă timpul pentru a asculta cu dragoste. După cum ne-a sfătuit vârstnicul Ballard: „Nu există nimic mai puternic decât braţul iubirii pus pe umerii celor aflaţi în suferinţă”[5]. „Trebuie să-i vedem… prin ochii Tatălui Ceresc”, ne-a învăţat vârstnicul Dale G. Renlund, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli. „Numai aşa putem simţi grija Salvatorului pentru ei. Această perspectivă largă ne va deschide inimile în faţa dezamăgirilor, temerilor şi durerilor altora.”[6]

Ajutaţi cu lucruri concrete. Dacă persoana trece printr-o criză care-i afectează siguranţa şi nevoile de bază, oferiţi-vă ajutorul tangibil, dar lăsaţi persoana să aleagă dacă doreşte să-l accepte. De exemplu, dacă cineva se gândeşte să se sinucidă din cauză că şi-a pierdut locul de muncă, faptul de a ajuta acea persoană să găsească locuri de muncă disponibile îi oferă opţiuni din care să poată să aleagă şi o ajută să se elibereze de sentimentul de neputinţă.

Întrebaţi persoana dacă se gândeşte la sinucidere. Când sunteţi îngrijorat că cineva este în suferinţă şi dă semne că vrea să se sinucidă, întrebaţi acea persoană dacă se gândeşte să se sinucidă. Acest lucru poate fi stânjenitor, dar cel mai bine este să aflaţi întrebând în mod direct dacă se gândeşte să se sinucidă. Prin aceasta, ea ar putea începe să vorbească despre necazurile şi grijile pe care le are.

Puteţi spune de exemplu: „Pare mult de dus pentru oricine. Te gândeşti la sinucidere?” sau: „Treci prin atâta durere şi mă întreb dacă te gândeşti la sinucidere”. Dacă nu vrea să se sinucidă, cu siguranţă vă va spune.

Dacă simţiţi că nu este deschisă în privinţa gândurilor de sinucidere, fiţi atenţi la îndemnurile Spiritului pentru a şti ce să faceţi. Puteţi fi îndemnaţi, pur şi simplu, să staţi cu ea până vi se va putea destăinui.

Staţi lângă ea şi chemaţi ajutoare. Dacă cineva vă confirmă că vrea să se sinucidă, staţi cu acea persoană şi încercaţi să o faceţi să vă spună ce o supără. Dacă vorbeşte despre anumite metode sau un anumit timp în care vrea să-şi ia viaţa, ajutaţi persoana să contacteze o linie telefonică pentru situaţii de urgenţă sau departamentul de urgenţe psihiatrice din localitate.

Reacţii la sinucidere

Fie că au arătat semne sau nu, unii oameni ajung să-şi ia viaţa. Când sunt puşi în faţa acestei situaţii devastatoare, sinuciderea unei persoane dragi, membrii familiei şi prietenii au parte de o durere profundă, intensă şi complexă. Unele dintre acele reacţii pot include:

- ruşine sau un sentiment de reputaţie pătată;
- şoc şi negare;
- mânie, descărcare sau vină;
- ascunderea cauzei morţii;
- izolare socială şi ruperea legăturilor de familie;
- implicare, uneori chiar obsesivă, în eforturi de prevenire a sinuciderii;
- o dorinţă obsesivă de a şti de ce;
- se simt abandonaţi şi respinşi;
- dau vina pe cel decedat, pe ei înşişi şi pe Dumnezeu;
- se gândesc din ce în ce mai mult la sinucidere sau au sentimente de autodistrugere;
- simt o tensiune mai mare în timpul sărbătorilor şi aniversării morţii[7].

Ce pot face membrii familiei şi ai comunităţii

Abţineţi-vă de la a judeca. În timp ce sinuciderea este o problemă gravă, vârstnicul M. Russell Ballard, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, ne aminteşte: „Evident, noi nu cunoaştem în totalitate situaţia care duce la [fiecare] sinucidere. Numai Domnul cunoaşte toate detaliile şi El este acela care va judeca faptele noastre de aici, de pe pământ. Atunci când [Domnul] ne va judeca, El va lua în considerare toate lucrurile: alcătuirea noastră genetică şi chimică, starea noastră psihică, capacitatea noastră intelectuală, învăţăturile pe care le-am primit, tradiţiile strămoşilor noştri, starea sănătăţii noastre şi aşa mai departe”[8].

Permiteţi fiecărei persoane să treacă prin propriul proces de durere unic şi respectaţi-l. Oamenii vor jeli în moduri diferite, după cum şi relaţia lor cu persoana decedată este diferită. Deci, acceptaţi şi respectaţi modul de a jeli al fiecărei persoane.

Când o persoană dragă ne părăseşte, putem fi copleşiţi de emoţii puternice, chiar de nesuportat. Totuşi, durerea pe care o simţim nu înseamnă că nu avem credinţă. Salvatorul a spus: „Veţi trăi împreună, în dragoste, astfel încât veţi plânge pierderea celor care mor şi mai ales a celor care nu au speranţa unei învieri glorioase” (D&L 42:45). Durerea este un simbol al dragostei noastre pentru cei dragi decedaţi şi al semnificaţiei relaţiei noastre cu ei.

Cereţi ajutor. Durerea pricinuită de pierderea cuiva poate fi copleşitoare. Faptul de a cere ajutor poate oferi altora ocazii sacre de a vă iubi şi a vă sluji. Când le permiteţi să vă ajute veţi fi vindecaţi şi întăriţi nu numai dumneavoastră, ci şi ei.

Rămâneţi în preajma oamenilor. Unii oameni jelesc în mod privat şi pot deveni izolaţi uneori, deci rămâneţi în preajma familiei şi a prietenilor. Din când în când, oferiţi-vă ajutorul membrilor familiei aflaţi în suferinţă, rudelor şi prietenilor deoarece s-ar putea ca ei să nu vină la voi.

Bazaţi-vă pe Salvator. În cele din urmă, Salvatorul este sursa vindecării şi a păcii. „Ispăşirea Sa ne oferă… ocazia să apelăm la Cel care a avut parte de toate infirmităţile noastre din viaţa muritoare pentru a ne oferi tăria de a purta poverile vieţii muritoare. El ne cunoaşte chinul şi este gata să ne ajute. Asemenea bunului samaritean, când El ne găseşte răniţi pe marginea drumului, ne leagă rănile şi are grijă de noi (vezi Luca 10:34)”[9].

Haideţi să ne dăm seama că avem nevoie cu toţii să ne bazăm în totalitate pe Domnul Isus Hristos şi pe ispăşirea Sa în timp ce încercăm să ne facem partea. Recunoscând acest lucru, haideţi să încercăm să îi înţelegem pe membrii familiei şi vecinii aflaţi în suferinţă, să-i ajutăm cu dragoste şi să ne dezvoltăm împreună credinţa în Salvator, care se va întoarce şi „va şterge orice lacrimă din ochii lor. Şi moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici ţipăt, nici durere” (Apocalipsa 21:4). ■

NOTE

1. Kevin Hines, în Amanda Bower, „A Survivor Talks About His Leap”, *Time*, 24 mai 2006, Time.com.
2. M. Russell Ballard, în Jason Swenson, „Elder Ballard Offers Comfort and Counsel to Those Affected by Suicide”, *Church News*, 19 dec. 2014, news.lds.org.
3. Vezi World Health Organization, *Preventing Suicide: A Global Imperative* (2014), p. 2.
4. Vezi M. David Rudd şi alţii, „Warning Signs for Suicide: Theory, Research, and Clinical Applications”, *Suicide and Life-Threatening Behavior*, vol. 36, nr. 3 (2006), p. 255-262.
5. M. Russell Ballard, în „Sitting on the Bench: Thoughts on Suicide Prevention” (video), lds.org/media-library.
6. Dale G. Renlund, „Prin ochii lui Dumnezeu”, *Liahona*, nov. 2015, p. 94.
7. Vezi John R. Jordan, „Is Suicide Bereavement Different? A Reassessment of the Literature”, *Suicide and Life-Threatening Behavior*, vol. 31, nr. 1 (2001), p. 91-102.
8. M. Russell Ballard, „Suicide: Some Things We Know, and Some We Do Not”, *Ensign*, oct. 1987, p. 8.
9. Dallin H. Oaks, „Strengthened by the Atonement of Jesus Christ”, *Liahona*, nov. 2015, p. 64.

LECTURI RECOMANDATE

Jeffrey R. Holland, „Like a Broken Vessel”, *Liahona*, nov. 2013, p. 40-42.

Dieter F. Uchtdorf, „Speranţa luminii oferite de Dumnezeu”, *Liahona*, mai 2013, p. 70-77.

Shayne M. Bowen, „Pentru că Eu trăiesc şi voi veţi trăi”, *Liahona*, nov. 2012, p. 15-17.

Cuvinte profetice găsite într-un loc neașteptat

O revistă lăsată la întâmplare avea să-i schimbe complet viața lui Oscar Castro.

Colette Lindahl

Ziua în care soția sa l-a părăsit pe el și pe cei doi copii mici ai lor a fost una dintre cele mai dificile zile din viața sa. Trebuia să ia atât de multe decizii. Căutase un loc de muncă, iar acum avea nevoie de un apartament nou. I se părea că viața sa era în ruine. S-a gândit să renunțe și ar fi renunțat dacă nu i-ar fi avut pe cei doi copii frumoși ai săi.

În San Juan, Argentina, nu existau prea multe apartamente de închiriat la un preț pe care Oscar și-l putea permite. Dar a găsit unul micuț într-un cartier bun care tocmai fusese eliberat de un grup de tineri, așa că Oscar l-a închiriat și s-a pregătit să o ia de la capăt cu copiii lui.

În noul cămin, câteva reviste și cărți fuseseră lăsate pe jos și, după ce lucrase toată ziua făcând curățenie și aranjând lucruri, Oscar s-a așezat și s-a uitat la una dintre reviste. Dintr-un oarecare motiv, l-a intrigat coperta. Sub titlul *Liahona*, era o imagine cu un bătrân care stătea într-un turn și le vorbea oamenilor. Aceasta i-a amintit de imagini cu profeți din Biblie.

Oscar a deschis revista și a început să o citească: „Fiecare dintre noi știe, deja, că trebuie să spunem celor pe care îi iubim că îi iubim. Dar ceea ce știm nu se reflectă, întotdeauna, în ceea ce facem”[1]. Oscar s-a gândit la replicile dure pe care le schimbase de multe ori cu soția lui. A vrut să-și învețe copiii să nu facă acest lucru. Oscar a continuat să citească revista și a început să simtă cum speranța îi crește în piept. Înainte de sfârșitul săptămânii, el citise fiecare articol și dorea să știe mai multe.

O lună mai târziu, doi misionari mergeau prin cartierul lui Oscar. Oscar s-a apropiat de ei și i-a întrebat dacă erau misionari ai Bisericii și cât ar costa să mai cumpere reviste din acelea. Misionarii i-au spus că l-ar costa numai aproximativ 20 de minute din timpul său.

În ziua următoare, cei doi misionari l-au vizitat pe Oscar la el acasă. Oscar le-a povestit cum se mutase și găsise cărți vechi, reviste și pliante prin care aflase despre Biserică. A explicat că primul articol pe care îl citise a avut legătură directă cu ceea ce se petrecea în viața lui în momentul respectiv. Știa deja importanța familiei și dorea să știe mai multe despre seara în familie și rugăciunea în familie. Le-a spus misionarilor ce mai aflase despre Biserică, inclusiv despre Joseph Smith și restaurarea Evangheliei.

S-a uitat direct în ochii misionarilor și le-a spus cuvintele pe care fiecare misionar tânjește să le audă: „Cred că

ILUSTRAȚIE DE DAN BURR; FOTOGRAFIE OFERITĂ DE AUTOR

Joseph Smith a fost un profet al lui Dumnezeu”. Misionarii l-au invitat să fie botezat şi, cu lacrimi în ochi, Oscar a acceptat. Câteva săptămâni mai târziu, Oscar Castro a fost botezat şi confirmat membru al Bisericii.

Domnul l-a pregătit pe Oscar iar spiritul său a fost smerit şi pregătit să înveţe şi să crească. În acea zi memorabilă în care s-au mutat, spiritul mesajului din ediţia cu conferinţa generală a revistei *Liahona* a atins inima lui Oscar. Foştii chiriaşi ai acelui apartament nu au ştiut efectul pe care revistele Bisericii aveau să-l aibă, dar mesajul Evangheliei din acele reviste a devenit o unealtă importantă. Ei l-au condus spre adevărul pe care îl căuta, schimbându-i viaţa lui Oscar pentru totdeauna. ■

Autoarea locuia în Argentina în timp ce soţul său slujea în calitate de preşedinte de misiune.

Oscar Castro a fost botezat şi confirmat după ce a găsit o ediţie cu conferinţa generală a revistei* Liahona*, în apartamentul în care se mutase.

NOTE

1. David A. Bednar, „Mai sârguincioşi şi preocupaţi acasă”, *Liahona*, nov. 2009, p. 17.

Vârstnicul Bradley D. Foster
din Cei Şaptezeci

ISTORIA FAMILIEI:
PACE, PROTECŢIE ŞI PROMISIUNI

ILUSTRAŢIE DE CAROLYN VIBBERT

Pe măsură ce familia dumneavoastră participă la adunarea de înregistrări, la vindecarea de inimi şi la pecetluirea membrilor familiei, dumneavoastră şi urmaşii dumneavoastră veţi fi binecuvântaţi pentru totdeauna.

Povestea Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă este o poveste despre familii. Când spun *familii*, nu mă refer la conceptul modern cu mama, tata şi copiii. Folosesc termenul familie aşa cum îl foloseşte Domnul, ca sinonim pentru *naţiune* sau *familie formată din mai multe generaţii* deoarece toată lumea are familie. Acest gen de familie – cu copii care primesc tăria de la strămoşii lor din urmă cu multe generaţii şi părinţi care caută să-şi binecuvânteze urmaşii din generaţiile care vor urma se află în centrul planului Tatălui nostru Ceresc pentru copiii Săi.

Cartea lui Mormon relatează, de asemenea, povestiri despre familii în acest sens. Când citim aceste povestiri, aflăm că familiile nu s-au schimbat prea mult de-a lungul secolelor. Chiar şi cei care au trăit în altă perioadă şi în alt loc seamănă mult cu noi – şi dorinţa lui Dumnezeu pentru copiii Săi, să trăiască în familii fericite, eterne, nu s-a schimbat.

De ce a păstrat Domnul înregistrarea privind aceste povestiri? Ce a vrut El să învăţăm din ele? Conţin ele lecţii care ne pot ajuta în eforturile noastre de a ne aduna, vindeca şi pecetlui familiile?

O lecţie de la Lehi

Eu cred că prima familie din Cartea lui Mormon – familia lui Lehi – ne învaţă o lecţie importantă pe care, poate, nu am observat-o. Familia lui Lehi ne poate învăţa multe despre înregistrările de familie – de ce sunt importante pentru Domnul şi de ce ar trebui să fie importante pentru noi.

La începutul povestirii, Lehi şi Saria îşi cresc fiicele şi pe cei patru fii în Ierusalim, ducând o viaţă destul de bună în acel oraş mare. Viaţa lor s-a schimbat complet când Domnul i-a poruncit lui Lehi să-şi ducă familia în pustiu.

Lehi s-a supus şi el şi familia lui şi-au părăsit averile şi s-au aventurat în pustiu. După ce au călătorit un timp, Lehi i-a spus fiului său Nefi:

„Iată, eu am visat un vis în care Domnul mi-a poruncit ca tu şi fraţii tăi să vă *întoarceţi* la Ierusalim.

Căci iată, Laban are cronicile iudeilor, precum şi o genealogie a strămoşilor mei, iar acestea sunt gravate pe plăci de aramă" (1 Nefi 3:2-3; subliniere adăugată).

Datorită acestei porunci, familiile noastre sunt binecuvântate cu următoarea declaraţie frumoasă de credinţă şi supunere a lui Nefi: „Mă voi duce şi voi face lucrurile pe care Domnul le-a poruncit, căci eu ştiu că Domnul nu dă porunci copiilor oamenilor fără să pregătească o cale pentru ei, ca ei să îndeplinească lucrurile pe care El le-a poruncit" (1 Nefi 3:7).

Domnul dorea ca familia lui Lehi să aibă aceste cronici. Ele le ofereau urmaşilor lui un simţ al identităţii.

Plăcile de aramă conţineau o cronică. Ele cuprindeau scripturi, dar cuprindeau, de asemenea, istoria familiei lui Lehi. Domnul a ştiut cât era de important ca acea cronică să fie păstrată timp de multe generaţii.

V-aţi întrebat vreodată de ce Domnul nu i-a poruncit lui Lehi, ci fiilor lui, să se întoarcă după plăci? El era patriarhul familiei. *Lui* i-a dat Domnul viziunea. Oare nu ar fi avut mai multă influenţă asupra lui Laban decât fiii lui?

Nu ştim de ce Domnul le-a poruncit fiilor lui Lehi să se întoarcă în Ierusalim, dar ştim că nu le-a fost uşor să îndeplinească ceea ce le ceruse Domnul. Sarcina a fost grea şi le-a pus credinţa la încercare. Au învăţat lecţii valoroase care le-au fost de folos în călătoria lor prin pustiu. Poate lucrul cel mai important pe care l-au învăţat a fost că, atunci când Domnul porunceşte, El într-adevăr oferă o cale.

Ne putem întreba: ce doreşte Domnul ca fiii şi fiicele noastre să înveţe în timp ce „[se întorc]" să aducă înregistrările familiei noastre? Cum le pregăteşte calea? Există experienţe pe care El doreşte ca ei să le aibă? Îi invităm să aibă aceste experienţe? Ce binecuvântări doreşte El cu nerăbdare să ofere fiilor şi fiicelor dumneavoastră când aceştia slujesc în templu şi întocmesc istoria familiei?

Când Nefi şi fraţii lui s-au întors la cortul tatălui lor, Lehi „a luat cronicile care erau gravate pe plăcile de aramă şi le-a cercetat de la început". Printre ele, a găsit „cele cinci cărţi ale lui Moise", „profeţiile sfinţilor profeţi" şi „o genealogie a strămoşilor săi; prin urmare, el a ştiut că era un urmaş al lui Iosif… cel care a fost vândut în Egipt". Şi când Lehi „a văzut toate aceste lucruri, el a fost cuprins de Spirit" (1 Nefi 5:10, 11, 13, 14, 17).

Apoi, Lehi i-a învăţat pe membrii familiei sale ce aflase de pe plăci. Aţi putea spune că a făcut din cortul său un centru de istorie a familiei şi de învăţare – aşa cum ar trebui să fie căminele noastre.

E evident de ce dorea Domnul ca familia lui Lehi să aibă aceste înregistrări. Ele le-au dat urmaşilor lui un simţ al identităţii, unindu-i de patriarhii credincioşi din trecut şi sădind în inimile lor „promisiunile făcute părinţilor" (D&L 2:2; Joseph Smith – Istorie 1:39). Aceste înregistrări sunt atât de importante pentru credinţa generaţiilor nenăscute, încât Spiritul i-a spus lui Nefi că, fără ele, „un neam [ar fi rătăcit şi pierit] în necredinţă" (1 Nefi 4:13).

Experienţa pe care a avut-o un alt popor din Cartea lui Mormon arată cât este de adevărat faptul că, atunci când se pierd înregistrări, se pierde adevărul, iar rezultatele pot fi dezastruoase.

Muleciţii au părăsit Ierusalimul în acelaşi timp cu familia lui Lehi. Dar, spre deosebire de familia lui Lehi, ei „nu aduseseră cu ei nicio cronică". Până în momentul în care i-a descoperit Mosia 400 de ani mai târziu, „vorbirea lor devenise stâlcită… şi negau existenţa Creatorului lor" (Omni 1:17). Îşi pierduseră identitatea de popor de legământ.

Mosia i-a învăţat pe muleciţi limba lui pentru ca ei să poată învăţa din cronicile pe care le avea el. Drept rezultat, societatea muleciţilor s-a transformat dintr-o societate tulburată, fără Dumnezeu, într-o societate care înţelegea planul fericirii pe care Dumnezeu îl concepuse pentru ei şi familiile lor.

Întoarceţi-vă la familia dumneavoastră

Cunoaşterea a cine suntem vis-a-vis de Dumnezeu şi unii faţă de alţii ne schimbă modul de a gândi, de a acţiona şi de a-i trata pe alţii. Înregistrările sunt o parte esenţială

a identităţii şi perspectivei noastre. Privim înapoi pentru a ne pregăti să mergem înainte.

Părinţi, i-aţi invitat pe membrii familiei dumneavoastră să „se întoarcă”? Au fost membrii familiei dumneavoastră separaţi de înregistrările lor – sau unii de alţii – într-un fel sau altul? A fost legătura familiei dumnevoastră din prezent şi trecut dezlegată? Ce s-a întâmplat în istoria familiei dumneavoastră care a cauzat această separare? Imigrarea, conflictul, convertirea la Evanghelie sau, pur şi simplu, trecerea timpului? Aţi vizitat de curând site-ul FamilySearch.org pentru a vă găsi strămoşii?

Casa lui Israel a fost împrăştiată şi, în multe feluri, acest lucru include împrăştierea familiilor şi a înregistrărilor. Responsabilitatea noastră este de a le aduna şi, acolo unde este necesar, de a vindeca rănile pricinuite de separare. Pe măsură ce căutăm cu sârguinţă să întoarcem inimile copiilor noştri spre părinţii lor, inimile noastre se vor întoarce, de asemenea, spre copiii noştri[1] şi vom descoperi împreună pacea şi vindecarea pe care le oferă această lucrare (vezi D&L 98:16).

La fel cum Lehi i-a trimis pe fiii săi înapoi la Ierusalim după cronicile sacre, haideţi să îi trimitem pe copiii noştri înapoi după cronicile familiei. La fel cum Domnul i-a oferit lui Nefi o cale, El ne-a pus la dispoziţie Internetul şi alte tehnologii care îi vor ajuta pe copiii noştri să-i adune pe membrii familiei şi să îi vindece. Şi El ne-a pus la dispoziţie temple unde putem duce numele pe care le găsim şi face ca adunarea aceasta să fie permanentă prin rânduieli de pecetluire.

Bucurie în pustiu

Când soţia mea, Sharol, şi cu mine ne-am căsătorit, am hotărât că vom avea patru fii. Domnul avea alt plan. El ne-a dat patru fiice.

Am călătorit cu fiicele noastre prin pustiu. Acum, ele sunt căsătorite, au copii şi călătoresc prin pustiurile lor. A fost uşor? Nu. Am avut partea noastră de cârtiri şi au fost multe încercări.

Pustiul vieţii poate fi dur pentru familii. Când oamenii întreabă: „Ce mai faceţi dumneavoastră şi familia dumneavoastră?”, deseori spun: „Momentan, ne aflăm între două crize. Mulţumim de întrebare”.

Dar există, de asemenea, momente de bucurie adevărată de-a lungul drumului. În calitate de patriarhi şi mame, petrecem mult timp întărindu-ne copiii pentru a face faţă pustiului. Profeţii din zilele noastre au promis că munca de istorie a familiei oferă „protecţie împotriva influenţei duşmanului”[2] şi convertire „[profundă] şi [statornică]” la Salvator.[3] Ce mod puternic de a ne aduna, de a vindeca şi de a ne pecetlui familiile.

Ca patriarh al familiei noastre, le-am cerut fiicelor mele să „se întoarcă” *să găsească* înregistrările, *să ducă* nume la templu şi *să-i înveţe* pe nepoţii noştri. Le-am cerut să-şi caute rădăcinile participând la întocmirea istoriei familiei noastre.

O promisiune

Vă promit că, pe măsură ce îi invitaţi pe copiii dumneavoastră să „se întoarcă” şi să găsească înregistrările familiei, vă veţi „bucura foarte mult” împreună ca Lehi şi Saria şi Îi veţi „[mulţumi] Dumnezeului lui Israel”. Când căutaţi înregistrările familiei dumneavoastră, veţi fi „[cuprinşi] de Spirit”, deoarece veţi afla „că ele [sunt] vrednice de dorit; da, chiar de mare valoare”. Şi veţi şti că, „prin înţelepciunea Domnului, [le-aţi] purtat cu [voi]” în timp ce călătoreaţi „în pustiu către pământul făgăduinţei” (1 Nefi 5:9, 17, 21-22).

Biserica este aici pentru a vă sprijini şi întări familia în această călătorie. Vă promit că, pe măsură ce familia dumneavoastră participă la adunarea de înregistrări, la vindecarea de inimi şi la pecetluirea membrilor familiei, dumneavoastră şi urmaşii dumneavoastră – familia dumneavoastră – veţi fi binecuvântaţi pentru totdeauna. ■

Dintr-o cuvântare intitulată „Gathering, Healing, and Sealing Families”, adresată în cadrul conferinţei RootsTech Family History în oraşul Salt Lake, Utah, S.U.A. în data de 14 februarie 2015.

NOTE

1. Pentru exemple despre modul în care cronica de pe plăcile de aramă a adus vindecare posterităţii lui Lehi, vezi Alma 37:8-10.
2. Richard G. Scott, „Bucuria de a-i mântui pe cei morţi”, *Liahona*, nov. 2012, p. 94.
3. David A. Bednar, „Inimile copiilor se vor întoarce”, *Liahona*, nov. 2011, p. 26.

MAI MULTE INFORMAŢII ONLINE

Apostolii le promit binecuvântări tinerilor care participă la munca de întocmire a istoriei familiei şi la munca din templu. Scanaţi acest cod QR sau accesaţi lds.org/go/1016000 pentru a viziona filmul în limba engleză.

Dragoste contra poftă

Joshua J. Perkey
Revistele Bisericii

Poftă.

Cu siguranţă, este un cuvânt urât. Majoritatea dintre noi nu vrem să ne gândim la ea, darămite să învăţăm despre ea. Acest cuvânt provoacă un sentiment imoral, ceva rău – ademenitor, dar greşit.

Nu degeaba nu ne place. Dacă „iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor" (1 Timotei 6:10), atunci, cu siguranţă, pofta este aliatul ei secret. Este imorală şi degradantă. Pofta trupească transformă oamenii, lucrurile şi chiar ideile în obiecte pe care să le deţii sau să le dobândeşti pentru a-ţi satisface un apetit. Dar dacă ştim deja acest lucru, de ce trebuie să ştim mai multe despre poftă?

Deoarece, dacă înţelegem mai bine ce este pofta trupească cu adevărat, putem învăţa cum să ne modelăm gândurile, sentimentele şi faptele pentru a putea evita şi învinge manifestările ei. Acest fapt ne va ajuta să avem tovărăşia Spiritului Sfânt, care ne purifică gândurile şi intenţiile şi care ne întăreşte. Şi aceasta ne va conduce spre o viaţă mult mai fericită, liniştită şi plăcută.

Să definim pofta trupească

Tindem să ne gândim la poftă, în primul rând, ca la faptul de a avea sentimente nepotrivite, intense, de atracţie fizică faţă de altă persoană, însă este foarte posibil să simţim poftă faţă de aproape orice: bani, proprietăţi, lucruri şi, bine-nţeles, alţi oameni (vezi Ghid pentru scripturi, „Poftă").

Dacă reuşim să înţelegem mai bine ce este pofta trupească, putem învăţa cum să o evităm şi cum să facem alegerile care ne aduc mai aproape de Spiritul Sfânt.

DEFINIREA DRAGOSTEI ŞI A POFTEI

Dragostea înnobilează; pofta degenerează. Dragostea îmbrăţişează adevărul; pofta îmbrăţişează minciuna. Dragostea clădeşte şi întăreşte; pofta distruge şi slăbeşte. Dragostea este armonioasă; pofta este gâlcevitoare. Dragostea aduce pace; pofta creează conflicte. Dragostea inspiră; pofta înăbuşe. Dragostea vindecă; pofta debilitează. Dragostea umple de energie; pofta distruge. Dragostea luminează; pofta întunecă. Dragostea umple şi sprijină; pofta nu poate fi satisfăcută. Dragostea este în strânsă legătură cu promisiunea; în ceea ce priveşte pofta, mândria e la ea acasă.

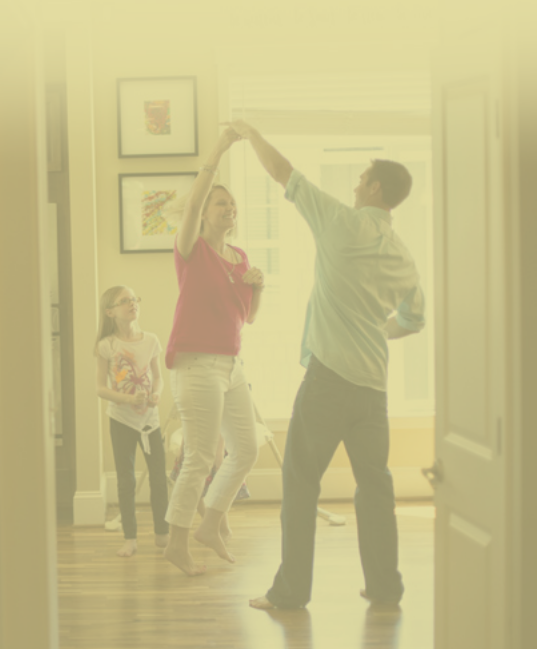

Pofta constrânge o persoană să caute să posede ceva ce este opus voinţei lui Dumnezeu. Pofta cuprinde orice sentiment sau dorinţă care-l face pe om să se concentreze pe posesiuni lumeşti sau practici egoiste – interese personale, dorinţe şi pasiuni – în loc să ţină poruncile lui Dumnezeu.

Cu alte cuvinte, pofta este faptul de a dori lucruri opuse voinţei lui Dumnezeu sau dorinţa de a poseda lucruri într-un mod contrar voinţei Sale şi aceasta duce la nefericire.[1]

Pericolul poftei sexuale

Deşi am fost preveniţi cu privire la poftă că este o formă de râvnă în general, în contextul sexual, pofta este extrem de periculoasă. Salvatorul ne-a avertizat: „oricine se uită la o femeie s-o poftească, a şi preacurvit cu ea în inima lui" (Matei 5:28).

Apostolii din vechime ne-au avertizat de multe ori împotriva unei astfel de pofte. Drept exemplu, apostolul Ioan a spus: „Căci tot ce este în lume: pofta firii pământeşti, pofta ochilor şi lăudăroşia vieţii, nu este de la Tatăl, ci din lume" (1 Ioan 2:16; vezi, de asemenea versetul 17; Romani 13:14; 1 Petru 2:11).

Şi continuăm să primim avertizări şi astăzi.[2] Vârstnicul Jeffery R. Holland, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, explică: „De ce este pofta un păcat atât de fatal? Ei bine, pe lângă impactul distrugător pe care îl are asupra sufletelor noastre prin îndepărtarea completă a Spiritului, eu cred că este un păcat, deoarece pângăreşte relaţia cea mai înaltă şi mai sfântă pe care ne-o oferă Dumnezeu pe pământ – dragostea pe care un bărbat şi o femeie o au unul faţă de celălalt şi dorinţa pe care o are cuplul de a aduce copii în cadrul unei familii menite să fie eterne"[3].

A permite poftei să prindă rădăcini a reprezentat cauza multor fapte păcătoase. Ceea ce începe cu o privire aparent nevinovată poate creşte şi deveni o infidelitate murdară cu toate consecinţele ei dezastruoase. Acest lucru are loc pentru că pofta alungă Duhul Sfânt şi ne lasă vulnerabili la alte ispite, vicii şi amăgiri ale duşmanului.

Alegerile tragice ale regelui David reprezintă un exemplu trist a cât de puternică şi fatală poate fi această emoţie. David a văzut-o din întâmplare pe Bat-Şeba îmbăindu-se şi a poftit după ea. Pofta a dus la faptă şi el a poruncit să-i fie adusă şi s-a culcat cu ea. Apoi, încercând să-şi ascundă păcatul, David a poruncit ca soţul Bat-Şebei să fie ţinut în luptă, unde era sigur că avea să fie ucis (vezi 2 Samuel 11). Drept consecinţă, David şi-a pierdut exaltarea (vezi D&L 132:38-39).

Situaţia lui David poate părea extremă, dar, cu siguranţă, dovedeşte esenţialul: pofta este o ispită puternică. Cedarea în faţa poftei ne poate duce la fapte pe care nicio persoană întreagă la minte nu le-ar face. Faptul că este atât de vicleană, atât de uşor de provocat şi atât de eficientă în a ne ispiti să ne întoarcem spatele la Duhul Sfânt şi să ne cedăm voinţa la ceva interzis o face şi mai periculoasă. Poate

Pofta cuprinde orice sentiment sau dorinţă care-l face pe om să se concentreze pe posesiuni lumeşti sau practici egoiste în loc să ţină poruncile lui Dumnezeu.

fi declanşată urmărind materiale pornografice, ascultând versuri indecente sau luând parte la relaţii intime nepotrivite. În acelaşi timp, sentimentele de poftă pot îndemna o persoană să caute pornografie. Legătura repetitivă dintre cele două este extrem de puternică şi de periculoasă.[4]

Pofta sexuală înjoseşte şi slăbeşte toate relaţiile, printre care şi relaţia personală cu Dumnezeu, cea mai importantă. „Şi, adevărat vă spun vouă, aşa cum v-am spus mai înainte, acela care se uită la o femeie şi pofteşte la ea sau comite adulter în inima lui nu va avea Spiritul, ci va nega credinţa şi se va teme" (D&L 63:16).

După cum ne-a învăţat vârstnicul Richard G. Scott, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli: „Imoralitatea sexuală creează o barieră împotriva influenţei Spiritului Sfânt şi a posibilităţilor de edificare, luminare şi întărire care vin de la El. Provoacă o stimulare fizică şi emoţională puternică. În timp, creează un apetit de nestins care îl duce pe păcătos spre păcate şi mai grave"[5].

Ce nu este pofta

După ce am văzut ce *este* pofta, este, de asemenea, important să înţelegem ce *nu este* pofta şi să fim atenţi să nu catalogăm gândurile, sentimentele şi dorinţele potrivite ca fiind pofte. Pofta este *un fel de* dorinţă, dar există şi dorinţe drepte. De exemplu, putem dori lucruri bune şi potrivite care ne vor ajuta să îndeplinim lucrarea Domnului.

Gândiţi-vă la:

- **dorinţa de a avea bani.** Dorinţa în sine de a avea bani nu este rea. Pavel nu a spus că *banii* sunt rădăcina tuturor relelor. El a spus că „*iubirea de bani* este rădăcina tuturor relelor" (1 Timotei 6:10; subliniere adăugată). Învăţăturile lui Iacov clarifică şi mai mult acest lucru: „Dar înainte de a căuta bogăţii, căutaţi împărăţia lui Dumnezeu. Şi după ce aţi căpătat speranţă în Hristos, veţi căpăta bogăţii, dacă le căutaţi; şi le veţi căuta cu intenţia de a face bine – de a-i îmbrăca pe cei goi şi a-i hrăni pe cei flămânzi, de a-i elibera pe robi şi de a aduce alinare celor bolnavi şi suferinzi" (Iacov 2:18-19);
- **faptul de a avea sentimente sexuale potrivite faţă de soţ sau soţie.** Aceste sentimente pe care ni le-a dat Dumnezeu ne ajută să întărim, să consolidăm şi să avem unitate în căsnicie. Dar *este* posibil să avem sentimente nepotrivite faţă de soţ sau soţie. Dacă noi căutăm doar propria satisfacere sau numai împlinirea propriilor pofte sau sentimente, putem ceda dorinţelor trupeşti şi acest lucru poate dăuna relaţiei de

Deoarece Tatăl Ceresc ne dă libertatea de a alege, avem putere asupra gândurilor, sentimentelor şi faptelor noastre.

căsătorie. Cheia pentru a căuta şi a păstra intimitatea fizică potrivită într-o căsnicie este intenţia pură şi plină de dragoste.

Principiul cel mai important este să căutăm lucrurile potrivite având motivul potrivit – acela de a clădi împărăţia lui Dumnezeu şi de a creşte binele din lume. Aflându-se la polul opus, pofta ne ademeneşte să depăşim limitele decenţei, acolo unde dorinţele noastre Îl pot devaloriza pe Dumnezeu, îi pot transforma pe oameni în obiecte şi pot transforma lucrurile, bogăţia şi chiar şi puterea în monstruozităţi care distorsionează sensibilitatea şi dăunează relaţiilor noastre.

De ce permitem deseori poftei să ne învingă

Având în vedere cât este de dăunătoare şi periculoasă, de ce este atât de tentantă şi atât de răspândită? De ce îi permitem atât de des să preia controlul asupra noastră? La prima vedere, poate părea că pofta are drept cauză principală egoismul sau lipsa autocontrolului. Aceştia sunt factori care contribuie la aceasta, dar rădăcina mai profundă este, deseori, lipsa anumitor lucruri. Oamenii pot ceda poftei într-o încercare nereuşită de a umple un gol din viaţa lor. Pofta este o emoţie falsă, un înlocuitor slab al dragostei pure, valorii adevărate şi uceniciei care durează.

Controlul eficient al emoţiilor este, într-un fel, o stare a sufletului. „[Omul este ceea ce gândeşte în inima lui]" (Proverbele 23:7). Lucrurile asupra cărora ne concentrăm din punct de vedere mintal şi spiritual vor deveni, în timp, motivaţia din spatele gândurilor, sentimentelor şi faptelor noastre. Oricând ne simţim ispitiţi de poftă, trebuie să înlocuim acea ispită cu ceva mai potrivit.

Lenea poate duce, de asemenea, la poftă. Când nu avem prea multe activităţi în viaţă, tindem să fim mai susceptibili influenţelor rele. Pe măsură ce căutăm în mod activ să fim angajaţi cu sârguinţă în cauze bune (vezi D&L 58:27) şi ne străduim să ne folosim timpul în mod productiv, vom fi mai puţin predispuşi la gânduri care determină pofta sau la alte influenţe negative.

După cum explică vârstnicul Dallin H. Oaks, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, dorinţele cu care alegem să fim de acord determină nu numai faptele, ci şi persoana care devenim în final: „Dorinţa ne stabileşte priorităţile, priorităţile ne modelează alegerile, iar alegerile ne determină faptele. Dorinţele conform cărora acţionăm determină felul în care ne schimbăm, ceea ce realizăm şi ceea ce devenim"[6].

Cu alte cuvinte, trebuie să ne ţinem în frâu nu numai emoţiile cărora le permitem să ne copleşească, ci şi

gândurile care provin sau sunt cauzate de acele sentimente. După cum ne-a învăţat profetul Alma, dacă avem gânduri impure, „gândurile noastre, de asemenea, ne vor condamna” (Alma 12:14).

Antidotul: dragostea asemănătoare celei a lui Hristos

Pofta nu este inevitabilă. Deoarece Tatăl Ceresc ne dă libertatea de a alege, avem putere asupra gândurilor, sentimentelor şi faptelor noastre. Nu trebuie să cădem pradă gândurilor şi sentimentelor noastre. Când suntem ispitiţi, putem alege să nu cedăm.

Cum biruim ispita de a pofti? Începem prin a dezvolta o relaţie potrivită cu Tatăl nostru Ceresc şi a alege să slujim altora. Şi avem un comportament religios zilnic, ne rugăm şi studiem scripturile, ceea ce invită Duhul Sfânt în vieţile noastre. În ultimă instanţă, ingredientul secret este dragostea asemănătoare celei a lui Hristos – dragostea pură, sinceră, onestă, urmată de dorinţa de a clădi împărăţia lui Dumnezeu şi de a avea ochiul îndreptat numai către slava Lui. Acest fel de dragoste este posibilă numai când avem îndrumarea Duhului Sfânt.

Înlăturarea poftei necesită rugăciune rostită din inimă în care Îi cerem lui Dumnezeu să ne ia acele sentimente şi să ne ofere, în schimb, caritate (vezi Moroni 7:48). Acest lucru este făcut posibil, la fel ca toate tipurile de pocăinţă, prin harul ispăşirii lui Isus Hristos.[7] Datorită Lui, putem învăţa să iubim aşa cum El şi Tatăl Ceresc ne iubesc.

Când viaţa noastră este centrată în mod continuu în jurul Tatălui nostru Ceresc, când trăim potrivit primei şi celei de-a doua porunci – de a-L iubi pe Dumnezeu şi pe semenii noştri ca pe noi înşine (vezi Matei 22:36-39) – şi când facem tot ce putem să trăim aşa cum ne-a învăţat El, intenţiile pure şi sincere ne influenţează viaţa din ce în ce mai mult. Când voinţa noastră se află în unitate cu voinţa Tatălui, ispitele şi efectele poftei scad în intensitate, fiind înlocuite de dragostea pură a lui Hristos. Atunci suntem umpluţi cu o dragoste divină care înlocuieşte dorinţele nedemne ale acestei lumi cu frumuseţea faptului de a clădi împărăţia lui Dumnezeu. ■

NOTE

1. Vezi Dallin H. Oaks, „Joy and Mercy”, *Ensign*, nov. 1991, p. 75 şi Thomas S. Monson, „Finishers Wanted”, *Ensign*, iul. 1972, p. 69.
2. Pentru câteva exemple, vezi Doctrină şi legăminte 88:121; Spencer W. Kimball, „President Kimball Speaks Out on Morality”, *Ensign*, nov. 1980, p. 94-98; Neal A. Maxwell, „The Seventh Commandment: A Shield”, *Ensign*, nov. 2001, p. 78-80; Russell M. Nelson, „Where Is Wisdom?” *Ensign*, nov. 1992, p. 6-8. Pentru mai multe avertizări împotriva poftei, revedeţi următoarele subiecte din Ghidul pentru scripturi: Adulter; Carnal; Castitate; Râvni; Homosexualitate; Poftă; Senzual, senzualitate; Imoralitate sexuală.
3. Jeffrey R. Holland, „Nu mai fac loc duşmanului sufletului meu”, *Liahona*, mai 2010, p. 44-45.
4. Pentru mai multe informaţii cu privire la acest subiect, vezi Dallin H. Oaks, „Eliberarea din capcana pornografiei”, *Liahona*, oct. 2015, p. 50.
5. Richard G. Scott, „Making the Right Choices”, *Ensign*, nov. 1994, p. 38.
6. Dallin H. Oaks, „Dorinţa”, *Liahona*, mai 2011, p. 42.
7. Vezi, de exemplu, D. Todd Christofferson, „Darul divin al pocăinţei”, *Liahona*, nov. 2011, p. 38-41.

CINCI SUGESTII PENTRU O VIAŢĂ PURĂ

Vârstnicul Jeffrey R. Holland oferă cinci sugestii cu privire la modul în care să redobândim şi să păstrăm o viaţă pură.

1. Îndepărtaţi-vă de oameni, lucruri şi situaţii care vă vor face rău.
2. Cereţi ajutor.
3. Dezvoltaţi şi exersaţi autocontrolul de a elimina influenţele nepotrivite.
4. Înlocuiţi gândurile obscene cu imagini pline de speranţă şi amintiri plăcute.
5. Favorizaţi prezenţa Spiritului şi fiţi acolo unde se află Spiritul Domnului.

Din „Nu mai fac loc duşmanului sufletului meu”, *Liahona*, mai 2010, p. 44-46

SLUJIND dincolo de Iordan

sau în orice alt loc în care Domnul are nevoie de dumneavoastră

R. Val Johnson şi Rachel Coleman
Reviste ale Bisericii şi publicaţii ale Bisericii

Era o nevoie urgentă.

La începutul anului 2013, s-au înregistrat cinci cazuri de rujeolă în tabăra refugiaţilor Za'atari din partea de centru-est a Iordaniei. Mai mult de 100.000 de refugiaţi sirieni, care locuiau în condiţii extrem de dificile, erau expuşi riscului de a fi contaminaţi cu acest virus foarte contagios şi periculos. Guvernul iordanian a pus la cale o campanie de vaccinare în masă pentru a preveni răspândirea bolii. Planul prevedea vaccinarea a cel puţin 90.000 de refugiaţi sirieni cu vârsta cuprinsă între 6 luni şi 30 de ani într-o perioadă de două săptămâni.

Dar exista o problemă. Fondul pentru copiii aflaţi în situaţii de urgenţă al Naţiunilor Unite (The United Nations Children's Emergency Fund, UNICEF) avea vaccinul. Ministerul Sănătăţii iordanian avea spitalele. Ceea ce nu aveau erau materialele controlate termic necesare administrării vaccinurilor – seringi, recipiente pentru instrumente ascuţite, frigidere pentru vaccinuri – iar timpul se scurgea repede.[1]

Ron şi Sandi Hammond, misionari seniori responsabili de programul de bunăstare, care slujeau în calitate de directori pe ţară ai programului Ajutor caritabil oferit de SZU în Iordania au intervenit. Deoarece Ron şi Sandi lucraseră cu UNICEF şi cu Ministerul Sănătăţii, ei s-au alăturat repede colaborării dintre aceste organizaţii pentru a stabili cum puteau ajuta prin programul Bisericii, Ajutor caritabil oferit de SZU.

Ron a spus: „Am întrebat cât costau materialele controlate termic necesare administrării vaccinurilor. Când ne-au spus, noi am reacţionat: «Credem că vă putem sprijini prin programul nostru Ajutor caritabil oferit de SZU». Ei au întrebat: «Cât de repede? Trebuie să începem administrarea vaccinurilor cât de curând!»"

În 20 de ore, Ajutor caritabil oferit de SZU a aprobat achiziţionarea materialelor controlate termic necesare administrării vaccinurilor. „Când am informat Ministerul Sănătăţii şi UNICEF-ul, au fost extrem de uimiţi", a spus Ron. „Cum putea un ONG [o organizaţie nonguvernamentală] să se mişte atât de repede? Campania de vaccinare nu doar că a avut loc în timp util, ci a şi inspirat o campanie naţională prin care sute de mii de refugiaţi iordanieni şi sirieni au fost vaccinaţi".

Ajutor umanitar oferit de SZU a ajutat la vaccinarea a 90.000 de refugiaţi sirieni împotriva rujeolei.

STÂNGA: FOTOGRAFIE PRIN AMABILITATEA SAMIR BADRAN, UNICEF-IORDANIA; IMAGINE DE FUNDAL ŞI FOTOGRAFIE CU AMMAN, IORDANIA © ISTOCK/THINKSTOCK

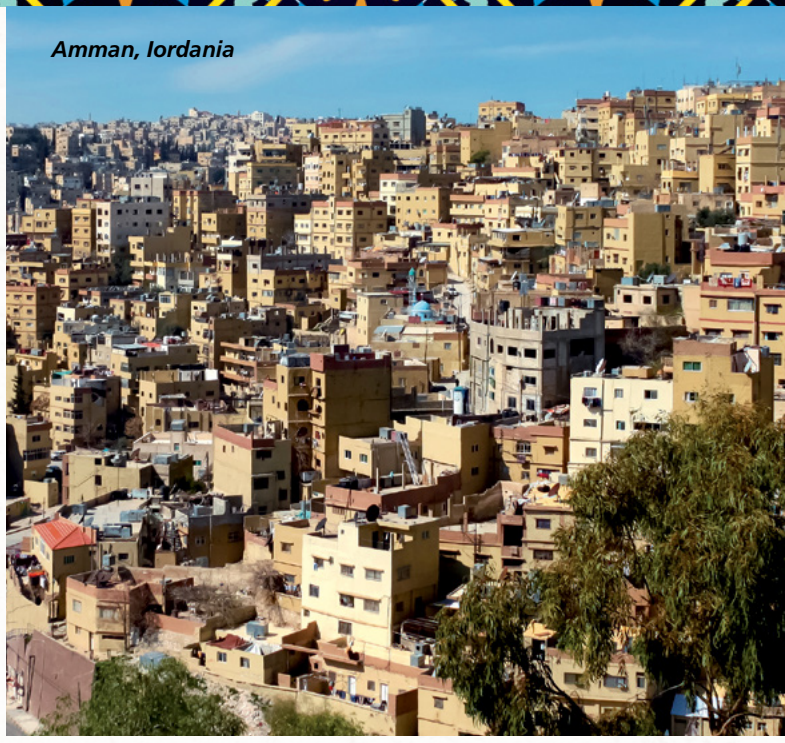

Amman, Iordania

Criză prevenită.

În plus, acest parteneriat între UNICEF, Ministerul Sănătăţii din Iordania şi Ajutor caritabil oferit de SZU a creat posibilitatea unei colaborări viitoare.

Modul în care Ron şi Sandi Hammond au ajuns în Orientul Mijlociu în acea perioadă importantă este o mărturie a credinţei lor şi a inspiraţiei din spatele programului de misionari seniori al Bisericii.

Este nevoie de cupluri de misionari seniori

În anul 2012, soţii Hammond slujeau în calitate de lucrători în Templul Rexburg, Idaho. Ron era stomatolog de succes şi preda în cadrul departamentului de religie la Universitatea Brigham Young-Idaho. Însă rutina liniştită a vieţii lor s-a schimbat brusc odată cu impresia spirituală clară de a-şi depune actele pentru a sluji în misiune. Momentul i-a luat prin surprindere. Copiii lor căsătoriţi se aflau în diferite stadii de schimbări în carieră şi relocări, iar Ron nu se gândea încă la pensionare. Dar Spiritul i-a asigurat că era nevoie de ei şi că totul avea să fie bine.

Surprinzător, conducătorii preoţiei de la sediul central al Bisericii postiseră şi se rugaseră pentru a găsi cuplul potrivit care să slujească în calitate de directori pe ţară ai programului Ajutor caritabil oferit de SZU în Amman, Iordania.

Sandi a relatat: „A fost atât de evident că Domnul era cu un pas înaintea noastră, pregătind toate detaliile însărcinării speciale pe care o avea pentru noi. Ştim că El face acest lucru pentru fiecare misionar care slujeşte. Mă simt bine ştiind că Salvatorul aranjează lucrurile pentru cei care slujesc înainte ca ei să ajungă în locul respectiv”.

„Privind în urmă, suntem recunoscători că nu am ales locul în care am fi dorit să slujim şi nu am insistat asupra unui anumit loc”, a spus Ron. „Pentru că am lăsat aceasta în seama Domnului, am avut parte de o experienţă pe care nu am fi avut-o altfel.”

Acea experienţă a inclus faptul de a lucra cu familia regală a Iordaniei la proiecte umanitare care prezentau interes pentru aceasta. Soţii Hammond au colaborat cu spitale şi clinici din zonă pentru a-i instrui pe medicii iordanieni în resuscitare neonatală, fapt ce a dus la o scădere semnificativă a mortalităţii infantile. Prin eforturile dânşilor şi ale altor cupluri de seniori, Ajutor umanitar oferit de SZU a oferit instruire şi echipament unor clinici oftalmologice şi organizaţii care sprijineau persoanele cu dizabilităţi fizice. Printre cei pe care soţii Hammond şi alţi misionari care se ocupau de serviciile

CUM SĂ-ŢI PETRECI CELE MAI FRUMOASE 6, 12, 18 SAU 23 DE LUNI DIN VIAŢA TA

Cuplurile pot sluji timp de 6, 12, 18 sau 23 de luni, în funcţie de situaţia lor.

În plus, costurile cele mai mari ale unei misiuni au fost reduse limitând costul chiriei la cel mult 1400 de dolari americani pentru cuplurile care slujesc în Statele Unite, Canada, Europa de Vest, Japonia şi Australia. Cei care slujesc în alte ţări plătesc cât îşi pot permite.

Pentru mai multe informaţii despre depunerea dosarului pentru slujirea misionară şi pentru a citi mai multe povestiri despre cupluri care au petrecut cele mai bune luni din viaţa lor slujind în misiune, accesaţi lds.org/callings/missionary/senior.

de bunăstare i-au sprijinit a fost un centru în care femeile cu dizabilităţi fizice învăţau să conceapă şi să creeze îmbrăcăminte specială şi obiecte artizanale. Aceste cursuri le-au dat femeilor ocazia de a se gospodări mai bine pe ele şi familiile lor.

Alte proiecte, în care au colaborat cu ONG-uri şi guvernul iordanian, au vizat acţiuni de răspuns în situaţii de urgenţă şi selectarea de studenţi iordanieni care să primească, în fiecare an, una din două burse la Universitatea Brigham Young. Una dintre experienţele cele mai pline de satisfacţie a soţilor Hammond a fost faptul de a lucra împreună cu Biserica Catolică Latină la construcţia de şcoli pentru creştinii din Irak care nu aveau unde să se întâlnească.

Cu Domnul în via Lui

În timp ce se aflau în Iordania, soţii Hammond au învăţat cât de adevărată este promisiunea pe care Domnul le-a făcut-o celor care Îl slujesc: „Eu voi merge în faţa voastră. Voi fi la dreapta voastră şi la stânga voastră şi Spiritul Meu va fi în inima voastră şi îngerii mei în jurul vostru pentru a vă susţine” (D&L 84:88).

Ron şi Sandi Hammond şi alţi misionari umanitari au lucrat cu familia regală din Iordania la scăderea ratei mortalităţii de acolo.

„Dumnezeu este implicat în lucrare”, spune Ron. „El este cu slujitorii Săi în vie. Fiecare cuplu de seniori care merge în misiune, merge în vie împreună cu Domnul. În Iordania, noi nu credem în miracole; noi le trăim.”

Fără îndoială, îngerii pe care i-au simţit „în jurul” lor au inclus îngeri cereşti, dar şi îngeri pământeşti, în special copiii lor, care i-au sprijinit atunci când au luat hotărârea de a sluji atât de departe de casă.

Şi familiile copiilor au fost binecuvântate la rândul lor cu puterea protectoare şi minunată a Domnului. Ei au luat decizii importante legate de carieră şi unde să locuiască şi grijile cu privire la potenţialele complicaţii la naştere au fost rezolvate pe măsură ce copiii lor s-au îndreptat către Domnul, s-au sfătuit, s-au rugat şi au postit unul pentru altul.

Binecuvântările pe care le-au primit copiii lor au fost atât de remarcabile, încât, atunci când fratele şi sora Hammond au fost invitaţi să-şi prelungească cu un an misiunea de doi ani, fiecare dintre copiii lor i-au sprijinit cu entuziasm. Ei au simţit că Domnul făcea ceva foarte special pentru ei, drept rezultat direct al slujirii oferite de părinţii lor.

Totuşi, separarea soţilor Hammond de familie a fost un sacrificiu. Faptul că se aflau în celălalt capăt al lumii faţă de cei dragi nu a fost deloc uşor. Însă nu a fost atât de dificil precum ar fi fost în trecut. Cu ajutorul tehnologiei, membrii familiei au reuşit să ţină legătura şi să se implice unii în viaţa altora ori de câte ori a fost nevoie. Sandi a spus: „Cuplurile de misionari seniori nu pierd legătura cu familia lor. Am ţinut strâns legătura cu familiile copiilor noştri de acasă. Datorită aplicaţiei video FaceTime şi a emailurilor, cei patru nepoţi ai noştri, care s-au născut în timp ce noi slujeam, ne-au cunoscut şi ne-au primit cu bucurie când ne-am întors”.

Deschizând ochi şi inimi

Printre multele binecuvântări pe care soţii Hammond simt că le-au primit datorită slujirii lor este aceea de a li se deschide ochii la generozitatea şi prietenia poporului iordanian. Când soţii Hammond au primit chemarea, aveau îndoieli în legătură cu oamenii cărora urmau să le slujească.

„Dar prietenii noştri musulmani s-au dovedit a fi blânzi şi generoşi”, a spus Ron, „şi suntem siguri că, dacă ar fi simţit că am fi fost vreodată în pericol, ar fi făcut tot ce ar fi putut să ne protejeze.

STÂNGA: FOTOGRAFIE PRIN AMABILITATEA AJUTOR UMANITAR OFERIT DE SZU; DREAPTA: FOTOGRAFIE PRIN AMABILITATEA SOȚILOR HAMMOND.

Una dintre grijile potenţialelor cupluri misionare este faptul de a fi departe de copii şi nepoţi în momente importante din vieţile lor. Soţii Hammond au învăţat că Domnul binecuvântează familiile cuplurilor care slujesc în moduri extraordinare şi că tehnologia le permite să rămână aproape de ele chiar dacă se află în celălalt capăt al lumii.

Caritatea lor este uimitoare. Iordanienii nu suportă ca alţii să fie în nevoie atât timp cât ei pot ajuta. Ei primesc refugiaţi din vremea lui David. Biblia face referire de multe ori la «dincolo de Iordan» iar noi am început să semnăm scrisorile noastre «dincolo de Iordan» drept recunoaştere a slujirii pline de compasiune pe care am avut privilegiul să o oferim în această ţară care a dat dovadă de compasiune de-a lungul istoriei sale. Timp de secole, Iordania a fost un loc al caritătii şi Domnul i-a binecuvântat pe oameni pentru acest lucru."

Lucrând cot la cot cu poporul iordanian le-a permis soţilor Hammond să lege prietenii puternice. „Am fost invitaţi la multe mese Iftar, care se iau la sfârşitul zilei în timpul Ramadanului", a spus Sandi. „Prietenii noştri musulmani ne-au invitat, de asemenea, la petreceri de logodnă, nunţi şi alte ocazii speciale."

Biserica nu face prozelitism şi nu permite botezarea musulmanilor în Iordania sau oriunde altundeva unde legea interzice acest lucru, aşadar soţii Hammond nu au împărtăşit deloc informaţii despre Biserică. S-au concentrat mai degrabă pe clădirea de relaţii – cu familia regală, cu partenerii locali în proiecte umanitare, cu alte cupluri de misionari seniori care au slujit împreună cu ei şi cu alţi conducători religioşi şi guvernamentali. Când oamenii le-au cerut detalii despre Biserică, soţii Hammond i-au îndemnat să viziteze LDS.org.

Chemarea de a sluji

Având în vedere experienţele remarcabile pe care le-au avut Ron şi Sandi, se simt întrucâtva speciali printre cuplurile chemate să slujească – sau care ar putea fi chemate să slujească?

Da şi nu. „Am slujit în locul şi în momentul în care Domnul a avut nevoie de un cuplu cu talentele şi experienţele de viaţă pe care le avem", au spus soţii Hammond. „Dar acest lucru este adevărat pentru toţi misionarii seniori. Fiecare cuplu care poate sluji în misiune a fost pregătit să slujească în moduri care i se potrivesc lui. Misionarii seniori trebuie doar să dea dovadă de suficientă credinţă pentru a merge acolo unde Domnul are nevoie de ei şi El îi va folosi pentru a aduce o contribuţie mare în viaţa altor oameni."

„Cuplurile pot avea o influenţă mare", a spus vârstnicul Robert D. Hales, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli. „Cuplurile pot realiza lucruri remarcabile, pe care nimeni altcineva nu le poate face…

Modurile în care pot sluji cuplurile sunt [practic] nelimitate. De la sprijinul acordat în cadrul biroului misiunii şi pregătirea conducătorilor, până la realizarea istoriei familiei, munca în templu şi servicii umanitare – este un prilej de a folosi aproape orice aptitudine sau talent cu care v-a binecuvântat Domnul…

Dumneavoastră aţi avut parte de o viaţă plină de binecuvântări; mergeţi înainte şi daţi fără plată, slujindu-L pe Domnul şi Salvatorul nostru. Aveţi credinţă; Domnul ştie unde este nevoie de dumneavoastră. Nevoia este atât de mare, fraţi şi surori, iar lucrătorii sunt atât de puţini"[2]. ■

NOTE

1. Vezi „Mass Vaccination Campaigns in Syria, Jordan, Lebanon, Iraq and Turkey Amid Measles Outbreaks (Campanii importante de vaccinare în Siria, Iordan, Liban, Irak şi Turcia în timpul epidemiei de rujeolă)", 30 apr. 2013, unicef.org.
2. Robert D. Hales, „Cuplul de misionari: timpul dedicat slujirii", *Liahona*, iulie 2001, p. 30, 31.

CERÂND ÎNDURARE

În timpul unei excursii desfăşurate într-un oraş apropiat din Estonia, am văzut un bărbat cerşind bani. În mod surprinzător, mi-am dat seama că îl cunoşteam de când slujisem în calitate de misionar în acel oraş, în urmă cu 10 ani. La fel cum făcea şi atunci, el ducea un sac mare cu sticle de plastic, pe care le strângea pentru a obţine bani din reciclarea lor. Mi-am amintit că, întotdeauna, te întreba dacă nu puteai să-i dai ceva mărunţiş şi, dacă îi dădeai, întreba dacă nu mai aveai.

Am fost foarte surprins să-l văd. După 10 ani, era neschimbat – puţin mai cărunt, dar părea că dusese aceeaşi viaţă, cerşind bani în fiecare zi. M-am gândit la cei 10 ani minunaţi pe care eu îi trăisem între timp, care includeau căsătoria în templu, dobândirea unei educaţii, găsirea unui loc de muncă bun şi faptul că m-am bucurat de sănătate.

M-am gândit că aceasta putea să fie ultima dată când îl vedeam şi am simţit că trebuia să-i dau ceva. Problema era că aveam doar o bancnotă care valora mai mult decât eram dispus să-i dau. Am fost dezamăgit şi puţin supărat gândindu-mă la opţiunile pe care le aveam – să nu-i dau nimic sau să-i dau mai mult decât doream. Am decis că nu conta chiar atât de mult pentru mine, că avea să aibă şi el o bucurie în ziua aceea şi i-am dat banii.

După ce au trecut mai puţin de două zile, m-am aflat eu însumi într-o situaţie asemănătoare, de data aceasta fiind eu cel care cerea îndurare. Încurcasem data depunerii dosarului pentru o bursă importantă. Credeam că îl depusesem cu două săptămâni mai devreme, dar am fost îngrozit când am verificat din nou data şi am văzut că îl trimisesem cu întârziere de o zi.

Bursa valora de exact 100 de ori mai mult decât suma pe care i-o dădusem cerşetorului şi n-am putut să cred că era o coincidenţă. M-am aflat în situaţia de a cere îndurare atât prin rugăciune adresată Tatălui meu Ceresc, cât şi prin email adresat persoanelor oficiale de la universitate. Dumnealor au spus că vor include dosarul meu, dar au observat că-l depusesem cu întârziere.

Rugăciunea mea a primit răspuns şi am fost binecuvântat să primesc bursa care, din punct de vedere financiar, ne-a ajutat mult pe soţia mea şi pe mine. Dar lucrul şi mai important a fost că această experienţă m-a învăţat o lecţie preţioasă: nu suntem noi cu toţii cerşetori în faţa lui Dumnezeu (vezi Mosia 4:19)? ■

Matthew Crandall, Harju, Estonia

În timpul unei excursii desfăşurate într-un oraş apropiat din Estonia, am văzut un bărbat cerşind bani. În mod surprinzător, mi-am dat seama că îl cunoşteam de când slujisem în calitate de misionar în acel oraş, în urmă cu 10 ani.

ILUSTRAŢIE DE STAN FELLOWS

ÎNGERI NUMIŢI DOMNUL ŞI DOAMNA DUNN

Mă uitam la televizor când mama mea a sunat să-mi spună că fratele ei, unchiul meu în vârstă de 92 de ani, şi soţia sa, mătuşa Millie, erau bolnavi de gripă şi nu aveau alimente în casă. Niciunul nu se simţea destul de bine încât să meargă la magazin şi să cumpere ceva. Unchiul Floyd şi mătuşa Millie nu aveau alţi membri ai familiei care să locuiască în apropiere, aşa că nu aveau pe nimeni care să-i ajute.

Mama se întreba dacă puteam fi de ajutor. Sunt singura membră a Bisericii în acea ramură a familiei mele şi fusesem rugată şi înainte să ajut în astfel de situaţii. Problema era că eu locuiam în Utah, S.U.A., iar mătuşa mea şi unchiul meu erau în Hemet, California, S.U.A.

I-am spus mamei să-mi acorde câteva minute ca să mă gândesc ce să fac. Aveam o prietenă care locuia lângă Hemet, aşa că am sunat-o şi am întrebat-o dacă cunoştea pe cineva în Hemet. Ea mi-a spus despre o doamnă cu care slujise la Templul Redlands, California, numită sora Dunn, care era preşedinta Societăţii de Alinare de acolo.

Când sora Dunn a răspuns la telefon, am început: „Bună ziua, sora Dunn. Nu mă cunoaşteţi, dar numele meu este Nancy Little şi locuiesc în Utah. Sunt membră a Bisericii, dar mătuşa mea şi unchiul meu care locuiesc în Hemet nu sunt. Ei sunt bolnavi şi nu au alimente în casă." I-am spus unde locuiau, ceea ce era departe de locuinţa dânsei, şi i-am explicat că voiam doar să obţin informaţii despre un restaurant din apropiere, care ar putea să le livreze alimente.

Sora Dunn a insistat ca dânsa şi soţul dânsei să le ducă alimente mătuşii mele şi unchiului meu.

În schimb, sora Dunn a insistat ca dânsa şi soţul dânsei să le ducă alimente mătuşii mele şi unchiului meu. S-a întâmplat că aveau supă şi pâine făcute în casă şi mama dânsei tocmai făcuse fursecuri. Eu am protestat, dar dânsa a stăruit.

Câteva ore mai târziu, sora Dunn a sunat şi m-a asigurat că totul era în ordine. Mai târziu, mama mea a sunat să mă anunţe ce a spus unchiul Floyd în legătură cu vizita dumnealor. El a spus: „Acasă la mine, au venit îngeri numiţi domnul şi doamna Dunn. Au venit cu braţele încărcate de alimente: fructe, legume şi supă, pâine şi fursecuri făcute în casă. Au fost cele mai bune fursecuri pe care le-am mâncat vreodată". Soţii Dunn i-au vizitat pe unchiul meu şi mătuşa mea, i-au ajutat cu ceea ce aveau nevoie şi, apoi, fratele Dunn a ajutat-o pe mătuşa mea Millie, slăbită şi bolnavă şi care suferea de boala Alzheimer, să ajungă de la pat până la un scaun din bucătărie, astfel încât sora Dunn să o poată hrăni.

Când a sunat-o pe mama să-i spună despre vizită, unchiul Floyd a plâns. A spus că nu mai întâlnise niciodată oameni atât de buni şi mărinimoşi. I-a spus mamei mele că sunt norocoasă pentru că locuiesc în Utah şi sunt înconjurată de „toţi acei mormoni".

La patru zile după această vizită, unchiul Floyd a ieşit să-şi verifice cutia poştală, a alunecat şi a căzut. S-a lovit la cap şi a murit patru zile mai târziu. Cu excepţia unei asistente medicale care l-a îngrijit acasă, fratele şi sora Dunn au fost ultimele persoane pe care unchiul meu le-a văzut înainte ca el să moară.

Sunt recunoscătoare pentru exemplul asemănător celui al lui Hristos oferit de una dintre surorile mele de la Societatea de Alinare, o soră care locuia la sute de kilometri depărtate, pe care nu am întâlnit-o, încă, niciodată şi care i-a ajutat pe mătuşa mea şi unchiul meu. ■

Nancy Little, Utah, S.U.A.

ILUSTRAŢIE DE WILSON ONG

VREMEA PENTRU ISTORIA FAMILIEI

Pentru că sunt mama a două fete mici, deseori, m-am scuzat că nu pot participa la unele dintre lucrurile la care aş fi vrut să particip pentru că nu e „vremea” potrivită pentru mine. Unul dintre acele lucruri a fost munca de întocmire a istoriei familiei.

Cu toate că în trecut participasem la indexare, care era o activitate plăcută în ziua de sabat, m-am descoperit scuzându-mă că, în momentul acela, nu aveam nici timpul, nici cunoaşterea pentru a mă angaja deplin în munca de întocmire a istoriei familiei.

Cu câteva luni în urmă, într-o dimineaţă devreme, în timp ce stăteam în templu, inima mea s-a schimbat. În timp ce revedeam numele celor decedaţi de pe cartonaşele de la templu, rugându-mă ca ei să accepte rânduielile din templu înfăptuite pentru ei, mi-am spus: „Nu ar fi minunat dacă acestea ar fi numele membrilor familiei mele? Aş dori să fac munca pentru ei”. Spiritul mi-a confirmat că, dacă acestea erau dorinţele mele, Domnul mă va ajuta să fac munca de întocmire a istoriei familiei, în mod special în ziua de sabat. El mă putea ajuta să găsesc timpul şi cunoaşterea de care aveam nevoie pentru a îndeplini scopurile Sale.

În acea duminică, am mers acasă şi am accesat FamilySearch.org. Am început să plâng imediat ce am văzut numele strămoşilor mei. Legătura mea cu ei a devenit mai puternică. Dragostea mea pentru ei a fost sporită de fotografiile şi documentele personale recent adăugate de bunica mea şi care au făcut ca membrii familiei mele să devină mai reali şi mai importanţi pentru mine. Am simţit bucurie implicând-o pe fiica mea care are doi ani şi care a învăţat să identifice fotografii ale străbunicului şi ale stră-stră-străbunicii ei, spunându-le pe nume. M-am simţit în modul pe care l-a descris preşedintele Russel M. Nelson, preşedintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli: „Ziua de sabat oferă o ocazie minunată de a întări legăturile de familie. Până la urmă, Dumnezeu doreşte ca fiecare dintre noi, copiii Săi, să ne întoarcem la El în calitate de sfinţi care şi-au primit înzestrarea, au fost pecetluiţi în templu ca familii, cu strămoşii noştri şi posteritatea noastră” („Ziua de sabat este o desfătare”, *Liahona*, mai 2015, p. 130, 131).

De la acea primă experienţă, am continuat să particip, în ziua de sabat, la munca de întocmire a istoriei familiei. Am fost binecuvântată să pot înfăptui munca din templu pentru câţiva dintre membrii familiei mele care sunt decedaţi. O binecuvântare specială a fost faptul că am învăţat despre rudele mele şi am construit o relaţie mai apropiată cu bunicii mei, care nu sunt membri ai religiei noastre. Acest lucru mi-a întărit hotărârea de a-mi respecta legămintele şi de a îndura până la sfârşit, astfel încât să fiu o verigă puternică în lanţul familiei mele eterne.

Chiar dacă este, încă, multă muncă de făcut, sunt recunoscătoare Tatălui Ceresc pentru că a sporit capacitatea mea, astfel încât să pot participa la munca Sa, în special în ziua Sa. Pentru mine, ziua de sabat este, într-adevăr, o desfătare. ■

Rachel Lewis, Utah, S.U.A.

Am simţit bucurie implicând-o pe fiica mea care are doi ani şi care a învăţat să identifice fotografii ale străbunicului şi ale stră-stră-străbunicii ei, spunându-le pe nume.

ILUSTRAŢIE DE WILSON ONG

ILUSTRAŢIE DE ALLEN GARNS

S-a întâmplat că aveam o figurină care-l înfăţişa pe căpitanul Moroni şi el a stat în buzunarul cămăşii mele tot restul anului şcolar, amintindu-mi de modul în care căpitanul Moroni mă învăţase cum să conduc o clasă de gimnaziu.

CĂPITANUL MORONI M-A AJUTAT SĂ PREDAU LA GIMNAZIU

Eram în mijlocul unui an dificil, în care predam pentru elevi de 13 şi 14 ani. Tocmai mă întorsesem acasă de la o întâlnire frustrantă cu directorul adjunct, în timpul căreia mi-a fost prezentată o evaluare recentă a modului în care predam. Fiind de puţin timp profesor şi fiind nevoit să concep majoritatea lecţiilor pe care le predam, am descoperit că făceam eforturi pentru a-i menţine pe elevi concentraţi asupra sarcinilor şi interesaţi. În esenţă, conversaţia mi-a transmis faptul că era nevoie să-mi silesc elevii să facă o alegere – să se concentreze asupra a ceea ce aveau de făcut sau să aibă neplăceri – şi să urmez întocmai atenţionările.

Am plecat de la şedinţă simţindu-mă trist şi copleşit. A doua zi, în timp ce studiam scripturile, am avut grijă să mă concentrez asupra acestei întâlniri. Incredibil, am primit răspunsuri în timp ce citeam din Cartea lui Mormon.

M-am rugat ca, în acea dimineaţă, să învăţ din scripturi cum să fiu un profesor mai bun. Duhul Sfânt m-a învăţat pe măsură ce am citit despre căpitanul Moroni în Alma 44. În acest moment al povestirii, căpitanul Moroni şi nefiţii îi înconjuraseră pe lamaniţi la râul Sidon şi îi înspăimântaseră într-atât, încât lamaniţii au depus armele. Am continuat să citesc, gândindu-mă că aş vrea să fiu în clasă asemenea căpitanului Moroni: impresionant, sigur pe mine şi să am succes.

Am citit dialogul şi am observat că Moroni i-a spus lui Zarahemna şi lamaniţilor că trebuiau să facă o alegere: „Voi să depuneţi în mâinile noastre armele voastre de război, iar noi… vă vom cruţa vieţile, dacă vă veţi duce în drumul vostru şi nu veţi mai veni cu război împotriva noastră” sau, „dacă nu faceţi aceasta,… eu le voi porunci oamenilor mei să cadă asupra voastră” (Alma 44:6, 7). Mi-am dat seama că el făcea ceea ce îmi spusese directorul meu să fac! „Oferă-le două alternative şi urmează-le întocmai”, spusese el. Ţinând minte acest lucru, mi-am însuşit motoul lui Moroni: „Iată, noi vom termina conflictul” (Alma 44:10).

Pregătit să folosesc principiile pe care le învăţasem dintr-o povestire din scripturi despre unul dintre eroii mei, m-am întors în clasă încrezător în planul meu de bătălie. S-a întâmplat că aveam o figurină care-l înfăţişa pe căpitanul Moroni şi el a stat în buzunarul cămăşii mele tot restul anului şcolar, amintindu-mi de modul în care căpitanul Moroni mă învăţase cum să conduc o clasă de gimnaziu. Când le-am oferit elevilor mei două alternative, comportamentul lor s-a îmbunătăţit, şi-au îndeplinit sarcinile şi ne-am înţeles mai bine. Anul şcolar s-a încheiat şi, totuşi, a fost greu, dar, pentru că rugăciunea mea a primit răspuns şi datorită puterii scripturilor, am putut să „[termin] conflictul”. ■

Ben Floyd, Washington, S.U.A.

POSTIND ŞI RUGÂNDU-NE PENTRU EMMA

Cecilie Norrung

După ce fiica mea a căzut pe fereastră, m-am gândit că cele mai mari temeri ale noastre au devenit realitate.

Familia mea tocmai se întorsese dintr-o vacanţă minunată. După cină, i-am lăsat pe cei doi copii ai noştri, Markus, care avea patru ani, şi Emma, care avea trei ani, să se joace în dormitorul de sus al apartamentului nostru situat la etajul patru. În Danemarca, ferestrele se deschid ca obloanele. Ferestrele sunt, de obicei, închise, dar, în timpul vacanţei, le lăsasem puţin întredeschise, astfel încât apartamentul să fie aerisit în timpul excursiei noastre.

În timp ce spălam vasele, deodată am simţit că se întâmpla ceva foarte rău. Am dat fuga în camera de zi în timp ce Markus cobora în fugă scările. El ţipa înspăimântat, spunând că Emma căzuse pe fereastră – o fereastră care se afla cu aproximativ 12 metri deasupra unui trotuar de beton. Am alergat în jos pe scări, strigând în mod repetat numele Emmei. Am văzut-o pe fetiţa mea zăcând pe beton ca şi când ar fi fost fără viaţă. Era complet fără vlagă când am ridicat-o şi m-am gândit că temerile mele cele mai mari se confirmau. Soţul meu, care mă urmase afară, a luat-o în braţe şi, imediat, i-a dat o binecuvântare a preoţiei.

Ambulanţa a venit repede şi Markus şi cu mine am spus o rugăciune în timp ce persoanele specializate îi acordau primul ajutor Emmei. În curând, eram cu toţii în ambulanţă îndreptându-ne spre spital.

La terapie intensivă, ni s-au alăturat, în curând, membri ai familiei care au venit să ne sprijine. Markus s-a dus acasă împreună cu verii săi, în timp ce soţul meu şi cu mine am rămas neştiind, încă, nimic despre starea Emmei.

În sfârşit, după ceea ce a părut o aşteptare lungă, unul dintre doctori a venit şi a cerut amănunte despre accident. El a spus că, în mod normal, o cădere de la o astfel de înălţime ar fi avut drept consecinţă leziuni interne şi numai o şansă mică de supravieţuire. Emma avea pelvisul rupt şi suferise un şoc, dar rănile ei erau doar superficiale. Doctorul a spus că trebuia să o fi prins un înger.

Chiar dacă supravieţuirea Emmei era un miracol, ea era, încă, incoştientă din cauza leziunilor pe care le suferise la cap. Soţul meu împreună cu doi prieteni apropiaţi i-au dat, din nou, o binecuvântare Emmei. În acea binecuvântare, i se promitea însănătoşire completă, fără probleme care să persiste şi că aceasta avea să fie o experienţă pozitivă în viaţa ei. Am simţit o recunoştinţă imensă pentru puterea preoţiei. Toate rugăciunile mele din timpul nopţii au fost ascultate.

După patru zile, Emma s-a trezit din comă. În timpul acelor patru zile, prieteni, membri ai Bisericii şi alte persoane au postit şi s-au rugat pentru ea. Am simţit rugăciunile sfinţilor

FOTOGRAFIE © ISTOCK/THINKSTOCK

credincioşi înconjurându-mă, întărindu-mi familia şi pe mine. M-am simţit de parcă Tatăl Ceresc mă cuprinsese în braţe şi mă alina.

Ţăruşul nostru a ţinut post cu o zi înainte ca ea să se trezească. Noi credem că Tatăl Ceresc ne-a ascultat rugăciunle şi că trezirea Emmei a fost consecinţa nemijlocită a postului. După aceea, Emma s-a însănătoşit repede. Cinci zile mai târziu, ea a vorbit prima dată de la accident şi nouă zile mai târziu, a fost externată din spital. A petrecut cinci săptămâni într-un scaun cu rotile şi, apoi, a început terapia fizică.

Cam la o lună după accident, spatele meu a început să se resimtă din cauză că o ridicam pe Emma. Un sentiment de neputinţă nu numai fizică, dar şi spirituală m-a copleşit. Cum puteam continua să am grijă de ea?

Într-o noapte, vina de a fi atât de lipsită de putere a devenit prea mult ca să mai pot îndura. Am ieşit din casă şi am găsit o bancă în parc, unde m-am rugat Tatălui Ceresc timp de o oră. Pentru prima oară în viata mea, am simţit puterea miraculoasă a ispăşirii Salvatorului vindecându-mă. Toată suferinţa şi toată durerea pe care le purtam mi-au fost luate; după acea rugăciune, toate poverile au fost ridicate de pe umerii mei. Emma era încă în scaunul cu rotile şi eu primeam, cu regularitate, tratament pentru spate, dar am fost întărită să merg mai departe.

Un an mai târziu, Emma putea să alerge, să râdă, să povestească şi să gândească în modul în care ar trebui să o facă un copil de patru ani.

Noi ştim că există un Tată din Cer iubitor, căruia Îi pasă de noi şi care ne cunoaşte pe fiecare în parte. El ştie prin ce încercări trecem. Nu mă voi îndoi niciodată de miracolele pe care ni le oferă datorită rugăciunii, postului şi prin binecuvântările preoţiei. ■

Autoarea locuieşte în zona capitalei Danemarcei.

CARE ESTE RĂSPUNSUL NOSTRU LA ÎNCERCĂRI?

„Când în viaţă avem parte de momente dificile, care este prima noastră reacţie? Este una de confuzie, de îndoială sau facem un pas înapoi din punct de vedere spiritual? Este o lovitură pentru credinţa noastră? Îl învinovăţim pe Dumnezeu sau pe alţii pentru ceea ce ni se întâmplă? Sau prima noastră reacţie este să ne amintim… că suntem copiii unui Dumnezeu iubitor? Este aceasta însoţită de o încredere absolută în faptul că El permite anumite suferinţe pământeşti *deoarece* El ştie că ne vor binecuvânta, precum focul topitorului, să devenim asemănători Lui şi să dobândim moştenirea noastră eternă?"

Vârstnicul Donald L. Hallstrom, din Preşedinţia celor Şaptezeci, „Eu *sunt* un copil al lui Dumnezeu", *Liahona*, mai 2016, p. 27.

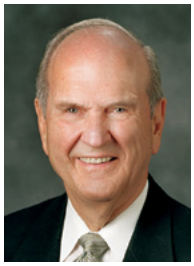

Preşedintele Russell M. Nelson
preşedintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli

Să fim oameni ai mileniului adevăraţi

Mulţi oameni vă numesc *oameni ai mileniului*. Recunosc că nu-mi place când cercetătorii vă numesc aşa şi descriu rezultatele studiilor lor cu privire la voi – ce vă place şi ce nu vă place, care sunt sentimentele şi înclinaţiile voastre, punctele voastre forte şi punctele voastre slabe. Există ceva în legătură cu modul în care folosesc ei expresia *oameni ai mileniului* care mă deranjează. Şi, sincer vorbind, mă interesează mult mai puţin ce au de spus *experţii* despre voi decât ce mi-a spus Domnul despre voi.

Când mă rog cu privire la voi şi-L întreb pe Domnul ce crede *El* despre voi, simt ceva cu totul diferit de ceea ce spun cercetătorii. Impresiile spirituale pe care le-am primit în legătură cu voi mă fac să cred că expresia *om al mileniului* vi se potriveşte, de fapt, perfect însă motivul este unul mult mai diferit decât cel pe care-l vor înţelege experţii vreodată.

Expresia *oameni ai mileniului* vi se potriveşte perfect dacă vă aminteşte cine sunteţi *cu adevărat* şi care este *cu adevărat* scopul vostru în viaţă. Un om al mileniului adevărat este o persoană care a fost învăţată şi care a predat Evanghelia lui Isus Hristos în viaţa premuritoare şi a făcut cu Tatăl nostru Ceresc legăminte cu privire la lucrurile curajoase – chiar lucruri curajoase *din punct de vedere moral* – pe care urma să le facă aici, pe pământ.

Un om al mileniului adevărat este un bărbat sau o femeie în care Dumnezeu a avut suficientă încredere să îl/o trimită pe pământ în timpul celei mai importante dispensaţii din istoria acestei lumi. Un om al mileniului adevărat este un bărbat sau o femeie care trăieşte acum pentru a ajuta la pregătirea oamenilor acestei lumi pentru cea de-a doua venire a lui Isus Hristos şi domnia Sa din timpul

Sunteţi „o generaţie aleasă”, aţi fost aleşi de Dumnezeu dinainte de a vă naşte pentru a face o lucrare extraordinară – aceea de a ajuta la pregătirea oamenilor din această lume pentru cea de-a doua venire.

ILUSTRAŢII DE SCOTT REIFSNYDER

CARTEA LUI MORMON
un alt testament al lui Iisus Hristos

mileniului. Puteţi fi siguri de acest fapt – v-aţi născut pentru a fi un om al mileniului adevărat.

Întrebarea este: „Cum puteţi să vă ridicaţi la nivelul acestei responsabilităţi şi să trăiţi ca un om al mileniului adevărat?” Am patru recomandări.

1. Învăţaţi cine sunteţi cu adevărat!

Alocaţi-vă timp să vă gândiţi şi să vă rugaţi cu privire la următoarele lucruri:

- sunteţi un fiu ales sau o fiică aleasă a lui Dumnezeu;
- sunteţi creaţi după chipul Său;
- în lumea spiritelor, aţi fost învăţaţi pentru a fi pregătiţi pentru orice şi oricine cu care vă veţi confrunta în timpul acestei ultime părţi a acestor zile din urmă (vezi D&L 138:56). Acele învăţături au rămas în inima voastră!

Trăiţi în ceasul „al unsprezecelea”. Domnul a declarat că aceasta este ultima oară când va chema lucrători în via Sa pentru a-i aduna pe cei aleşi din cele patru colţuri ale lumii. (Vezi D&L 33:3-6.) Şi *voi* aţi fost trimişi să luaţi parte la acest proces de adunare. Am văzut de nenumărate ori influenţa extraordinară a oamenilor mileniului adevăraţi în timp ce-i aduceau pe alţii la cunoaşterea adevărului. Aceasta face parte din identitatea şi scopul vostru în calitate de seminţie a lui Avraam (vezi Galateni 3:26-29)!

Cu câteva luni în urmă, soţia mea Wendy şi cu mine am trăit o experienţă remarcabilă în îndepărtata Siberie. Printre persoanele care au călătorit cu noi în Irkutsk, în ziua de pregătire, au fost preşedintele de misiune, Gregory S. Brinton, soţia dânsului, Sally, şi fiul dânşilor, Sam, un fost misionar care slujise în Rusia. Am mers să vedem frumosul lac Baikal şi o piaţă de pe malul acestuia.

Când ne-am întors la maşină, am observat că Sam lipsea. Câteva secunde mai târziu, el a apărut însoţit de o femeie de vârstă mijlocie pe nume Valentina. În limba ei natală, rusa, Valentina a exclamat cu entuziasm: „Trebuie să o cunosc pe mama acestui tânăr! E atât de politicos, de inteligent şi de bun! Vreau să-i cunosc mama!” Valentina a fost atrasă de înfăţişarea strălucitoare, radiantă a lui Sam.

Sam i-a făcut cunoştinţă Valentinei cu mama şi cu tatăl lui, i-a dat o broşură despre Salvator şi a aranjat ca misionarii să o viziteze. Când misionarii au vizitat-o mai târziu şi i-au dat un exemplar al Cărţii lui Mormon, ea a promis că va citi cartea. Mai multe alte femei care lucrau în acelaşi loc au fost, de asemenea, foarte entuziasmate în legătură cu noua carte pe care o primise Valentina. Încă nu ştim sfârşitul acestei povestiri, dar, datorită luminii deosebite pe care a radiat-o Sam, Valentina şi câteva dintre prietenele ei au aflat despre Evanghelie.

Adevăraţii oameni ai mileniului ca Sam ştiu cine sunt cu adevărat. Sunt ucenici devotaţi ai lui Isus Hristos care folosesc în mod natural orice ocazie de a se ajuta pe ei înşişi şi pe alţii să se pregătească pentru domnia milenară a Salvatorului nostru.

Prin urmare, prima mea recomandare este de a învăţa *voi înşivă* cine sunteţi cu adevărat. Întrebaţi-L pe Tatăl vostru Ceresc, în numele lui Isus Hristos, ce părere are despre voi şi despre misiunea voastră de aici, de pe pământ. Dacă Îl veţi întreba cu intenţie adevărată, cu timpul, Spiritul vă va şopti adevărul care vă va schimba viaţa. Consemnaţi acele impresii, revedeţi-le des şi urmaţi-le întocmai.

Vă promit că, atunci când începeţi să înţelegeţi, chiar într-o mică măsură, modul în care vă vede Tatăl vostru Ceresc şi care este încrederea pe care o are în voi cu privire la ce veţi face pentru El, viaţa voastră nu va mai fi niciodată la fel!

2. Plănuiţi şi pregătiţi-vă să împliniţi imposibilul

Dumnezeu le-a cerut întotdeauna copiilor Săi de legământ să facă lucruri grele. Deoarece sunteţi fii şi fiice de legământ ai lui Dumnezeu şi trăiţi în ultima parte a acestor zile din urmă, Domnul *vă* va cere să faceţi lucruri grele. Puteţi fi siguri de acest lucru – încercările avraamice nu s-au sfârşit odată cu Avraam (vezi D&L 101:4-5).

Aţi fost trimişi să luaţi parte la adunarea celor aleşi. Am văzut de nenumărate ori influenţa extraordinară a oamenilor mileniului adevăraţi în timp ce-i aduceau pe alţii la cunoaşterea adevărului.

Ştiu cât de îngrijorător poate fi faptul de a vi se cere să faceţi ceva ce pare cu mult peste puterile voastre. Când preşedintele Spencer W. Kimball (1895-1985) a decedat, eu eram membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli de numai 19 luni. În cadrul primei adunări a Primei Preşedinţii şi a Cvorumului celor Doisprezece Apostoli de după rânduirea preşedintelui Ezra Taft Benson (1899-1994), dânsul a dat Celor Doisprezece lucruri concrete de făcut. Mie mi-a spus: „Frate Nelson, tu trebuie să deschizi ţările din Europa de Est pentru predicarea Evangheliei”.

Era în anul 1985. În timpul acelor ani grei din punct de vedere politic, perioada Războiului Rece, a existat un zid care diviza nu doar oraşul Berlin, ci și Europa, întreaga Europă de Est aflându-se sub jugul opresiv al comunismului. Bisericile au fost închise, iar preaslăvirea religioasă era limitată cu stricteţe.

Îmi petrecusem mult timp din viaţa profesională deschizând la propriu inimi pentru a efectua operaţii prin care salvam vieţi, dar nu aveam *deloc* experienţa necesară care m-ar fi făcut să cred că puteam deschide ţări pentru predicarea Evangheliei. Şi, totuşi, un profet mă rugase să fac acest lucru, deci am pornit să fac ceva ce părea cu totul imposibil.

Încă de la început, multe obstacole au fost puse în calea mea. Am ajuns în majoritatea ţărilor fără să ştiu încotro să merg. Chiar şi atunci când reuşeam să găsesc numele unui oficial guvernamental cu care trebuia să vorbesc, nu era neobişnuit faptul ca o întâlnire să fie anulată în ultimul moment sau amânată. Într-o ţară în care o întâlnire a fost amânată două zile, câteva ispite au fost puse intenţionat în calea mea pentru a fi încercat – inclusiv capcane de a face schimb valutar pe piaţa neagră şi alte lucruri ilegale. Cu altă ocazie, la începutul unei întâlniri mi s-a cerut să plec *imediat*!

Dar Domnul poate să înfăţuiască propria Sa lucrare (vezi 2 Nefi 27:20-21) şi eu am avut privilegiul să văd miracole după miracole – întotdeauna, şi numai, *după* ce m-am gândit mult, am depus eforturile cele mai curajoase şi

m-am rugat cu cea mai mare sinceritate pentru rezolvarea sarcinii.

Unele dintre acele ţări au permis propovăduirea Evangheliei restaurate înainte de căderea zidului Berlinului. Altele mai târziu. În anul 1992, am putut să-i raportez preşedintelui Benson că Biserica era stabilită în fiecare ţară din Europa de Est!

În calitate de oameni ai mileniului adevăraţi pe care se poate baza Domnul, şi *voi* veţi scrie istorie! Veţi fi rugaţi să acceptaţi însărcinări grele şi să deveniţi instrumente în mâinile Domnului. Iar El vă va ajuta să îndepliniţi imposibilul.

Cum veţi îndeplini imposibilul? Făcând tot ce trebuie pentru a vă dezvolta credinţa în Isus Hristos prin a vă dezvolta înţelegerea doctrinei propovăduite în Biserica Sa restaurată şi prin a căuta cu sârguinţă adevărul. În calitate de oameni ai mileniului adevăraţi, ancoraţi în doctrină pură, când vi se va cere să faceţi lucruri imposibile, veţi putea să mergeţi înainte cu credinţă şi perseverenţă continuă şi să faceţi cu bucurie tot ce stă în puterea voastră pentru a îndeplini scopurile Domnului (vezi D&L 123:17).

Vor fi zile în care veţi fi complet descurajaţi. Aşadar, rugaţi-vă pentru curajul de a nu renunţa! Veţi avea nevoie de acea putere deoarece faptul de a fi sfânt din zilele din urmă va deveni din ce în ce mai puţin popular. Din nefericire, unii oameni pe care i-aţi crezut prieteni vă vor trăda. Şi unele lucruri vor părea, pur şi simplu, nedrepte.

Cu toate acestea, vă promit că, pe măsură ce-L urmaţi pe Isus Hristos, veţi găsi pace continuă şi bucurie adevărată. Pe măsură ce vă ţineţi legămintele cu rigurozitate crescândă şi apăraţi Biserica şi împărăţia lui Dumnezeu pe pământ, Domnul vă va binecuvânta cu putere şi înţelepciune pentru a putea îndeplini imposibilul.

3. Învăţaţi să accesaţi puterea cerului

Fiecare dintre noi are întrebări. Faptul de a căuta să învăţăm, să înţelegem şi să recunoaştem adevărul este o parte vitală a experienţei noastre în viaţa muritoare. Mi-am petrecut o mare parte din viaţă lucrând în cercetare. Şi voi veţi învăţa cel mai bine atunci când adresaţi întrebări inspirate.

Chiar în acest moment, unii dintre voi vă străduiţi să aflaţi ce ar trebui să faceţi în viaţă. Alţii vă întrebaţi dacă

păcatele v-au fost iertate. Cei mai mulţi vă întrebaţi cine este partenerul vostru veşnic şi unde se află – şi cei care nu se întreabă acest lucru ar trebui să o facă.

Unii dintre voi se pot întreba de ce Biserica face unele lucruri pe care le face. Poate că mulţi dintre voi nu sunteţi siguri cum să primiţi răspunsuri la rugăciunile voastre.

Tatăl nostru Ceresc şi Fiul Său sunt gata să vă răspundă la întrebări prin Duhul Sfânt. Dar este responsabilitatea voastră să aflaţi cum să fiţi demni de aceste răspunsuri şi cum să le primiţi.

De unde puteţi începe? Începeţi prin a petrece mai mult timp în locuri sfinte. Templul este un loc sfânt. La fel este şi capela, unde înnoiţi legăminte în cadrul împărtăşaniei în fiecare duminică. Vă invit să faceţi, de asemenea, din camera voastră de cămin, casa voastră sau camera voastră un loc sfânt în care să vă puteţi retrage în siguranţă de la lucrurile rele ale lumii.

Rugăciunea este un lucru necesar. Rugaţi-vă pentru a şti ce trebuie să nu mai faceţi şi ce trebuie să faceţi. Rugaţi-vă să ştiţi ce să adăugaţi mediului vostru şi ce să înlăturaţi, astfel încât Spiritul să fie cu voi din plin.

Cereţi-I Domnului să vă dea darul discernământului. După aceea, trăiţi şi lucraţi pentru a fi demni de acel dar pentru ca, atunci când în lume au loc evenimente care creează confuzie, voi să ştiţi exact ce este adevărat şi ce nu este (vezi 2 Nefi 31:13).

Slujiţi cu dragoste. Slujirea cu dragoste a celor care s-au pierdut sau care au spiritul rănit deschide inima pentru revelaţie personală.

Petreceţi mai mult timp – mult mai mult timp – în locuri în care Spiritul este prezent. Aceasta înseamnă mai mult timp cu prieteni care se străduiesc să aibă Spiritul cu ei. Petreceţi mai mult timp în genunchi în rugăciune, mai mult timp studiind scripturile, mai mult timp întocmind istoria familiei, mai mult timp în templu. Vă promit că, pe măsură ce Îi daţi Domnului în mod consecvent o parte generoasă din timpul vostru, El va face ca timpul rămas să fie mai productiv.

Veţi fi rugaţi să acceptaţi însărcinări grele şi să deveniţi instrumente în mâinile Domnului. Iar El vă va ajuta să îndepliniţi imposibilul.

Susţinem 15 bărbaţi rânduiţi ca profeţi, văzători şi revelatori. Când apare o problemă complexă – şi se pare că problemele sunt din ce în ce mai complexe pe zi ce trece – aceşti 15 bărbaţi se zbat să rezolve acea problemă, încercând să vadă toate rezultatele posibile ale acţiunilor lor şi căutând cu sârguinţă să audă glasul Domnului. După ce postesc, mă rog, studiez, reflectez şi mă sfătuiesc cu membrii Primei Preşedinţii şi ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli în legătură cu probleme foarte importante, mi se întâmplă să mă trezesc în toiul nopţii şi să primesc alte impresii cu privire la problemele care ne preocupă. Şi dânşii trec prin aceleaşi experienţe.

Membrii Primei Preşedinţii şi ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli se sfătuiesc şi împărtăşesc tot ceea ce i-a îndrumat Domnul să înţeleagă şi să simtă în mod individual sau colectiv. Apoi, vedem cum Domnul îl influenţează pe preşedintele Bisericii să proclame voia Domnului.

Acest proces profetic a fost urmat în anul 2012 cu schimbarea vârstei minime pentru slujirea misionară şi, din nou, atunci când s-au adăugat unele lucruri în Manualul Bisericii în urma legalizării, în unele ţări, a căsătoriei dintre persoanele de acelaşi sex. Plini de compasiune faţă de toţi şi mai ales faţă de copii, ne-am străduit îndelung să înţelegem voia Domnului în această privinţă.

Gândindu-ne în mod continuu la planul salvării întocmit de Dumnezeu şi la speranţa Sa ca fiecare dintre copiii Săi să dobândească viaţa eternă, am luat în considerare nenumărate permutări şi combinări de scenarii posibile. Ne-am adunat în repetate rânduri în templu postind şi rugându-ne şi am căutat mai multă îndrumare şi inspiraţie. Şi, apoi, când Domnul l-a inspirat pe profetul Său, preşedintele Thomas S. Monson, să declare gândul şi voinţa Sa, în acel moment sacru, am simţit fiecare o confirmare spirituală. A fost privilegiul nostru în calitate de apostoli să susţinem ce i se revelase preşedintelui Monson. Revelaţia pe care Domnul o dă slujitorilor Săi este

un proces sacru şi la fel este şi privilegiul de a primi revelaţie personală.

Dragii mei fraţi şi dragile mele surori, aveţi la fel de mult acces la gândul şi voinţa Domnului pentru propria voastră viaţă ca noi, apostolii, pentru Biserica Sa. Aşa cum Domnul *ne* cere să căutăm şi să reflectăm, să postim şi să ne rugăm, să studiem şi să căutăm răspunsuri la întrebări dificile, şi *vouă* vă cere să faceţi acelaşi lucru atunci când căutaţi răspunsuri la propriile voastre întrebări.

Puteți învăța cum să auziți glasul Domnului prin intermediul şoaptelor Spiritului.[1] Pe cât par de folositoare Google, Twitter şi Facebook, ele nu oferă răspunsurile la întrebările voastre cele mai importante!

Dragii mei prieteni tineri, puteţi cunoaşte gândul şi voinţa Domnului pentru viaţa voastră. Nu trebuie să vă întrebaţi dacă vă aflaţi acolo unde Domnul are nevoie de voi sau dacă faceţi ceea ce trebuie să faceţi. Puteţi şti sigur! Duhul Sfânt „vă [va] spune toate lucrurile pe care trebuie să le faceţi” (2 Nefi 32:3).

4. Urmaţi profeţii

În anul 1979, în timp ce slujeam în calitate de preşedinte general al Şcolii de duminica, am fost invitat să particip la un seminar al reprezentanţilor regionali în cadrul căruia preşedintele Spencer W. Kimball a rostit o cuvântare inspirată despre deschiderea uşilor naţiunilor închise atunci predicării Evangheliei, precum China. Dânsul i-a îndemnat pe toţi cei prezenţi să studieze limba mandarină pentru a-şi putea oferi serviciile şi a-i sprijini pe oamenii din China.

Pentru mine, invitaţia preşedintelui Kimball a fost ca o poruncă profetică. Aşadar, în aceeaşi seară, am întrebat-o pe soţia mea de atunci, Dantzel, dacă ar fi dispusă să studieze limba mandarină cu mine. Ea a fost de acord şi am găsit un profesor care să ne ajute. Bineînţeles, nu am învăţat să vorbim limba mandarină foarte bine, dar am învăţat destul ca, atunci când am fost invitat în anul următor (printr-o serie de evenimente neaşteptate) să merg în China în calitate de profesor invitat pentru a preda chirurgie pe cord deschis, am fost mai pregătit să accept invitaţia.

Derulez înainte cinci ani până în anul 1985, anul de după ce fusesem chemat în Cvorumul celor Doisprezece. Într-o zi, am primit o cerere

urgentă să merg în China să operez pe cord deschis o vedetă cunoscută de operă, considerată în întreaga ţară eroină naţională. Am explicat că responsabilităţile mele ecleziastice cu timp deplin nu-mi permiteau să merg, dar doctorii din China au insistat să merg degrabă să fac acea operaţie.

Am discutat problema cu preşedintele Cvorumului meu şi cu Prima Preşedinţie. Ei au simţit îndemnul că trebuia să fac această călătorie şi operaţie, ca o favoare faţă de poporul chinez.

Aşa am făcut. Din fericire, operaţia a fost un succes! Întâmplător, aceea a fost ultima operaţie pe cord deschis pe care am făcut-o vreodată. Ea a avut loc în Jinan, China, în data de 4 martie 1985.

Acum, derulez înainte din nou, de această dată până în octombrie 2015. Wendy şi cu mine am fost invitaţi să ne întoarcem la Facultatea de Medicină din cadrul Universităţii Shandong din Jinan. Am fost uimiţi când am fost primiţi cu căldură de „un vechi prieten" din China şi ne-am reîntâlnit cu medici chirurgi pe care-i învăţasem în urmă cu 35 de ani. Punctul culminant al revederii noastre a fost faptul că ne-am întâlnit cu fiul şi nepotul celebrei vedete de operă. Toate aceste experienţe minunate au fost posibile dintr-un singur motiv: am ascultat sfatul unui profet de a studia limba mandarină!

Profeţii văd înainte. Ei văd pericolele mari pe care le va pune sau le-a pus duşmanul în calea noastră. Profeţii văd, de asemenea, marile posibilităţi şi privilegii care îi aşteaptă pe cei care ascultă *cu intenţia de a se supune*. Ştiu că acest lucru este adevărat! L-am trăit în mod repetat.

Domnul ne-a promis că nu va permite niciodată ca profeţii să ne conducă pe căi greşite. Preşedintele Harold B. Lee (1899-1973) a declarat: „Este posibil să nu vă placă ceea ce auziţi de la autorităţile Bisericii. Ar putea să contrazică concepţiile dumneavoastră politice. Ar putea să contrazică concepţiile dumneavoastră sociale.

Când ştiţi că un profet este profet, vă puteţi apropia de Domnul cu umilinţă şi credinţă şi Îi puteţi cere o mărturie proprie cu privire la orice a proclamat profetul Său.

Ar putea să intervină în viaţa dumneavoastră socială. Dar, dacă ascultaţi aceste lucruri, ca şi când ar veni din gura Domnului Însuşi, cu răbdare şi credinţă, promisiunea este că «porţile iadului nu vă vor birui; da, şi Domnul Dumnezeu va dispersa puterile întunericului din faţa voastră şi va clătina cerurile pentru binele vostru şi pentru slava numelui Său» (D&L 21:6)"[2].

S-ar putea să nu înţelegeţi întotdeauna fiecare declaraţie a unui profet în viaţă. Dar, când ştiţi că un profet este profet, vă puteţi apropia de Domnul cu umilinţă şi credinţă şi Îi puteţi cere o mărturie proprie cu privire la orice a proclamat profetul Său.

În jurul anului 40 î.H., mulţi nefiţi s-au alăturat Bisericii şi aceasta a prosperat. Dar combinaţiile secrete au început să crească şi mulţi dintre conducătorii vicleni ai acestora s-au ascuns printre oameni şi au fost greu de detectat. Pe măsură ce oamenii au devenit din ce în ce mai mândri, mulţi dintre nefiţi „[şi-au bătut joc] de ceea ce era sfânt, tăgăduind spiritul profeţiei şi al revelaţiei" (Helaman 4:12).

Aceleaşi ameninţări există printre noi astăzi. Realitatea sumbră este că există „slujitori de-ai lui Satana" (D&L 10:5) ascunşi printre noi. Deci fiţi foarte atenţi al cui sfat îl urmaţi (vezi Helaman 12:23).

Preaiubiţii mei fraţi şi preiubitele mele surori, v-aţi născut să fiţi oameni ai mileniului adevăraţi! Sunteţi „o generaţie aleasă" (1 Petru 2:9), aţi fost aleşi de Dumnezeu dinainte de a vă naşte pentru a face o lucrare extraordinară – aceea de a ajuta la pregătirea oamenilor din această lume pentru cea de-a doua venire a Domnului! ■

Cuvântare din cadrul unei adunări de devoţiune pentru tinerii adulţi, intitulată „Să devenim oameni ai mileniului adevăraţi", rostită în data de 10 ianuarie 2016 la Universitatea Brigham Young-Hawaii. Pentru a vizualiza textul integral, accesaţi broadcast.lds.org.

NOTE

1. În luna februarie a anului 1847, la aproape trei ani de la martiriul profetului Joseph Smith, el i s-a arătat preşedintelui Brigham Young şi i-a dat acest mesaj: „Spune oamenilor să fie umili şi credincioşi şi să fie siguri că păstrează Spiritul Domnului, care îi va conduce drept. Fiţi atenţi şi nu îndepărtaţi glasul liniştit şi slab; el vă va învăţa ce să faceţi şi unde să mergeţi" (în *Învăţături ale preşedinţilor Bisericii: Joseph Smith* [2007], p. 103).
2. *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* (2000), p. 84-85.

Miracolul răbdării

David A. Edwards
Revistele Bisericii

Imaginaţi-vă un tânăr care este singur acasă şi i se face foame (pare greu de crezut, dar încercaţi să vi-l imaginaţi). Acum imaginaţi-vă că acest tânăr se hotărăşte să încerce să facă un sandviş cu brânză la cuptor pentru prima oară.[1] Imaginaţi-vă că părinţii acestui tânăr nu l-au învăţat niciodată cum se face sandviş cu brânză la cuptor şi că el nu i-a observat niciodată îndeaproape atunci când au făcut ei.

Totuşi, să zicem că acest tânăr nimereşte toate ingredientele: pâine, brânză, puţin unt pe marginea feliei (şi puţină maioneză în mijloc pentru că se consideră maestru). Apoi, scoate tava şi-l pune în cuptor. (Ne imaginăm, de asemenea, că nu are nicio formă specială sau alte aparate pentru a face această gustare.)

Acum, imaginaţi-vă că-i vine în minte să facă ceva ce mulţi oameni au fost suficient de neştiutori (sau suficient de nebuni) să facă: „Dacă măresc puterea flăcării, se va coace mai repede".

Imaginaţi-vă ce se întâmplă după aceea. (Sau poate că nu trebuie să vă imaginaţi.)

Fie pâinea va fi perfect crocantă, aurie, fie brânza se va întinde perfect – dar nu amândouă. Cel mai probabil, pâinea va fi ca piatra (şi probabil va avea acelaşi gust) şi brânza va fi topită doar pe jumătate, deloc apetisant.

Problema sa, după cum puteţi vedea, a fost o combinaţie de neştiinţă (care poate fi trecută cu vederea) şi nerăbdare (care, deşi este de înţeles, poate fi mai greu trecută cu vederea). Dacă ar repeta greşeala, aceasta ar putea fi şi mai greu trecută cu vederea, deoarece nu ar putea fi datorată neştiinţei, ci ar fi numai rezultatul nerăbdării.

Pentru a face un sandviş reuşit, ar trebui să descopere miracolul focului mediu.

MEDIU NU ÎNSEAMNĂ MONOTON

Cuptorul setat pe mediu este perfect pentru sandvişuri cu brânză la cuptor şi alte mâncăruri deoarece îi permite hranei să fie gătită bine fără să se ardă pe margini. Singurul inconvenient este că necesită mai mult timp şi atenţie, ceea ce impune *răbdare*.

Domnul a spus: „Continuaţi cu răbdare până când deveniţi perfecţi" (D&L 67:13). Aici, El vorbeşte despre genul de perfecţiune care înseamnă mai mult decât capacitatea de a face sandvişuri cu brânză perfecte; El vrea să devenim ca El. Isus Hristos este cel mai bun exemplu de răbdare. Şi o parte din faptul de a-I urma exemplul este lărgirea perspectivei noastre, faptul de a privi dincolo de lucrurile prezente şi de a vedea recompensa mai mare pe care o oferă autodisciplina, credinţa, supunerea, efortul consecvent şi ferm, îndelung-răbdător, şi dragostea – cu alte cuvinte, faptul de a avea răbdare.

Prin definiţie, răbdarea implică faptul de a aştepta, ceea ce pare plictisitor, dar, după cum ne-a învăţat preşedintele Dieter F. Uchtdorf, al doilea consilier în Prima Preşedinţie, răbdarea este mai mult decât simplul fapt de a aştepta: „Răbdarea înseamnă a aştepta şi a îndura în mod activ. Înseamnă a persista în a face ceva şi a face tot ce putem – să muncim, să sperăm şi să ne exercităm credinţa; să suportăm greutăţile curajoşi, chiar şi când dorinţele inimilor noastre sunt îndeplinite cu întârziere. Răbdarea nu înseamnă numai să înduri, ci înseamnă să înduri bine!"[2]

NOTE

1. Evident, acest tânăr este american. Ar putea la fel de bine să fie din altă ţară şi să facă un mic dejun complet, clătite, cartofi prăjiţi, chiftele, plăcinte, tortilla sau orez pentru prima oară. Ar fi acelaşi lucru.
2. Dieter F. Uchtdorf, „Continuă cu răbdare", *Liahona*, mai 2010, p. 57.

FUNDAL DE GILE68/ISTOCK/THINKSTOCK

LECŢII DE DUMINICA
Subiectul acestei luni:
Să devenim mai asemănători lui Hristos

Nu înseamnă doar să pui un sandviş cu brânză în tavă şi să uiţi de el; înseamnă să-l păzeşti şi să-l întorci când trebuie.

Nu înseamnă numai să parcurgi ore de curs, de seminar sau la Biserică; înseamnă să înveţi şi să preaslăveşti în mod activ.

Nu înseamnă doar să aştepţi să-ţi fie dată o mărturie cu privire la Cartea lui Mormon deoarece ai cerut-o; înseamnă să continui să citeşti, să studiezi, să meditezi, să te rogi şi să trăieşti potrivit preceptelor acestei cărţi.

Nu înseamnă să stai şi să asculţi cum prietenii tăi îşi bat joc de religia ta; înseamnă să te rogi pentru ei şi să-ţi doreşti cu adevărat ca ei să aibă o schimbare în inimă şi să faci tot ce poţi ca aceasta să aibă loc.

Nu înseamnă doar să aştepţi să împlineşti 16 ani pentru a ieşi la întâlniri; înseamnă să înveţi să preţuieşti supunerea şi să încerci să înţelegi în

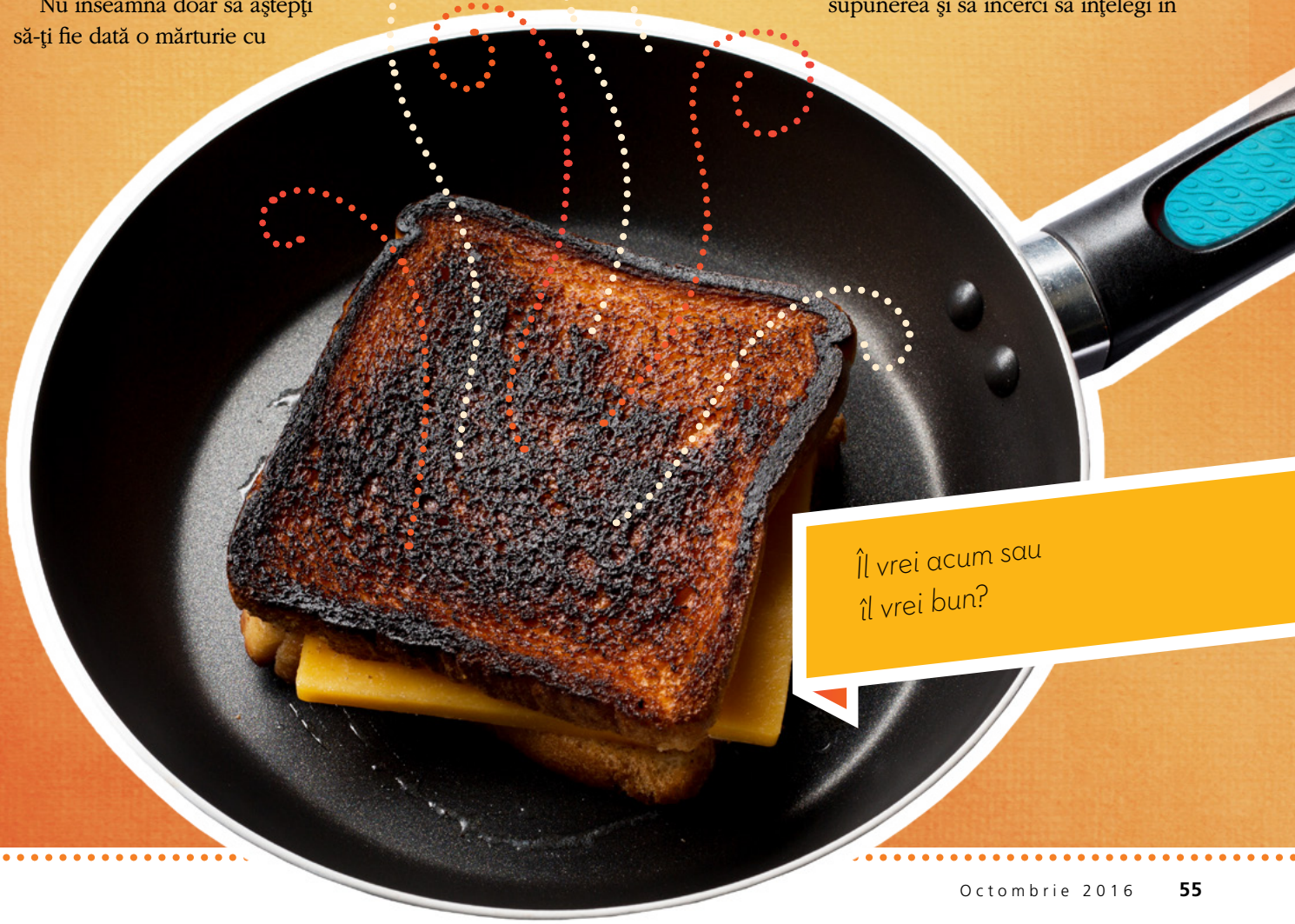

Îl vrei acum sau îl vrei bun?

ÎNAINTAŢI

„Să avem nădejde în Domnul înseamnă să plantăm sămânţa credinţei şi să o hrănim «cu mare sârguinţă şi... răbdare» [Alma 32:41]...

Să ne punem nădejdea în Domnul înseamnă să «stăm neclintiţi» [Alma 45:17] şi să «înaintăm cu fermitate» şi credinţă, «având o strălucire perfectă a speranţei» [2 Nefi 31:20]".

Vârstnicul Robert D. Hales, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „Nădăjduind în Domnul: facă-se voia Ta", *Liahona*, nov. 2011, p. 72.

VIZIONAŢI O PREZENTARE VIDEO

Preşedintele Dieter F. Uchtdorf explică legătura dintre răbdare şi bezele la lds.org/go/101656.

ce fel faptul de a urma sfaturile profetului te va binecuvânta.

DĂ FOCUL MAI ÎNCET

Răbdarea şi cumpătarea sau autocontrolul sunt ambele „roade ale Spiritului" (vezi Galateni 5:22-23). Deşi există lucruri urgente care necesită o intervenţie imediată sau o reacţie promptă (la fel cum unele mâncăruri au nevoie de căldură mare de coacere), trebuie să tindeţi cât mai mult la răbdare şi autocontrol. Dacă simţiţi că faceţi acest lucru, este un semn că Spiritul lucrează în viaţa dumneavoastră.

Miracolul focului mediu vă poate face un sandviş cu brânză perfect, un hamburger care nu arată ca un puc de hochei roz la mijloc, cartofi prăjiţi în loc de cartofi arşi şi orez moale şi pufos în loc de orez tare şi greu de mestecat. Dar răbdarea trebuie să-şi facă „desăvârşit lucrarea" (Iacov 1:4) în viaţa dumneavoastră, ajutându-vă să înaintaţi pentru a deveni mai asemănători lui Isus Hristos, aducând influenţa Spiritului Sfânt şi, în cele din urmă, fiind conduşi spre viaţa eternă.

Pe măsură ce observaţi lucrurile care vă fac să vă pierdeţi răbdarea, gândiţi-vă la acel sandviş cu brânză (sau orice altă mâncare preferată) şi la ce aţi putea sacrifica permiţând ca nerăbdarea să vă ghideze faptele. Dacă sunteţi vinovat prea des de lipsa răbdării, să ştiţi că majoritatea oamenilor sunt. Vă puteţi pocăi şi puteţi încerca din nou să urmaţi exemplul şi învăţăturile lui Isus Hristos. Sunt multe sandvişuri cu brânză de făcut şi nu este niciodată prea târziu să învăţăm despre perfecţiunea la care se poate ajunge prin răbdare. ■

ALĂTURAŢI-VĂ CONVERSAŢIEI

LUCRURI ASUPRA CĂRORA SĂ MEDITAŢI DUMINICA

- Care sunt încercările actuale sau situaţiile din fiecare zi care vă fac să vă pierdeţi răbdarea?
- Cum puteţi exersa răbdarea în toate aceste situaţii?

LUCRURI PE CARE LE-AŢI PUTEA FACE

- Studiaţi versetele despre răbdare enumerate în Ghidul pentru scripturi.
- Puteţi discuta cu membrii familiei sau la Biserică despre ţeluri privind lucruri specifice pe care le puteţi face pentru a avea mai multă răbdare.

IMAGINAŢI-VĂ CĂ SUNTEŢI RECLĂDIT

„Poate simţiţi că viaţa dumneavoastră este în ruine... Tatăl nostru Ceresc iubitor poate şi ne va reclădi. Planul Său constă în a ne clădi în ceva mult mai măreţ decât am fost – mult mai măreţ decât ne putem imagina vreodată.”

Preşedintele Dieter F. Uchtdorf, al doilea consilier în Prima Preşedinţie, Conferinţa Generală din aprilie 2016

FOTOGRAFIE A BISERICII © ART KONOVALOV. FOLOSITĂ CU PERMISIUNEA SHUTTERSTOCK.COM; DIN DRESDA © AFP/GETTY IMAGES; ILUSTRAŢIE FOTO DE DAVID STOKER

PUTERE PENTRU A PERSEVERA

de Jessica Turner după cum i-a povestit-o lui Lynne Crandall

Cu aproximativ o lună înainte să împlinesc 16 ani, familia mea a mers într-o călătorie cu maşina de-a lungul Statelor Unite pentru a vizita câteva locuri istorice ale Bisericii. Nu m-a deranjat să călătoresc atât de mult timp cu maşina deoarece întotdeauna ne simţeam bine împreună. Îmi amintesc că, în ziua de după vizitarea locului istoric Winter Quarters, Nebraska, ne-am urcat în maşină. Ploua cu găleata. Am urcat în spate, mi-am luat o pătură şi m-am ghemuit ascultând ploaia până am adormit.

Următorul lucru de care îmi aduc aminte este faptul că mă învârteam necontrolat. Mai târziu, am aflat că maşina noastră alunecase pe carosabilul umed şi se lovise de o barieră de ciment de sub un pod rutier. Îmi amintesc vag că cineva îmi spunea că-mi rupsesem piciorul şi eram transportată în sala de operaţie.

Curând după aceea, în timp ce mă refăceam la spital, tatăl meu a intrat în salonul meu. A stat lângă mine pe pat şi mi-a luat mâna într-a lui. Într-un fel, ştiam deja ce avea de gând să-mi spună.

„Draga mea", a spus el, „ştii unde te afli?"

„La spital", am răspuns.

„Ştii ce s-a întâmplat?"

„Am avut un accident de maşină."

„Ţi-a spus cineva ce s-a întâmplat cu ceilalţi membrii ai familiei?"

M-am gândit şi apoi am răspuns că nu.

Mi-a spus că toţi membrii familiei se vor face bine – cu excepţia mamei mele. Ea nu supravieţuise.

M-am aşteptat să simt o tristeţe copleşitoare pe loc, dar nu a fost aşa. Deşi am fost şocată, am simţit cumva, nu ştiu de ce, pace, un sentiment plăcut că puteam avea încredere în Dumnezeu că totul avea să fie bine.

Întinsă pe patul meu de spital, mi-am amintit de un loc anume din istoria Bisericii pe care îl văzusem cu două zile înainte de accident: Golful Martin, Wyoming. Mulţi pionieri au murit de foame şi din pricina zăpezii şi a frigului. Îmi amintesc că văzusem grămezi de pietre aşezate deasupra mormintelor şi mă gândisem la cât de multă credinţă trebuie să fi avut ceilalţi pionieri să-şi ia carele în mâini şi să meargă mai departe. Povestea aceea m-a impresionat. În timp ce mă gândeam la experienţa aceea, am ştiut că, dacă pionierii au perseverat, şi eu trebuia

ILUSTRAŢII DE MICHAEL MULAN

Având piciorul rupt şi inima frântă, am avut nevoie de vindecare. Speranţa m-a ajutat să o dobândesc.

să o fac, inclusiv să fiu tare pentru fraţii mei mai mici.

Sentimentul de pace pe care îl simţisem iniţial a mai rămas cu mine încă o săptămână şi jumătate. În data de 4 iulie, stăteam într-un scaun cu rotile şi priveam artificiile de la fereastra spitalului când mi-am dat seama că mama mea nu mai era. Nu avea să fie prezentă la absolvirea liceului. Nu avea să fie prezentă când aveam să fiu înzestrată în templu. Nu avea să fie prezentă la nunta mea. Ea nu mai era.

Atunci a început să-mi fie foarte greu. Durerea din piciorul meu era îngrozitoare şi nu aveam poftă de mâncare. Mă uitam la televizor fără să fiu atentă la ce se spunea şi, majoritatea timpului, am dormit. Familia mea şi-a făcut griji pentru că nu prea plângeam.

Lacrimile au apărut mai des când, în sfârşit, ne-am întors la Oregon într-o casă goală. Brusc, a trebuit să preiau câteva dintre responsabilităţile mamei mele iar fraţii şi surorile mele au venit la mine pentru a găsi alinare. Am încercat să fiu puternică pentru ei. Dar nu a fost uşor.

A fost greu să mă întorc la şcoală. Toată lumea auzise de accident şi, dacă nu, atunci au

aflat când profesorii mei m-au prezentat ca fiind fata care avusese un accident de maşină. Mă simţeam izolată.

A fost şi mai greu când tatăl meu s-a recăsătorit la nouă luni de la moartea mamei. Am ştiut că mama vitregă avea să ne ajute şi că aveam nevoie de ea, dar a fost dificil să mă obişnuiesc.

Totuşi, nu totul a fost rău în această perioadă. Am simţit multă dragoste din partea Tatălui meu Ceresc, familiei mele şi conducătorilor Bisericii. Lucrul care m-a ajutat să mă vindec şi să merg înainte după accident a fost faptul că am făcut lucruri simple care mi-au întărit credinţa. În fiecare zi, îmi petreceam o oră înainte de a merge la culcare citind scripturile, rugându-mă şi scriind în jurnalul meu în debara. În intimitatea debaralei mele, nu a trebuit să fiu puternică pentru fraţii şi surorile mele. Am putut să plâng cât am avut nevoie şi să-mi deschid inima în faţa lui Dumnezeu. I-am spus exact ceea ce simţeam şi cât de dor îmi era de mama mea. Ştiam că mă auzea datorită numeroaselor momente în care simţeam mila Sa blândă. Acea debara a devenit sacră pentru mine.

Acele lucruri simple pe care le-am făcut m-au ajutat să rămân conectată la Dumnezeu în loc să-L îndepărtez şi să mă umplu de amărăciune. Nu am văzut accidentul ca fiind un mod în care Dumnezeu mi-a rănit familia. Am simţit mai multă putere de a fi răbdătoare, de a mă supune voinţei Lui şi a merge înainte înfruntându-mi zilele grele. Şi am avut câteva zile cu adevărat *grele*.

După ce tatăl meu s-a recăsătorit, am vrut să fiu un exemplu bun pentru fraţii şi surorile mele şi cu siguranţă nu am vrut să am sentimente rele faţă de mama mea vitregă, deci am continuat să-mi pun încrederea în Dumnezeu. O activitate din cartea mea Progresul personal era despre faptul de a face ca viaţa mea acasă să fie mai bună întărindu-mi relaţia cu un membru al familiei timp de două săptămâni. Ţelul era să încerc să fiu mai asemănătoare lui Hristos şi să-mi arăt dragostea prin fapte. Am decis să încerc acest lucru şi să-i slujesc mamei mele.

Fiind două familii combinate, aveam multe vase murdare. Am început cu asta. În timp ce i-am slujit în următoarele două săptămâni, am simţit că am putut să o iubesc pe mama mea vitregă şi să fiu răbdătoare deşi nu eram neapărat fericită în situaţia respectivă. Simplul fapt de a mă concentra asupra slujirii m-a ajutat să trec peste momentele grele deoarece am simţit Spiritul cu mine.

Încă nu înţeleg în totalitate de ce familia mea a avut accidentul şi mai am zile grele. Dar, asemenea pionierilor, mi-am pus nădejdea în Dumnezeu şi am primit puterea de a persevera. ■

Autoarea articolului locuieşte în Utah, S.U.A.

ÎNALŢĂ-ŢI INIMA

„Poate simţiţi că viaţa dumneavoastră este în ruine... Poate vă este teamă, sunteţi furios, îndurerat sau chinuit de îndoieli. Dar la fel cum Păstorul cel Bun găseşte oaia pierdută, dacă vă veţi îndrepta inima spre Salvatorul lumii, El vă va găsi.

El vă va salva.

El vă va ridica şi vă va pune pe umerii Lui.

El vă va duce acasă."

Preşedintele Dieter F. Uchtdorf, al doilea consilier în Prima Preşedinţie, „Vă va pune pe umerii Săi şi vă va duce acasă", *Liahona*, mai 2016, p. 104.

Vârstnicul D. Todd Christofferson
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

CE SĂ FACEM PENTRU A-L PUNE PE HRISTOS ÎN CENTRUL VIEŢII NOASTRE

Isus a atins unitatea perfectă cu Tatăl supunându-Se, atât fizic, cât şi spiritual, voinţei Tatălui. Referindu-Se la Tatăl Său, Isus a spus: «Totdeauna fac ce-I este plăcut» (Ioan 8:29). Deoarece a fost voinţa Tatălui Său, Isus s-a supus chiar până la moarte, „voinţa Fiului fiind înghiţită în voinţa Tatălui" (Mosia 15:7). Faptul că S-a concentrat asupra Tatălui a fost unul dintre principalele motive pentru care slujirea lui Isus a avut atâta claritate şi putere. Nu au existat în El îndoieli care să-L distragă.

În acelaşi mod, voi şi cu mine Îl putem **pune pe Hristos în centrul vieţii noastre** şi **putem deveni una cu El,** după cum şi El este una cu Tatăl (vezi Ioan 17:20-23). Putem începe curăţind totul în vieţile noastre şi, apoi, reclădindu-ne vieţile, astfel încât să punem lucrurile care contează cel mai mult pe primul loc, avându-L în centru pe Salvator. Trebuie **să punem pe primul loc lucrurile care ne ajută să ne amintim totdeauna de El** – rugăciunea frecventă şi studiul scripturilor, studiul atent al învăţăturilor apostolice, pregătirea săptămânală pentru a lua cu demnitate din împărtăşanie, preaslăvirea în cadrul adunărilor de duminica şi consemnarea şi amintirea lucrurilor pe care le învăţăm despre ucenicie prin intermediul Spiritului şi al experienţelor. V-aţi putea gândi şi la alte lucruri care vi se potrivesc în mod deosebit în acest moment al vieţii voastre. **Odată ce au fost puse la locul lor timpul şi modurile** pentru realizarea acestor lucruri, **pentru a-L pune pe Hristos în centrul vieţilor noastre,** putem **să începem să adăugăm alte responsabilităţi** şi lucruri preţioase în măsura în care timpul şi resursele vor permite, cum ar fi educaţia, responsabilităţile faţă de familie şi preocupările personale. În acest mod, lucrurile esenţiale nu vor fi excluse din vieţile noastre de către lucruri care sunt doar bune iar lucrurile care sunt mai puţin importante vor primi o prioritate mai mică sau vor dispărea cu totul.

Deşi poate să nu fie uşor, noi putem, în mod consecvent, **să înaintăm cu credinţă** în Domnul. Eu pot depune mărturie că, în timp, dorinţa şi capacitatea noastră de a ne aminti întotdeauna de Salvator şi de a-L urma vor creşte. Ar trebui **să lucrăm** cu răbdare în vederea împlinirii acestui scop **şi să ne rugăm întotdeauna** pentru a avea parte de discernământul şi de ajutorul divin de care avem nevoie (vezi 2 Nefi 32:9). ■

Din cuvântarea rostită la adunarea de devoţiune desfăşurată pe 27 ianuarie 2009 la Universitatea Brigham Young – Idaho.

CUM AŢI PUS ÎN PRACTICĂ ACEASTA?

Familia mea şi cu mine am trecut prin încercări mari şi, acum, nu avem un deţinător al preoţiei în familia noastră. Încercările ne ajută să îngenunchem şi să ne rugăm. Sunt recunoscătoare pentru că am scripturile şi pot să le citesc în fiecare zi. Ele m-au învăţat că, deşi deciziile altora îmi pot influenţa viaţa, sunt încă o persoană care are o valoare imensă. Sunt atât de recunoscătoare să ştiu că pot vorbi cu Tatăl meu Ceresc la orice oră din zi sau din noapte. Aceasta este o binecuvântare!

Hailey D., 17 ani, Idaho, S.U.A.

Rosemary Thackeray

Când eram mică, am petrecut multe ore urmărind-o pe mama mea în bucătărie. Ea pregătea cele mai delicioase mâncăruri, pâine, fursecuri şi plăcinte pentru familia noastră. După un timp, am început să citesc reţete, să urmăresc instrucţiunile şi să fac mâncare. Nu era nevoie să mă bazez pe mama mea – puteam să fac singură.

Tot aşa cum învăţăm să gătim, noi învăţăm Evanghelia şi ne dezvoltăm mărturia exersând. După ce Lehi a povestit familiei sale despre visul său cu pomul vieţii, Nefi a spus că dorea şi el să poată „vedea, auzi şi cunoaşte aceste lucruri" (1 Nefi 10:17). Cu alte cuvinte, pentru Nefi nu era de ajuns să asculte mărturia tatălui său. El dorea să înveţe ceea ce tatăl său ştia deja.

Reţeta pentru învăţarea Evangheliei cuprinde câţiva paşi simpli. Puteţi folosi următoarele patru idei pentru a vă ajuta la învăţarea Evangheliei împreună cu familia dumneavoastră, la Biserică sau în timpul studiului personal.

1. Pregătiţi-vă să învăţaţi.

Începeţi studiul personal cu o rugăciune. Rugaţi-L pe Tatăl Ceresc să vă ajute să înţelegeţi ceea ce citiţi. Scrieţi una sau două întrebări şi căutaţi răspunsurile. Duhul Sfânt va depune mărturie despre adevăr pe măsură ce citiţi, meditaţi şi vă rugaţi (vezi Moroni 10:5).

Pregătiţi-vă pentru învăţarea Evangheliei la Biserică citind lecţia înainte să mergeţi la Biserică. Lecţiile din programa de învăţământ *Come, Follow Me* se găsesc pe LDS.org şi în aplicaţia Gospel Library (Biblioteca Evangheliei).

2. Implicaţi-vă în învăţare.

- Citiţi cu scopul de a dobândi înţelegere. Numărul de pagini pe care le citiţi sau cât de repede citiţi nu este atât de important ca faptul de a înţelege ceea ce citiţi. Poate să fie nevoie să recitiţi unele fraze de câteva ori. Folosiţi un dicţionar pentru a căuta cuvinte al căror înţeles nu îl cunoaşteţi. De exemplu, ce înseamnă *dispensaţie*? Puteţi folosi Ghidul pentru scripturi pentru a afla.
- Puneţi-vă întrebări în legătură cu ceea ce citiţi. Poate că vă întrebaţi: „Ce se întâmpla în Ierusalim pe vremea când au plecat Lehi şi familia sa? De ce nu l-au ascultat oamenii pe Lehi?"
- Încercaţi să răspundeţi la aceste trei întrebări în legătură cu orice învăţaţi din Evanghelie: De ce era important acest lucru pentru oamenii din vremea aceea? Cum ni se aplică *nouă* astăzi? Cum mi se aplică *mie*?
- Căutaţi modele şi legături. De exemplu, ce modele pot recunoaşte în modul în care Nefi a reacţionat în situaţii grele? Cum se aseamănă călătoria familiei sale în pustietate cu călătoria israeliţilor când au ieşit din Egipt?

O REŢETĂ PENTRU ÎNVĂŢARE

Încercaţi aceste patru moduri de a face cuvântul lui Dumnezeu să fie delicios pentru sufletul dumneavoastră.

- Scrieţi-vă sentimentele şi impresiile într-un jurnal. „Veţi constata că, atunci când veţi scrie impresii preţioase, adesea, altele vă vor veni în minte. Cunoaşterea pe care o veţi dobândi va fi, de asemenea, disponibilă de-a lungul vieţii dumneavoastră” (Richard G. Scott, „To Acquire Knowledge and the Strength to Use It Wisely”, *Liahona*, aug. 2002, p. 12, 14). În mod special, scrieţi acele idei care au însemnătate în viaţa dumneavoastră.
- Faceţi un desen. Un alt mod de a consemna ceea ce învăţaţi este să desenaţi. Odată, când am vizitat o prietenă pentru a participa la seara în familie, bunica ei ne-a împărtăşit povestiri personale despre credinţă şi rugăciune. Înainte ca lecţia să înceapă, prietena mea le-a dat copiilor ei mici hârtie şi creioane colorate, astfel încât să poată desena povestirile în timp ce străbunica lor vorbea. Faptul că desenau i-a ajutat să fie atenţi şi chiar au adresat întrebări în timpul activităţii, pentru a clarifica părţi ale povestirii.

3. Studiaţi Evanghelia şi trăiţi conform principiilor ei în fiecare zi.

Învăţarea necesită efort; trebuie să ne dedicăm înţelegerii (vezi Mosia 12:27). Vârstnicul M. Russell Ballard, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, ne-a sfătuit să „stabilim un timp şi un loc pentru a studia scripturile zilnic, chiar dacă o facem doar câteva minute” („When Shall These Things Be?” *Ensign*, dec. 1996, p. 60). Atunci când studiem cu regularitate, învăţarea devine mai uşoară. De exemplu, am descoperit că, atunci când într-adevăr am citit capitolele din Cartea lui Mormon care sunt similare cu cele din cartea lui Isaia (în loc să sar peste ele), au început să aibă înţeles pentru mine.

Când e vorba de învăţarea Evangheliei, nu este suficient să cunoaştem evenimentele. De asemenea, trebuie să acţionăm în concordanţă cu ceea ce citim. Pe măsură ce acţionăm potrivit adevărului, Duhul Sfânt ni-l confirmă şi mărturia noastră creşte. Pe măsură ce trăim în mod constant potrivit acelui adevăr, începem să ne schimbăm, devenind convertiţi la Isus Hristos.

4. Împărtăşiţi ceea ce învăţaţi.

Să le vorbim altora despre un principiu al Evangheliei folosind cuvintele noastre ne ajută să ne amintim acel principiu şi să simţim Spiritul, ceea ce ne întăreşte mărturiile. Deseori, o ocazie potrivită pentru a împărtăşi apare în timpul unei seri în familie. De asemenea, puteţi să împărtăşiţi când discutaţi cu prietenii la şcoală sau cu membrii familiei la ora cinei.

Pe măsură ce urmăm aceşti patru paşi simpli şi căutăm cu sârguinţă să-L cunoaştem pe Salvator, ni se promite că „tainele lui Dumnezeu [ne] vor fi dezvăluite prin puterea Duhului Sfânt” (1 Nefi 10:19). ■

Autoarea articolului locuieşte în Utah, S.U.A.

PATRU LUCRURI DE CARE AVEM NEVOIE

„Dumneavoastră şi cu mine nu avem nevoie de ajutoare de studiu sofisticate şi nu ar trebui să ne bazăm în măsură mare pe cunoaşterea spirituală a altor persoane. Pur şi simplu, avem nevoie de dorinţa sinceră de a învăţa, de însoţirea Duhului Sfânt, de scripturile sfinte şi de o minte activă şi investigatoare.”

Vârstnicul David A. Bednar, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „A Reservoir of Living Water” (Seară la gura sobei pentru tinerii adulţi, organizată de Sistemul Educaţional al Bisericii, 4 febr. 2007), p. 3, si.lds.org.

„Unii oameni îmi spun că, pentru a-mi întări standardele, trebuie să am prieteni care nu mi le împărtăşesc. Este adevărat?”

Vă întăriţi standardele cel mai mult când învăţaţi şi trăiţi potrivit Evangheliei lui Isus Hristos, iar prietenii vă pot ajuta sau vă pot împiedica să faceţi acest lucru. Prietenii au o mare influenţă asupra voastră – inclusiv asupra modului în care gândiţi, vorbiţi şi acţionaţi şi chiar în ceea ce priveşte persoana care deveniţi. *Pentru întărirea tineretului* recomandă: „Algeţi-vă prieteni care să aibă aceleaşi valori ca voi, astfel încât să vă puteţi întări şi încuraja unii pe alţii să trăiţi potrivit standardelor înalte” ([2011], p. 16). Acest fel de prieteni vă ajută să trăiţi conform Evangheliei lui Isus Hristos, să vă păstraţi standardele şi să deveniţi persoane mai bune.

Cu toate acestea, nu toţi oamenii cu care vă asociaţi vor avea aceleaşi standarde pe care le aveţi voi sau vor fi membri ai Bisericii. Este important să fiţi prietenoşi cu toată lumea şi să-i trataţi pe toţi în modul în care i-ar trata Salvatorul – cu dragoste şi bunătate. Continuând să trăiţi conform standardelor voastre, puteţi fi „o pildă pentru credincioşi: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credinţă, în curăţie” (1 Timotei 4:12). Prin exemplul vostru, ei vor vedea modul în care sunteţi binecuvântaţi trăind conform standardelor înalte şi veţi putea să-i încurajaţi să facă acelaşi lucru.

Căutaţi îndrumarea Duhului Sfânt – şi aveţi curajul să acţionaţi conform îndemnurilor Sale – atunci când vă alegeţi prietenii şi când vă străduiţi să vă întăriţi standardele.

Prieteni adevăraţi

În primul meu an de gimnaziu, eram îngrijorată că nu voi putea să găsesc prieteni care să-mi respecte standardele. După scurt timp, m-am împrietenit cu un coleg de clasă şi i-am spus că sunt mormonă. Mi-a adresat întrebări în legătură cu acest lucru, aşa că i-am oferit broşura *Pentru întărirea tineretului*. Începând din ziua aceea, a încetat să mai folosească un limbaj vulgar atunci când era în preajma mea. Dacă prietenii voştri sunt prieteni adevăraţi, ei vor respecta deciziile voastre şi vă vor ajuta să vă menţineţi standardele.

Candela M., 13 ani, Buenos Aires, Argentina

Urmaţi sfaturile profeţilor

Uneori este greu să rezistăm tentaţiilor atunci când ne petrecem timpul cu prietenii care fac alegeri rele sau încearcă să ne determine pe noi să facem alegeri rele. Profeţii ne-au spus în broşura *Pentru întărirea tineretului* că prietenii „vor influenţa modul în care gândiţi şi acţionaţi şi vor contribui chiar la formarea persoanei care veţi deveni” ([2011], p. 16). Cred că ar trebui să avem prieteni care să dorească să ne respecte standardele şi chiar să fie interesaţi ca noi să ne păstrăm standardele.

Calvin W., 16 ani, Arizona, S.U.A.

Amintiţi-vă standardele voastre

Prietenii care nu au aceleaşi standarde pe care le aveţi voi ar putea, de fapt, să slăbească şi să distrugă standardele voastre. Când m-am mutat la noua mea şcoală, am încercat să mă

Răspunsurile sunt menite să ajute şi să ofere perspectivă, nefiind declaraţii oficiale privind doctrina Bisericii.

integrez spunând unele lucruri pe care cei din jurul meu le-ar fi spus. În timp ce încercam să fiu ca toată lumea, aproape că am uitat unele dintre standardele mele. Acum ştiu că, pentru a-ţi întări standardele, ai nevoie de prieteni care să sprijine şi să împărtăşească standardele tale. Sunt recunoscător pentru că, în cele din urmă, am găsit astfel de prieteni, deoarece ei îmi amintesc de standardele mele.

Logan J., 15 ani, Utah, S.U.A.

Păstraţi-vă standardele înalte

Prietenii cu standarde diferite de ale voastre nu le întăresc, în mod necesar, pe ale voastre, dar fiindu-le prieten, le puteţi oferi un exemplu bun, pe care să-l urmeze. Când aveţi prieteni care vă împărtăşesc cu adevărat convingerile, acest lucru vă poate încuraja să vă păstraţi standardele înalte şi vă poate ajuta să apăraţi curajoși ceea ce este drept.

Warren S., 14 ani, Oregon, S.U.A.

Prietenii buni sunt o binecuvântare

Dacă prietenii voştri nu au aceleaşi standarde pe care le aveţi voi, poate să fie mai dificil să le întăriţi pe ale voastre. Faptul de a citi broşura *Pentru întărirea tineretului* m-a ajutat întotdeauna să aleg prieteni buni, care mă respectă. Acum mă pregătesc pentru a sluji în misiune şi ştiu că, faptul de a mă afla în preajma oamenilor care au aceleaşi standarde pe care le am eu, m-a ajutat să rămân credincioasă Evangheliei.

Nair M., 19 ani, Buenos Aires, Argentina

Ţineţi-vă bine de bara de fier

Să aveţi prieteni care au standarde bune este exact ceea ce vă doriţi. Doriţi să vă înconjuraţi de prieteni care vă vor ajuta să ţineţi poruncile şi vă vor motiva să trăiţi neprihănit. Ţineţi-vă bine de bara de fier care duce la pomul vieţii, nu la clădirea mare şi spaţioasă. Faptul de a vă înconjura de incorectitudine vă va conduce la ispite. Căutaţi să aveţi prieteni buni, care vă vor influenţa să trăiţi conform Evangheliei.

Annie P., 13 ani, Utah, S.U.A.

Rugaţi-vă pentru a găsi prieteni

După ce familia mea şi cu mine ne-am mutat într-o altă regiune, m-am rugat într-una să găsesc prieteni cu care să pot vorbi despre Evanghelie. Când m-am rugat, m-am simţit alinată şi, câteva luni mai târziu, m-am împrietenit cu nişte oameni minunaţi. Pot să mă bazez pe sprijinul lor şi ei m-au ajutat să dezvolt o dragoste chiar mai mare decât aveam înainte pentru Evanghelie. Ştiu că prietenii sunt importanţi şi că ei pot face să ne fie mai uşor să trăim conform Evangheliei.

Sarah P., 16 ani, Rio de Janeiro, Brazilia

INFLUENŢA PRIETENILOR BUNI

„Toată lumea are nevoie de prieteni buni. Cercul vostru de prieteni vă va influenţa în mare măsură modul de a gândi şi comportamentul, la fel cum voi faceţi cu ale lor. Când împărtăşiţi aceleaşi valori cu prietenii voştri, vă puteţi întări şi încuraja reciproc. Trataţi pe toată lumea cu bunătate şi respect. Multe persoane care nu sunt membre ale Bisericii au venit în Biserică prin intermediul prietenilor care le-au implicat în activităţile Bisericii.

Preşedintele Thomas S. Monson, „Pregătirea aduce binecuvântări”, *Liahona*, mai 2010, p. 65.

ÎNTREBAREA VIITOARE

„În afară de rugăciune şi studiul scripturilor, care este cel mai bun mod pentru a-mi întări mărturia?”

Trimiteţi răspunsurile voastre şi, dacă doriţi, o poză cu rezoluţie mare până la data de 1 noiembrie 2016 la liahona.lds.org sau prin email la liahona@ldschurch.org.

Vă rugăm să includeţi următoarele informaţii: (1) numele întreg, (2) data naşterii, (3) episcopia sau ramura, (4) ţăruşul sau districtul, (5) acordul vostru scris şi, dacă aveţi sub 18 ani, acordul scris al părinţilor voştri (se acceptă prin e-mail) pentru a publica răspunsul vostru şi fotografia.

Răspunsurile pot fi redactate pentru a fi mai clare sau a se încadra în spaţiul rubricii.

Julia Ventura
Bazată pe o întâmplare adevărată

La

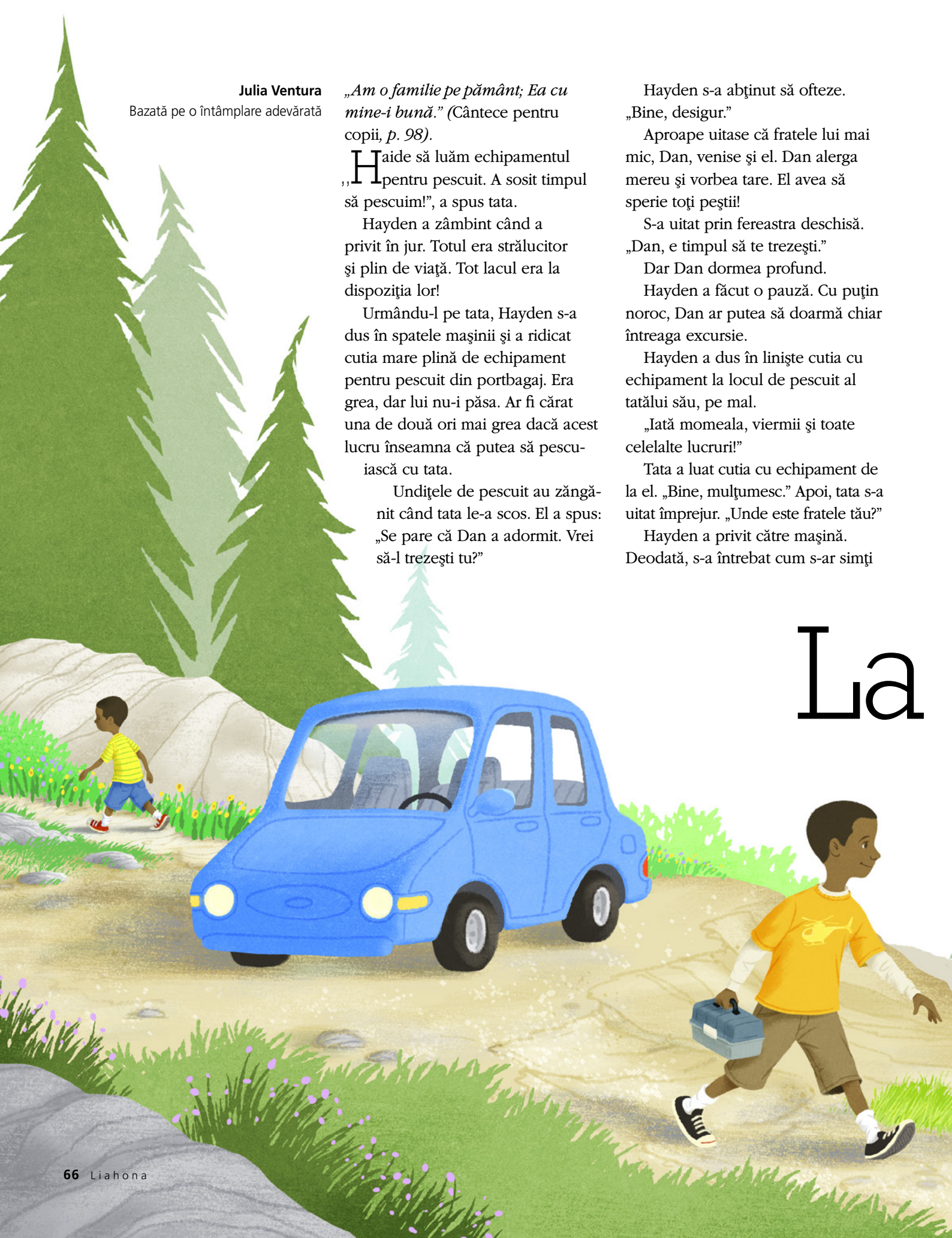

„Haide să luăm echipamentul pentru pescuit. A sosit timpul să pescuim!”, a spus tata.

Hayden a zâmbit când a privit în jur. Totul era strălucitor şi plin de viaţă. Tot lacul era la dispoziţia lor!

Urmându-l pe tata, Hayden s-a dus în spatele maşinii şi a ridicat cutia mare plină de echipament pentru pescuit din portbagaj. Era grea, dar lui nu-i păsa. Ar fi cărat una de două ori mai grea dacă acest lucru înseamna că putea să pescuiască cu tata.

Undiţele de pescuit au zăngănit când tata le-a scos. El a spus: „Se pare că Dan a adormit. Vrei să-l trezeşti tu?”

Hayden s-a abţinut să ofteze. „Bine, desigur.”

Aproape uitase că fratele lui mai mic, Dan, venise şi el. Dan alerga mereu şi vorbea tare. El avea să sperie toţi peştii!

S-a uitat prin fereastra deschisă. „Dan, e timpul să te trezeşti.”

Dar Dan dormea profund.

Hayden a făcut o pauză. Cu puţin noroc, Dan ar putea să doarmă chiar întreaga excursie.

Hayden a dus în linişte cutia cu echipament la locul de pescuit al tatălui său, pe mal.

„Iată momeala, viermii şi toate celelalte lucruri!”

Tata a luat cutia cu echipament de la el. „Bine, mulţumesc.” Apoi, tata s-a uitat împrejur. „Unde este fratele tău?”

Hayden a privit către maşină. Deodată, s-a întrebat cum s-ar simţi

*„Am o familie pe pământ; Ea cu mine-i bună.” (*Cântece pentru copii*, p. 98).*

el dacă s-ar trezi singur într-un loc necunoscut. Hayden a decis că nu s-ar simţi bine. De fapt, probabil că s-ar simţi foarte speriat. Şi Dan avea doar cinci ani.

„Stai un pic, tată. Mă întorc imediat.” Dar când s-a uitat în maşină, Dan dispăruse!

Hayden nu mai putea auzi insectele bâzâind. Părea să fie linişte peste tot.

„Dan nu este aici!”, a strigat Hayden.

Tata a venit în grabă şi a verificat repede maşina.

Tata a spus: „Probabil că ne caută pe noi. Au trecut doar câteva minute. Nu a ajuns departe”.

Hayden a încercat să rămână calm, dar simţea că i se face rău. „Pot să spun o rugăciune?”

„Cred că este o idee foarte bună.”

Hayden a mulţumit Tatălui Ceresc pentru fratele lui mai mic şi L-a rugat ca ei să îl găsească pe Dan imediat pentru ca lui să nu îi fie frică.

Când Hayden a terminat, el nu s-a mai simţit atât de împovărat.

Tata a pus o mână pe umărul lui Hayden. „Dacă ai fi în locul lui Dan? Unde te-ai duce?”

Hayden a observat că uşa de pe cealaltă parte a maşinii era deschisă. Probabil că Dan nu i-a văzut pe mal. Hayden a arătat cu degetul către o potecă din apropiere. El a spus: „Probabil că aş merge în acea direcţie”.

Ei au mers repede de-a lungul acelei poteci.

Fiecare secundă părea că trece greu. Pe măsură ce mergea, Hayden continua să spună rugăciuni în gândul său. După câţiva pasi, au ajuns la o cotitură a potecii şi l-au văzut pe Dan în faţă.

„Dan!”, a strigat Hayden.

Dan s-a întors şi a zâmbit. „Hei, unde v-aţi dus?”

Timpul părea că trece din nou în mod normal. Hayden a fugit la Dan şi l-a îmbrăţişat tare.

Hayden a spus: „Sunt atât de bucuros că te-am găsit”. El a spus în gând o mică rugăciune de mulţumire.

Dan doar a zâmbit. „Unde sunt peştii?”

Hayden a spus: „Vino, îţi voi arăta eu”. Era nerăbdător să alerge până la lac. „Să vedem cine poate să prindă primul peşte. Te voi ajuta să pui momeala în cârlig.” ■

Autoarea articolului locuieşte în Georgia, S.U.A.

pescuit

Hayden abia aştepta să meargă la pescuit! Dacă Dan nu ar fi venit …

Vârstnicul Gary E. Stevenson
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Cum pot ajuta la transformarea căminului meu într-un loc paşnic?

Noi facem din căminele noastre un loc paşnic şi sfânt precum este templul.

Ajutaţi la păstrarea căminului dumneavoastră curat şi ordonat.

Atârnaţi o imagine cu Isus sau cu un templu în căminul dumneavoastră.

Păstraţi scripturile în camere în care familia dumneavoastră poate studia şi învăţa împreună.

Din „Temple sacre, cămine sacre”, Liahona, *mai 2009, p. 101-103.*

PAGINA NOASTRĂ

A fost minunat să merg la templu cu familia mea. Este o călătorie lungă de la oraşul meu până la templu – aproape paisprezece ore. Am petrecut o săptămână la templu. Sunt nerăbdătoare să împlinesc doisprezece ani şi să fac botezuri pentru strămoşii mei. Unul dintre imnurile mele preferate este „Îmi place să văd templul”. Doresc să mă căsătoresc în templu şi să am o familie eternă. Eu ştiu că templul este casa Domnului.

Júlia Q., 11 ani (vârsta când a fost făcută fotografia), Goiás, Brazil

De Allen E., 10 ani (vârsta din momentul în care a făcut desenul), San Salvador, El Salvador

ÎMI PLACE SĂ VĂD TEMPLUL

Când am desenat asta, m-am gândit că, dacă voi respecta poruncile, voi putea să intru în templu într-o zi, precum părinţii mei, şi să fiu pecetluită şi să am familia mea eternă. Îmi iubesc familia şi pe Tatăl Ceresc.

Manolita G., 8 ani (vârsta din momentul în care a făcut desenul), Chimaltenango, Guatemala

Surorii mele mai mici şi mie ne place să mergem la templu în Merida, Yucatan, Mexic, de fiecare dată când episcopia noastră poate merge. Petrecem timp în grădină şi ne jucăm cu alţi copii care vin la templu. Mă pregătesc să intru şi eu în templu într-o zi.

Martha S., 6 ani (vârsta din momentul în care a făcut desenul), Yucatán, Mexic

Bună, prieteni!

Mă numesc Story. Am locuit în Turkmenistan. Este o ţară din Asia Centrală. Îmi place să citesc, să desenez şi să cos. Îmi place să mă uit la stele împreună cu tatăl meu. Familia mea şi cu mine eram singurii membri ai Bisericii din TOATĂ ţara!

O poveste despre Story

de Jill Hacking
Revistele Bisericii

O RUGĂCIUNE PENTRU MISSY

Într-o zi, după o mare furtună, Missy, pisica prietenei mele, a dispărut. Am căutat-o peste tot, dar nu am putut s-o găsim. Eu am spus că am putea să ne rugăm. Prietenii mei nu ştiau cum, aşa că le-am arătat. Am îngenuncheat cu toţii şi fiecare şi-a spus propria rugăciune. Apoi, ne-am ridicat şi am început să căutăm din nou. O fată a fugit către noi şi a spus că a găsit-o pe Missy. Am fost fericită că am împărtăşit o parte din Evanghelie prietenilor mei.

SĂ ÎNVĂŢĂM UNII DE LA ALŢII

Sora mea mai mică, Sariah, şi cu mine am mers la o şcoală cu copii din multe ţări. Ne-a plăcut să învăţăm unii de la alţii şi să ne distrăm.

LUCRURI ARTIZANALE ŞI DISTRACŢIE

Sariah şi cu mine ne-am invitat prietenii la noi pentru a ne juca. Am pictat, am făcut lucruri artizanale şi am avut un picnic. De Crăciun, am făcut cu prietenii noştri din cartier o piesă de teatru despre naşterea lui Isus Hristos.

TRIMITE-NE AMPRENTA PICIORULUI TĂU

Cum îl urmaţi pe Isus fiind un exemplu? Trasează amprenta piciorului tău pe o foaie de hârtie şi trimite-ne povestea ta şi o fotografie împreună cu acordul părinţilor tăi. Trimite-o online la liahona.lds.org (apasă pe „Trimite un articol”) sau trimiţându-ne un e-mail la liahona@ldschurch.org.

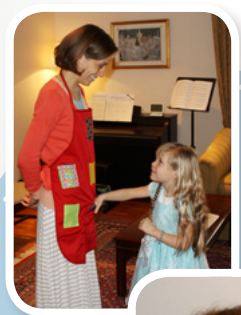

ADUNĂRILE BISERICII ŢINUTE ACASĂ

Deoarece noi eram singurii membri ai Bisericii, adunările Bisericii aveau loc la noi acasă. Ţineam ora de împărtăşanie, intonam imnuri, împărtăşeam lucruri şi făceam lecţii de la Societatea Primară. Eu cântam la pian atunci când intonam imnuri.

Vârstnicul Jairo Mazzagardi
din Cei Şaptezeci

Lecţii de la mama

ILUSTRAŢIE DE MATT SMITH

În copilăria mea, când aveam ceva bani, mama mea lua cele mai bune bancnote – cele care erau cel mai puţin murdare sau mototolite – şi le dădea predicatorului bisericii la care mergeam. A făcut acest lucru întreaga ei viaţă. Ea a spus: „Acestea aparţin lui Dumnezeu”. Aceste cuvinte mi-au rămas în minte tot timpul de atunci. Când am fost botezat şi m-am alăturat Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilelor din Urmă, nu mi-a fost greu să plătesc zeciuiala deoarece mama mă învăţase să mă supun acestei legi.

Mama mea m-a învăţat, de asemenea, să fiu onest, chiar dacă acest lucru însemna că trebuie să fac ceva greu. Vecinul nostru cultiva tot felul de fructe şi legume. Uneori fructele sale creşteau pe partea noastră a gardului. Odată, am cules câteva dintre aceste fructe şi le-am dus mamei mele. Ea s-a uitat la mine şi a spus: „Acestea nu ne aparţin”. Nu-mi venea să cred. Am spus: „Ce vrei să spui? Sunt pe partea noastră a gardului”. Din nou, ea a spus: „Acestea nu ne aparţin”. Apoi, m-a luat de mână şi am mers la casa vecinului nostru. I-am cerut iertare pentru că i-am luat fructele. Mama mea a spus că, dacă doream ceva, trebuia să îl obţinem în mod cinstit.

Poate că părinţii voştri nu sunt membri ai Bisericii sau nu sunteţi mereu de acord cu alegerile lor. Încă puteţi învăţa principii corecte de la ei precum onestitatea, responsabilitatea, bizuirea pe forţele proprii şi munca asiduă. Aceste principii vor fi mari binecuvântări în viaţa voastră. ■

ÎNTREABĂ UN PĂRINTE!

Care este partea ta preferată a faptului de a fi părinte?

Care este partea cea mai grea?

Ce te face fericit?

Care este cel mai important lucru pe care îl faci în fiecare zi?

În ce mod te ajută Evanghelia să fii un părinte mai bun?

Care este ultimul lucru pe care îl faci în fiecare zi?

Ce alte întrebări puteţi adresa?

Fiţi de ajutor mamei sau tatălui vostru timp de o zi! Scrieţi sau desenaţi în jurnalul vostru ceea ce aţi învăţat. Mulţumiţi părinţilor voştri pentru tot ceea ce fac.

Femeile eroine din Cartea lui Mormon

Sunt multe femei în Cartea lui Mormon care au fost exemple bune pentru noi. Iată trei cartonaşe cu trei eroine pentru a le adăuga colecţiei voastre! Nu cunoaştem toate numele lor, dar tot putem învăţa din exemplele lor. Cum puteţi fi precum aceste femei din Cartea lui Mormon?

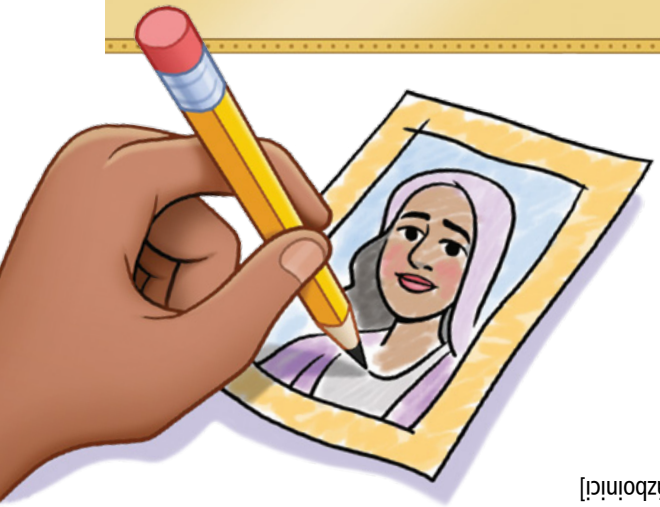

Le puteţi găsi pe aceste femei din scripturi? Faceţi propriile cartonaşe cu aceste eroine şi trimiteţi-ne o fotografie!

- 1 Nefi 7:19. Aceste femei şi-au arătat curajul luându-i apărarea lui Nefi. Cine erau acestea?
- 2 Nefi 5:6. Aceste femei au crezut în Dumnezeu şi l-au urmat pe Nefi în pustiu. Cine erau acestea?
- Alma 56:47-48. Aceste femei şi-au învăţat copiii despre Dumnezeu. Cine erau acestea?

[Răspunsuri: fiica şi soţia lui Ismael, surorile lui Nefi, mamele tinerilor războinici]

ILUSTRAŢII DE JARED BECKSTRAND

Taie, îndoaie şi păstrează aceste cartonaşe care conţin o provocare!

Pot dobândi o mărturie!

Saria a dobândit o mărturie că soţul ei, Lehi, era un profet al lui Dumnezeu. Puteţi fi precum Saria dobândind propria mărturie şi împărtăşind-o altora!

☐ Citiţi 1 Nefi 5:7-8.

☐ Scrieţi-vă mărturia şi împărtăşiţi-o unui prieten sau unui membru al familiei.

☐ Provocarea pe care mi-o propun singur este să…

_____

Pot crede!

Soţia lui Lamoni a avut credinţă că Amon era un profet al lui Dumnezeu. Puteţi fi precum soţia lui Lamoni având credinţă în profetul nostru şi în apostolii noştri de astăzi!

- ☐ Citiţi Alma 19:2-5, 8-10.
- ☐ Urmăriţi o cuvântare a preşedintelui Monson din cadrul conferinţei. Credeţi că el este un profet al lui Dumnezeu?
- ☐ Provocarea pe care mi-o propun singur este să…

_____

Pot să spun ce am de spus!

Morianton a fost un om ticălos. El şi-a bătut una dintre slujitoare şi ea a decis să-i spună căpitanului Moroni despre lucrurile pe care Morianton le făcea. Puteţi fi precum slujitoarea vorbind despre lucrurile care nu sunt în regulă!

- ☐ Citiţi Alma 50:30-31.
- ☐ Dacă cineva vă terorizează sau vedeţi că cineva este agresat, spuneţi-i unui adult în care aveţi încredere.
- ☐ Provocarea pe care mi-o propun singur este să…

_____

Călătorie spre pământul făgăduit

Iared şi fratele său au trăit într-o vale împreună cu familiile şi prietenii lor. Isus Hristos l-a vizitat pe fratele lui Iared. El i-a spus să construiască corăbii pentru a traversa oceanul spre pământul făgăduit.

Oamenii au construit corăbii fără ferestre. Fratele lui Iared şi-a făcut griji cu privire la cum vor respira şi vedea. Isus le-a spus să facă găuri în corăbii prin care să intre aerul.

ILUSTRAŢII DE APRYL STOTT

Dar lumină? Fratele lui Iared a adus 16 pietre transparente. El l-a rugat pe Isus să le atingă cu degetul Său ca să strălucească.

Fratele lui Iared L-a văzut pe Isus cum atingea fiecare piatră cu degetul Său. Pietrele au strălucit. Deoarece a avut atât de multă credinţă, fratele lui Iared L-a văzut pe Isus Hristos!

Dumnezeu a trimis vânt puternic să sufle şi să împingă astfel corăbiile peste ocean. Când au ajuns la pământul făgăduit, iarediţii s-au rugat şi I-au mulţumit lui Dumnezeu pentru că i-a protejat.

Şi noi putem fi ca fratele lui Iared când avem încredere şi credinţă în Isus Hristos. ■

Din Eter 2-3; 6

Muzica mă face fericit

ILUSTRAȚIE DE APRYL STOTT

de preşedintele
Gordon B. Hinckley
(1910–2008)

GENIUL DIVIN AL BISERICII DOMNULUI

Dumnezeu Îşi duce la îndeplinire lucrarea conform măreţului Său plan.

Geniul divin al organizării acestei lucrări şi al chemărilor din conducere este evident. Autorităţile generale sunt oameni diferiţi, fiecare având propria personalitate. Fiecare se foloseşte de experienţa şi cunoştinţele sale variate în responsabilităţile pe care le are. Când discută anumite probleme în consiliile de conducere ale Bisericii, fiecare este liber să-şi spună părerea. Când eşti martor la acest proces interesant, este fascinant să vezi cum puterea Spiritului Sfânt îi influenţează pe aceşti bărbaţi. La început, părerile sunt împărţite, dar nu sunt niciodată exprimate cu asprime şi, cu timpul, diferenţele se înmoaie, se topesc şi se ajunge la unitate. „Casa Mea este o casă a ordinii”, a spus Domnul (vezi D&L 132:8). Fiind martor la acest proces, simt o continuă reînnoire a credinţei…

Unii şi-au exprimat îngrijorarea că preşedintele Bisericii este aproape întotdeauna un bărbat în vârstă, la care eu răspund: „Ce binecuvântare!”. Lucrarea din această dispensaţie a fost

începută prin intermediul profetului Joseph Smith. La vremea aceea, el era tânăr şi viguros, un băiat ale cărui gânduri şi decizii nu erau influenţate de tradiţiile vremii. Avea o minte tânără pe care Domnul a putut să o modeleze precum lutul proaspăt şi moale când Şi-a început lucrarea.

Succesorul lui Joseph a fost destul de tânăr când i s-a dat uriaşa responsabilitate de a conduce un popor întreg de-a lungul cărărilor neumblate spre un loc cu totul nou.

Însă principiile de bază ale doctrinei noastre sunt bine puse la punct şi noi, ca popor, suntem statornici, cel puţin până când Domnul ne va porunci să pornim la drum din nou. Nu avem nevoie de inovaţie. Avem nevoie de devotament faţă de principii grăite în mod divin. Avem nevoie de loialitate faţă de conducătorul nostru, care a fost numit de Dumnezeu. El este profetul, văzătorul şi revelatorul nostru. Nu vom rămâne niciodată fără profet, dacă vom trăi demni de a avea un profet. Nu trebuie să fie tânăr. Are şi va continua să aibă bărbaţi mai tineri care să călătorească pe întreg pământul în munca de slujire. El este înaltul preot care prezidează, cel care deţine toate cheile sfintei preoţii şi glasul revelaţiei de la Dumnezeu către poporul Său.

Există un proverb vechi, care spune: „Tinerii cu munca, bătrânii cu înţelepciunea”.

Faptul că ştiu aceste lucruri îmi conferă o mare siguranţă, că, în viitorul apropiat, vom avea un preşedinte care s-a disciplinat şi educat, care a fost pus la probă şi încercat, a cărui loialitate faţă de lucrare şi integritate în susţinerea cauzei acesteia au fost modelate în fierăria slujirii, a cărui credinţă s-a maturizat şi a cărui apropiere de Dumnezeu s-a cultivat de-a lungul unei perioade îndelungate de timp…

Nu trebuie să ne fie teamă de viitor dacă ne ţinem bine de principiile revelate. ■

Din „He Slumbers Not, nor Sleeps”, Ensign, *mai 1983, p. 5-8. Punctuaţia şi redactarea au fost standardizate.*

FOTOGRAFIE DE MARY OUZOUNIAN, PRIN AMABILITATEA MUZEULUI DE ISTORIE A BISERICII

CUGETĂRI

Unde pot găsi curajul de a merge mai departe?

„Poate simţiţi că viaţa dumneavoastră este în ruine… Poate aţi păcătuit. Poate vă este teamă, sunteţi furios, îndurerat sau chinuit de îndoieli. Dar la fel cum Păstorul cel Bun găseşte oaia pierdută, dacă vă veţi îndrepta inima spre Salvatorul lumii, El vă va găsi. El vă va salva. El vă va ridica şi vă va pune pe umerii Lui. El vă va duce acasă."

Preşedintele Dieter F. Uchtdorf, al doilea consilier în Prima Preşedinţie: „Vă va pune pe umerii Săi şi vă va duce acasă", *Liahona*, mai 2016, p. 104.

De asemenea, în acest număr

PENTRU TINERI ADULŢI

Să fim oameni ai mileniului adevăraţi

A fi un om al mileniului adevărat înseamnă mai mult decât a trăi în acest mileniu – înseamnă a ajuta la pregătirea lumii pentru cea de-a doua venire a lui Isus Hristos.

p. 46

PENTRU TINERI

PUTERE PENTRU A PERSEVERA

p. 58

În mijlocul celei mai grele încercări din viaţa mea, câteva lucruri simple m-au ajutat să rămân conectată la Dumnezeu în loc să-L îndepărtez şi să mă umplu de amărăciune.

PENTRU COPII

Lecţii de la mama

p. 72

Întrebaţi-o pe mama voastră sau întrebaţi-l pe tatăl vostru aceste lucruri pentru a afla de ce le place să fie părinţi!

BISERICA LUI
ISUS HRISTOS
A SFINŢILOR
DIN ZILELE DIN URMĂ

ROMANIAN
4 02132 90171 0